LIBRARY OF CONGRESS
1800

W. IRVING,

TOGT

DOOR DE

PRAIRIËN.

LECTUUR

320

VOOR

LEESGEZELSCHAPPEN,

uitgegeven door H. FRIJLINK, te *Amsterdam*.

Avondstonden, aan scherts en vrolijkheid gewijd. In luimige Verhalen van *Th. Huber*, *C. Spindler* en anderen. Naar het Hoogduitsch. *Met vignet.* *f* 2.90.

Bulwer (*E. L.*), Eugenius Aram, of de geheimzinnige Misdadiger. 3 Deelen compleet. Naar het Engelsch. *Met vignet.* » 6.75.

Döring (*G.*), Elisabeth Werner, of Brussel in de Zestiende Eeuw. *Met vignet.* » 2.80.

Duizend en één Nacht. Arabische Vertellingen. De nieuwste en volledigste Fransche en Hoogduitsche uitgaven gevolgd door *H. Frijlink*. *Met platen.* 9 Deelen compleet. » 21.60.

Dumas (*A.*), Napoleon, of Dertig Jaren van Frankrijk. » 1.50.

Galerij van Menschelijke Lotgevallen. Bijeenverzameld door *H. Frijlink*. 3 Deelen compleet. *Met vignet.* » 7.80.

Galerij van Merkwaardige Gebeurtenissen. Bijeenverzameld door *H. Frijlink*. 3 Deelen compleet. *Met vignet.* » 8.70.

Invaliden-klub (De). Krijgs-avonturen uit het leven van gediende Officieren. Naar het Engelsch. 2 Deelen compleet. *Met vignet.* » 5.90.

Irving (*Washington*), De Alhambra, of nieuwe Schetsen en Portretten. 2 Deelen compleet. *Met vignet.* » 4.80.

Leeskabinet (Het). Mengelwerk tot gezellig onderhoud voor beschaafde kringen. Voor 1834 en 1835. *Met platen.* Ieder jaargang van 4 Deelen of 12 Nommers, bij inteekening » 10.50.

Licht en schaduw uit het Menschelijk Leven. In Verhalen, bijeenverzameld door *H. Frijlink.* 2 Deelen compleet. *Met vignet.* » 5.20.

Luimige Verhalen van *A. F. E. Langbein* en anderen. Naar het Hoogduitsch. *Met vignet.* » 2.40.

Mac Farlane (*C.*), De Bandieten en Roovers in Spanje, Italië en elders. Naar het leven geschetst. Naar het Engelsch door *G. H. Nagel.* 2 Deelen. *Met vignet.* » 4.80.

Nagel (*G. H.*), Mijn Reiszak. Ontmoetingen, bijgewoonde Tooneelen en aangeteekende Gevallen op kleine Togtjes door Holland, België, enz. *Met vignet.* » 2.90.

——— Wandelaars Oogst. Luimige Schetsen en Tafereelen, verzameld op vroeger gedane Uitstapjes en kleine Reizen door het Vaderland en elders. *Met vignet.* » 2.60.

Oefele (*A.* Vrijheer *van*), Mijn Uitstapje naar Italië, in den zomer van 1832. Naar het Hoogduitsch door *G. H. Nagel.* 2 Deelen compleet. *Met platen en vignet.* » 5.90.

Reisavonturen (Merkwaardige) en zeldzame Lotgevallen en Ontmoetingen te water en te land. *Met vignet.* » 3.60.

Spindler (*C.*), De Bruid. Eene Gebeurtenis ten tijde van het groote Schuttersfeest te Straatsburg, in 1576. *Met vignet.* » 1.80.

Trelawney's Avonturen in Oost-Indië. Naar het Engelsch. *Met vignet.* 3 Deelen compleet. » 8.70.

Vier Dagen op reis, of de Zevende October. Een luimig Verhaal. *Met vignet.* » 3.—

Warnsinck, Bz. (*W. H.*), Vertellingen, Romancen en andere Stukjes. Naar het Hoogduitsch. *Met vignet.* » 1.50.

TOGT

DOOR DE

PRAIRIËN.

TOET

FRANKLIN.

WASHINGTON IRVING.

TOGT

DOOR DE

PRAIRIËN

VAN

NOORD-AMERIKA.

NAAR HET ENGELSCH

VAN

WASHINGTON IRVING.

Men vroeg hem, of hij nu een bordje uilensoep luste. Bl. 61.

Te AMSTERDAM, bij
HENDRIK FRIJLINK.
MDCCCXXXV.

F697
.I75

B 479

1-D-242

VOORBERIGT.

Het doel des schrijvers is, zoowel den opgehoopten inhoud zijner portefeuille, als ook de overige vruchten van zijn nadenken, van tijd tot tijd, naar dat de omstandigheden zulks veroorloven, der wereld mede te deelen.

Men heeft hem zeer aangespoord, eenen togt te beschrijven, welken hij in het verre westen gedaan heeft, en onderscheidene malen is een werk over dit onderwerp uit zijne pen aangekondigd, terwijl hij inderdaad de pen tot het schrijven daarvan nog niet eens had aangepunt. Om de aldus gespannene verwachting eenigzins te bevredigen, biedt hij thans een gedeelte der beschrijving dier reize

aan, zoover ze een bezoek der Buffelprairiën bevatte. Zij bestaat in een eenvoudig verhaal van daadzaken, en maakt geene aanspraak hoegenaamd op het te weeg brengen van een schitterend effect. Mogt dit tafereel intusschen bijval vinden, dan zal de opsteller zich welligt voelen aangespoord, om nog meer schetsen van Amerikaansche tooneelen te leveren.

INHOUD.

EERSTE HOOFDSTUK.

Jagtplaatsen in de prairie. — Reisgenooten. — Een opzigter. — Een virtuoos. — Een zoeker van avonturen. — Een Gil-Blas van de grenzen. — Jeugdige verwachting van aanstaande genoegens. Bl. 1.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Teleurgestelde verwachting. — Nieuwe plannen. — Toebereidselen, om ons bij eene andere partij reizigers te voegen. — Vertrek van Fort Gibson. — De Verdigris doorwaad. — Een Indiaansch ruiter. » 8.

DERDE HOOFDSTUK.

Eene Indiaansche factorij. — Osagen. — Creeken, strikkezetters, honden en paarden. — Kleurlingen. — Beatte, *de jager.* . . . . . » 14.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het vertrek. . . . . . » 20.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Tooneelen op de grenzen. — Een nieuwe Lycurgus. — De wet van Lynch. — Het gevaar van een paard te vinden. — De jonge Osage. . . . . » 24.

ZESDE HOOFDSTUK.

Spoor van de Osage-jagers. — Vertrek van den Graaf en deszelfs gezelschap. — Verlaten oorlogskamp. — Een dolende hond. — Het kampement. . . » 31.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Tijding van de boschwachters. — De Graaf en zijn Indiaansche schildknaap. — Halt in het bosch. — Boschtooneel. — Dorp der Osagen. — Osagen bezoeken ons avondkamp. . . . . . » 36.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het kamp der boschwachters. . . . . . Bl. 46.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Eene Bijenjagt. . . . . . » 50.

TIENDE HOOFDSTUK.

Uitspanningen in het kamp. — Raadplegingen. — Jagers-gastmaal. — Avondtooneel. — Kampmelodie. — De ongelukkige uil en zijn lofredenaar. . » 56.

ELFDE HOOFDSTUK.

Opbreken van het kampement. — Schilderachtige marsch. — Jagtvermaak. — Kampementstooneelen. — Zegepraal van een' jongen jager. — Ongeval van oude jagers. — Schandelijke moord, aan een' bonsing gepleegd. . . . . . » 63.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Overtogt van de Arkansas. . . . . . » 72.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

Kampement in het dal. — Kamppraatjes. — Pawnies en hunne levenswijze. — Jagers-avontuur. — Paarden gevonden en manschappen verloren. . » 77.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Hertenjagt. — Levenswijze op de prairiën. — Fraai kampement. — Jagers-fortuin. — Anekdoten, betreffende de Delawaren en derzelver bijgeloof. » 88.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Het elandskamp. — Het zoeken naar den eland. — Vertellingen. . . . . . » 97.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Een ziekenkamp. — De marsch. — Het gezwikte paard. — De oude Ryan *met zijn gezelschap. — Verandering van weder en van humeuren.* » 105.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Onweder op de prairiën. — Nieuw kampement. — Nachtelijk tooneel. — Indiaansche vertellingen. — Het schichtig geworden paard. . . . . » 112.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

Eene groote prairie. — Het Klippenkasteel. — Buffelpaden. — Herten, door wolven gejaagd. — Het Kruisbosch. . . . . . Bl. 119.

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

Jagersverwachtingen. — De moeijelijke waadplaats. — Een wild paard. . . . . . » 125.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Jagthistoriën. — Levenswijze van het wilde paard. — De kleurling en zijne vangst. — Paardenjagt. — Eene wilde inborst getemd. . . . . . » 132.

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Wij doorwaden de Roode Vork. — De akelige wouden van het Kruisbosch. — Een buffel. . » 141.

TWEEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Alarm in het kamp. — Brand. — De wilde Indianen. . . . . . » 147.

DRIEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Een beverdam. — Sporen van buffels en paarden. — Spoor van Pawnies. — Wilde paarden. — De jonge jager en de beer. . . . . . » 159.

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Schaarschheid van brood. — Ontmoeting van buffels. — Wilde kalkoenen. — Val van eenen buffelstier. » 165.

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Wilde paarden, in een' kring gesloten. . . » 171.

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De Noord-Vork doorwaad. — Treurig voorkomen van het Kruisbosch. — Nachtelijke opschudding onder de paarden. — Osagische krijgslieden. — Uitwerking eener vredelievende aanspraak. — Buffels. — Een wild paard. . . . . . » 178.

ZEVENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Kampement bij slecht weder. — Anekdoten, betreffende de beerenjagt. — Beatte. — Indiaansche begrippen omtrent voorteekenen. — De jonge jager en zijne verloofde. . . . . . Bl. 185.

ACHTENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Eene geheime expeditie. — List, om herten te vangen. — Betooverde kogels. — Vertrek. . . » 198.

NEGENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De groote Prairie. — Buffeljagt. . . . . . » 205.

DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Een kameraad vermist. — Wij zoeken het kamp op. — De commissaris, het wild paard en de buffel. — Wolven-serenade. . . . . . » 217.

EENENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Jagt op een' vermisten reisgezel. . . . . . » 222.

TWEEËNDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Eene republiek van prairiehonden. . . . . » 229.

DRIEËNDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Raadpleging in het kamp. — Redenen om huiswaarts te keeren. — Paarden vermist. — Wij scheiden van de kompagnie boschwachters. — Moeras. — Nachtelijk kamptooneel. — De uil, verkondiger van den dageraad. . . . . . » 234.

VIERENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Het oude Creekkamp. — Schaarschheid van levensmiddelen. — Slecht weder. — Moeijelijke marsch. — Jagersbrug. . . . . . » 244.

VIJFENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Uitzien naar land. — Moeijelijk reizen en hongerig rusten. — Eene grenshoeve. — Aankomst in het garnizoen. . . . . . » 252.

EERSTE HOOFDSTUK.

Jagtplaatsen in de Prairie. — Reisgenooten. — Een opzigter. — Een virtuoos. — Een zoeker van avonturen. — Een Gil Blas van de grenzen. — Jeugdige verwachting van aanstaande genoegens.

In het verre westen, vele honderde mijlen boven den *Missisippi*, strekt zich eene groote onbewoonde vlakte uit, waar men noch het blokhuis (*) van den blanke, noch de *wigwam* (†) van den Indiaan aantreft. Deze vlakte bestaat uit groote, met gras begroeide, hier en daar met bosschen en boomgroepen bezette velden, door de *Arkansas*, de *groote Canadische* en de *Roode Rivier*, benevens al derzelver takken, besproeid. Over deze vruchtbare en groenende streken zwerven nog in rust en vrijheid de eland, de buffel en het wilde paard. Hier zijn de echte jagtplaatsen

(*) *Loghouse;* loods, uit ruwe boomstammen opgetimmerd.
(†) Indiaansche stulp of hut.

van de verschillende stammen uit het verre westen. Hier komen de Osagen, de Creek-Indianen, de Delawaren, en andere stammen, die in de nabijheid der blanken leven en dus min of meer beschaafd zijn, om te jagen. Hier komen ook de Pawnies, de Comanches, en andere half wilde en nog onafhankelijke stammen, de Nomaden der prairiën, of de bewoners der grenzen van het *Rotsgebergte*. De grond, waarvan ik spreek, behoort dus aan geen' dier krijgszuchtige en wraakgierige stammen in het bijzonder. Geen derzelve durft er eene blijvende woning opslaan. Hunne jagers en voorvechters vertoonen er zich met talrijke benden gedurende het jagtsaizoen, slaan er hun vliegend kampement op, dat uit van takken en vellen vervaardigde hutten bestaat, rigten met den meesten spoed eene groote slagting aan onder de tallooze kudden, die op de prairiën grazen, en verwijderen zich, na terdege met wild en buffelvleesch beladen te zijn, in allerijl uit de gevaarlijke buurt. Deze strooptogten hebben steeds een krijgszuchtig voorkomen; de jagers zijn altijd gewapend, om aanvallender- of verdedigenderwijze te strijden, en moeten onophoudelijk een oog in het zeil houden; want ontmoeten zij eene vijandelijke jagtpartij, dan wordt er met verbittering gevochten. Ook loopen hunne kampementen altijd gevaar, om door zwervende benden te worden overrompeld, en hunne jagers, om, wanneer zij zich bij het vervolgen van wild verstrooid hebben, door in hinderlaag loe-

rende vijanden opgeligt of vermoord te worden. Schedels en geraamten, hier en daar in eene donkere greb of nabij de sporen van een jagerskamp verstrooid liggende, kenmerken een tooneel van een aldaar voorgevallen bloedig gevecht, en doen den reiziger de gevaren kennen van het oord, waar hij zich bevindt. Het doel der navolgende bladen is, het verhaal mede te deelen van een uitstapje eener maand naar die beruchte jagtgronden, waarvan een gedeelte tot dusverre nog door geenen blanke was bezocht geworden.

In het begin van October 1832 kwam ik te *Fort Gibson*, een uiterste grenspost van het verre westen, aan de *Neosho*, of *Groote Rivier*, nabij hare vereeniging met de *Arkansas*, gelegen. Ik bevond mij sedert eene maand op reis met een klein gezelschap van *St. Louis*, de oevers van de *Missouri* opwaarts, en langs de grenslijn van factorijen en zendelingschappen, die zich van de *Missouri* naar de *Arkansas* uitstrekken.

Ons gezelschap werd aangevoerd door een der opzigters of gecommitteerden, welke door het Bestuur der *Vereenigde Staten* zijn aangesteld, om het oog te houden op de nieuwe verblijfplaatsen, welke de Indiaansche stammen zich opslaan, wanneer zij van het oosten naar het westen der *Missisippi* verhuizen. Deze man bezocht dus, ambtshalve, de verschillende buitenposten der beschaving. Ik moet tot zijn' lof zeggen, dat hij een braaf man was, die, hoewel steeds een handlanger der wet en een dienaar der staatkunde

geweest zijnde, goedaardig en openhartig was gebleven. Hij behoorde in eene der steden van *Connecticut* te huis, en had het grootste gedeelte van zijn leven in den schoot van zijn gezin en het gezelschap van diakenen, ouderlingen en uitverkorenen, aan de vreedzame oevers van de *Connecticut* gesleten, toen men hem plotseling opriep, om te paard te stijgen, de karabijn om te hangen en zich onder de jagers, boschbewoners en naakte wilden in de verre woestenijen van het westen te gaan mengen.

Een ander mijner reisgenooten was de Heer L***, een Engelschman van geboorte, maar uit een buitenlandsch geslacht gesproten, en zoo gezellig en vrolijk, als men op het vaste land maar wezen kan. Hij had vele landen bezocht, en was als het ware een wereldburger geworden, die zich naar elke verandering wist te schikken. Hij hield zich met duizend zaken bezig; hij was botanist, geologist, maakte jagt op kevers en kapellen, was een liefhebber van de muziek, een beoefenaar der teekenkunst, kortom, een man, van zessen klaar; waarbij men nog deze hoedanigheid moet voegen, dat hij een onvermoeid, hoezeer dan ook niet altijd gelukkig, jager was. Nooit had iemand meer ijzers in het vuur dan hij, en niemand was dan ook steeds meer opgeruimd en vol drokte.

Mijn derde reisgenoot was iemand, die den gemelden wereldburger uit *Europa* had vergezeld, en, als deszelfs Telemachus, de reis met hem

had gemaakt, terwijl hij dan ook, even als de held, waarbij ik hem vergelijk, zijn' Mentor nu en dan niet weinig onrust en verlegenheid baarde. Het was een jonge Zwitsersche Graaf, naauwelijks eenentwintig jaar oud, vol geest en talenten, maar daarbij een regt los heertje, en een eerste vriend van vreemde avonturen.

Na aldus melding van mijne kameraden te hebben gemaakt, mag ik niet zwijgen van eene personaadje van minderen rang, maar desniettemin van het grootste gewigt, als zijnde de rijknecht, kamerdienaar, kok, tentbezorger, kortom het *factotum*, ja, om zoo te spreken, de ziel van ons gezelschap. Het was een mager, zwartachtig Fransch Kreoolţje, Antoine geheeten, maar dien wij familiairweg Toon of Toontje doopten; eene soort van Gil Blas onder de grensbewoners, die nu eens onder blanken, dan weder onder Indianen had rondgezworven, nu eens in dienst was geweest bij kooplieden, zendelingen en Indiaansche agenten, en dan weder onder de Osage-jagers had verkeerd. Wij hadden hem te *St. Louis* opgedaan, in de nabijheid van welke plaats hij eene kleine boerderij, eene Indiaansche vrouw en een partijtje half zwarte kleinen bezat. Volgens zijne eigene getuigenis evenwel had hij eene vrouw bij elken stam; en werkelijk, indien men alles moest gelooven, wat die kleine vagabond van zichzelven vertelde, was hij een persoon zonder zedelijkheid, zonder geloof of geloofsbelijdenis, zonder vaderland, en zelfs zonder taal, want hij sprak

een Babelsch mengelmoes van Fransch, Engelsch en Osagisch. Daarenboven was hij een eerste snoeshaan en een meester in het liegen. Het was der moeite waard, hem te hooren opsnijden van zijne dappere daden, vreesselijke ontmoetingen en doorgestane gevaren in den oorlog en op de jagt. Somtijds werd hij, in het drokste van zijn discours, door eene stuipachtige trekking bevangen, alsof zijne kakebeenen plotseling uit hun verband werden gerukt: maar ik geloof, dat die stuip veroorzaakt werd door de eene of andere onwaarheid, die hem in de keel schoot; want altijd kwam er, in zulk een geval, eene leugen van de eerste grootte voor den dag.

Onze reis was genoegelijk geweest. Wij hadden somtijds onzen intrek genomen in de ver uiteengespreide stationsplaatsen der Indiaansche zendelingen; maar doorgaans waren wij in tenten, onder het schaduwrijk geboomte, of aan de oevers der rivieren, gekampeerd. Gedurende het laatste gedeelte van onzen togt hadden wij ons gehaast, om bij tijds *Fort Gibson* te bereiken, ten einde de Osage-jagers op hun herfstbezoek naar de buffelvelden te vergezellen. De jonge Graaf stelde zich de fraaiste dingen van onze onderneming voor. Hij werd door een dol verlangen gedreven naar de grootsche tooneelen, welke de wildernissen ons moesten opleveren; want de kleine Toon had hem zooveel van Indiaansche voorvechters en Indiaansche schoonheden, van buffeljagten en wilde-paardenvangsten voorgepraat en voorgelo-

gen, dat hij van niets droomde dan van het leven der wilden. Hij was een stout en onvermoeid ruiter, en hunkerde dus naar die oorden, waar zoo veel te jagen viel. Het was niet onaardig, hem zijne jeugdige verwachtingen te hooren uitboezemen omtrent alles, wat hij zien, doen en genieten zou, wanneer hij zich te midden der Indianen bevond en in hunne gevaarvolle ondernemingen deelde; maar nog vermakelijker was het, naar de snorkerijen van Toontje te luisteren, die zich vrijwillig aanbood, om hem op zijne moeijelijke togten te vergezellen, en hem te onderrigten, hoe hij de wilde paarden moest vangen, den buffel ter aarde werpen, en de gunst van Indiaansche prinsessen winnen.

» En mogten wij het geluk hebben, zoo'n prairie in volle vlam te zien!" zeide de jonge Graaf.

» Sakkerloot, ik zal er zelf eene in brand steken!" riep de kleine Franschman uit.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Teleurgestelde verwachting. — Nieuwe plannen. — Toebereidselen, om ons bij eene andere partij reizigers te voegen. — Vertrek van Fort Gibson. — De Verdigris doorwaad. — Een Indiaansch ruiter.

De verwachtingen van een jong mensch worden vaak teleurgesteld. Ongelukkiglijk voor des Graven plan van levenswijze in de wildernis, hoorden wij, alvorens het doel onzer reis te bereiken, dat de Osage-jagers hunnen togt naar de buffelvelden reeds hadden aangevangen. De jonge Graaf besloot echter, hen zoo mogelijk op het spoor te volgen en in te halen; weshalve hij bij de factorij der Osagen, slechts een paar mijlen van *Fort Gibson* verwijderd, stilhield, om navorschingen te doen en zich tot de reis gereed te maken. Zijn reisgenoot, de Heer L***, bleef er met hem stilhouden, terwijl de opzigter en ik onzen weg naar *Fort Gibson* vervolgden, door den

getrouwen en waarheidlievenden Toon vergezeld. Ik haalde even bij hem op van zijne beloften, om den Graaf op deszelfs togten te volgen; maar ik merkte, dat de kleine schoft al te zeer aan zijn eigen belang dacht. Hij begreep, dat de opzigter, ambtshalve, langen tijd in het land stond te verblijven, en hem waarschijnlijk aanhoudend werk zou geven, terwijl het verblijf van den Graaf slechts kortstondig zou zijn. De opsnijderij van den kleinen snoeshaan nam dus plotseling een einde. Hij sprak geen woord meer tot den jongen Graaf van Indianen, buffels en wilde paarden, maar plaatste zich stilzwijgend in het gevolg van den opzigter, en slenderde zachtjes achter ons naar de garnizoensplaats. Aan het fort gekomen zijnde, bood zich evenwel aldaar eene nieuwe gelegenheid aan, om een' kruistogt over de prairiën te maken. Wij vernamen, dat een gezelschap boschwachters, of karabiniers te paard, drie dagen te voren was vertrokken, om eenen uitgebreiden togt te doen, van de *Arkansas* af tot de *Roode Rivier* toe, met insluiting van een gedeelte der Pawniejagtgronden, waar nog geen blanke ooit was doorgedrongen. Zoo bood zich dus eene gelegenheid aan, om, onder een sterk en veilig geleide, die even gevaarlijke als belangwekkende streken te bezoeken, terwijl wij daarenboven, wegens des opzigters betrekking, de bescherming en de goede diensten van dat nieuw opgerigte korps ruiterij konden inroepen, en het land zelf, dat zij moesten onderzoeken, tot het verblijf

van eenige der nomadische stammen dienen moest.

Wij hadden weldra ons plan gemaakt en de uitvoering bepaald. Een paar Creek-Indianen werden door den kommandant van *Fort Gibson* afgezonden, om de ruiters in te halen en te doen stilhouden, totdat de opzigter en zijn gezelschap zich bij hen zouden kunnen voegen. Daar wij een' marsch van drie of vier dagen door eene wilde landstreek hadden te doen, alvorens wij de boschwachters konden inhalen, gaf men ons een eskorte van veertien man te paard mede, onder bevel van een' luitenant.

Wij zonden den jongen Graaf en den Heer L*** aan de factorij der Osagen berigt van ons nieuw plan en vooruitzigten, en noodigden hen uit, ons te vergezellen. De Graaf kon evenwel niet afzien van de vermaken, die hij er zich van had beloofd, wanneer hij een volkomen wild leven zou leiden. In antwoord gaf hij zijne toestemming, om bij ons te blijven, totdat wij de Osage-jagers op het spoor zouden zijn gekomen, als wanneer zijn vast besluit was, de wildernis in te gaan, om hen te volgen; en zijn trouwe Mentor, hoezeer hij ook over dat dolle plan zuchtte, was een te trouw vriend, om hem alleen te laten. Er werd eene algemeene verzamelplaats voor ons gezelschap en geleide bepaald; wij zouden den volgenden morgen voor de factorij bijeenkomen.

Wij bragten nu alles tot ons spoedig vertrek in gereedheid. Onze bagaadje was tot dusverre op

een' ligten wagen vervoerd geworden; maar nu moesten wij ons een' weg banen door eene onbereisde landstreek, met rivieren, grebben en digte bosschaadjen doorsneden, waar elke soort van rijtuig een volslagen hinderpaal zou uitmaken. Wij moesten te paard, op de manier van jagers, en met zoo weinig ballast als maar doenlijk was, reizen. Onze bagaadje onderging dus eene strenge en met de grootste zuinigheid strokende vermindering. Elk onzer pakte zijne geringe plunje in een paar holsters, die niet eens volgepropt werden, en benevens zijn' mantel op zijn rijpaard werden geplaatst. Het overige der bagaadje werd op pakpaarden geladen. Elk onzer had een beerenvel en een paar beddelakens tot legerstede, en er was eene tent, om ons, in geval van ziekte of slecht weder, tot schuilplaats te strekken. Wij zorgden voor eenen redelijken voorraad meel, koffij en suiker, benevens een weinig gezouten spek, om ingeval van nood te dienen, dewijl wij voor onze voeding hoofdzakelijk op de jagt moesten rekenen.

Van onze paarden namen wij dezulke, die op onze laatste reis niet geheel bekaf waren geraakt, als pakpaarden of *surnumerairen* mede; daar wij echter een' langen en bezwaarlijken togt stonden te beginnen, waar nu en dan wat te jagen zou vallen, en waar, ingeval wij vijandelijke wilden mogten ontmoeten, de veiligheid van den ruiter in de deugd zijns paards kon gelegen zijn, zorgden wij er voor, dat wij goed bereden waren.

Ik schafte mij een' fikschen en sterken schimmel aan, en behield een moedig hitje, hetwelk ik tot nogtoe bereden had en eenigzins sukkelend was geworden, om los onder de pakpaarden meê te gaan en alleen in geval van nood te worden gebruikt.

Al de schikkingen gemaakt zijnde, verlieten wij *Fort Gibson* in den morgen van den 10 October, passeerden de rivier tegenover de vesting, en begaven ons naar de verzamelplaats bij de factorij. Na een paar mijlen te hebben gereden, kwamen wij bij de ondiepte van *Verdigris* in een wild, rotsachtig oord, door woudboomen overschaduwd. Wij daalden naar den oever der rivier af, en waadden, te midden der rotsbrokken, waarover de stroom bruischte, dank zij onzer voorzigtigheid, of liever der behendigheid en den vasten tred onzer rossen, gelukkig naar de overzijde.

Onze kleine Franschman Toon geleidde de achterhoede met de pakpaarden. Hij was regt in zijne nopjes; want hij was op zijne manier in rang bevorderd. Tot nogtoe had hij op onzen togt den wagen gereden, hetgeen hij als een hem vernederend beroep beschouwde; thans was hij meester over de paarden. Hij zat als een aap op een der paarden, achter de bagaadje, gedoken; hij zong, kraaide en blafte als een Indiaan, en vloekte gestadig op de luije vrachtdieren.

Bij het doorwaden der ondiepte zagen wij, aan de overzijde, eenen Creek-Indiaan te paard. Hij

had stilgehouden, om ons, van eene rotshoogte af, gade te slaan, en leverde een schilderachtig voorwerp op, in verband beschouwd met de wilde landstreek rondom hem. Hij droeg eene lichtblaauwe jagtkiel, met scharlaken franjes versierd; een net bont doekje was om zijn hoofd geknoopt, bijna in den smaak van een' tulband, met het eene eind langs zijn oor afhangende; hij hield een lang schietgeweer in de hand, en zag er uit als een roofzoekende wilde Arabier. Onze babbelachtige bemoeial, de kleine Franschman, riep hem in zijne Babelsche wartaal eenige woorden toe; doch de wilde, zijne nieuwsgierigheid voldaan hebbende, zwaaide met zijne hand in de lucht, maakte regtsomkeert met zijn paard, en verdween weldra op een galop tusschen het geboomte aan den oever.

DERDE HOOFDSTUK.

Eene Indiaansche factorij. — Osagen. — Creeken, strikkezetters, honden en paarden. — Kleurlingen. — Beatte, de jager.

De ondiepte over zijnde, kwamen wij weldra bij de Osage-factorij aan, waar Kolonel Choteau zijne bureaux en magazijnen heeft, tot het afdoen der Indiaansche zaken en de ronddeeling van geschenken en verstrekten voorraad. De factorij bestond uit een paar blokhuizen aan den oever der rivier, en leverde eene bonte grensvertooning op. Ons eskorte wachtte er op onze komst. Sommigen waren te paard, anderen te voet; sommigen waren op stammen van boomen gezeten, anderen schoten naar het wit. Het was een raar mengelmoes van volk: eenigen droegen groene, uit dekens gesnedene rokken, anderen lederen jagerskielen; maar de meesten waren met ellendig slecht gefatsoeneerde kleedingstukken omhangen, welker tijd uitgediend scheen, en die men blijkbaar slechts tot het verrigten van ruwe werkzaamheden had aangetrokken.

Nabij hen bevond zich eene groep Osagen, knappe kerels, eenvoudig in voorkomen en gewaad. Zij droegen geene sieraden, en hunne kleeding bestond enkel uit dekens, lederen beenomhangsels en mocassijns (*). Hunne hoofden waren onbedekt en hun haar kaal afgesneden, met uitzondering van eene enkele lok op de kruin, die, als de kuif van een' helm oprijzende, achter op hunnen rug neêrhing, zijnde met een lang bekkeneelsvel vastgeknoopt. Zij hadden fraaije Romeinsche wezenstrekken en een' stevigen ligchaamsbouw, en daar zij over het algemeen hunne dekens rondom de lendenen hadden geslagen, zoodat armen en bovenlijf naakt waren, geleken zij naar even zoo vele edele bronzen standbeelden. De Osagen zijn de schoonste Indianen, die ik in het westen heb aangetroffen. Zij hebben tot heden toe niet genoegzaam voor den invloed der beschaving gezwicht, om hunne eenvoudige Indiaansche plunje af te leggen of de gewoonte van jagen en krijgvoeren op te geven, terwijl hunne armoede hen overigens belet, om zich veel op te schikken.

Bij hen stak een netjes gekleed gezelschap Creek-Indianen bijzonder af. Deze stammen hebben, op het eerste aanzien, iets geheel Oostersch in hun voorkomen. Zij dragen *calico*-jagtkielen van onderscheidene schitterende kleuren, met blinkende franjes opgesierd en met breede gor-

(*) Halve laarsjes.

dels, die een borduursel van kralen hebben, omsloten; daarbij hebben zij korte spanbroeken aan, van bereid hartsleêr of van groen of rood laken, met gestikte kniebanden en kwasten. Hunne mocassijns zijn op onderscheidene wijzen, naar den smaak des dragers, vervaardigd en versierd, en zij dragen fraaije bonte doeken, die zij met smaak om het hoofd weten te knoopen.

Buitendien waren er nog eenige strikkezetters, jagers, lieden van gemengde afkomst, Kreolen, Negers van alle kleuren, en al dat verderc gespuis, dat zich nabij de grenzen ophoudt, en half wild, half beschaafd is, gelijk de vleêrmuizen tusschen licht en donker fladderen.

Het kleine gehucht bij de factorij was geheel en al in rep en roer; vooral had men het drok bij den hoefsmid. Een plompe Neger was bezig een paard te beslaan. Twee kerels van gemengd ras maakten ijzeren lepels, om er het lood voor kogels in te smelten. Een oude strikkezetter, met lederen jagtbuis en mocassijns, had zijn geweer tegen eene werkbank geplaatst, terwijl hij op den arbeid acht gaf, en van zijne daden op de jagt snapte. Verscheidene groote honden drentelden in en buiten den winkel, of lagen in den zonneschijn te slapen; terwijl een mops, met den kop op eene zijde en een oor in de hoogte, met al de nieuwsgierigheid, welke aan kleine honden eigen is, den voortgang van het paardenbeslag aanschouwde, alsof hij de kunst wilde afzien, of op zijne beurt wachtte, om beslagen te worden.

Wij vonden den Graaf en zijn' medgezel, den virtuoos, reisvaardig. Daar zij voornemens waren, de Osagen in te halen, en eenigen tijd door te brengen met de jagt op buffels en wilde paarden, hadden zij zich dienovereenkomstig ingerigt, en bij hunne reispaarden nog andere van de eerste soort aangeschaft, welke men, op marsch zijnde, aan de hand zou leiden, terwijl zij ze voor de jagt alleen zouden berijden.

Bovendien hadden zij een' jongman, ANTOINE genaamd, van gemengd Fransch en Osagisch ras, in dienst genomen. Deze moest zoo wat voor alles dienen; hij moest den pot koken, jagen en voor de paarden zorgen: maar hij had eene sterke neiging, om niets uit te voeren, als zijnde een lid van dat nietige gebroedsel, hetgeen te midden der zendelingschappen wordt geteeld en grootgebragt. Ook was hij een weinig vertroeteld, daar hij wezenlijk een knap jongman was, een Adonis van de grenzen, en zich inbeeldde in hooge betrekking te staan, vermits zijne zuster de bijzit was van een' rijk' blank' koopman.

Wat den opzigter en mij betreft, wij verl[illegible]n vóór ons vertrek nog een' bediende te [illegible] om ons als jager te dienen; want onze [illegible] Franschman zou de handen vol hebben met koken, zoodra wij in het kamp waren, en met het bezorgen der pakpaarden, wanneer wij ons op marsch bevonden. Een zoodanig persoon bood zich aan, of liever werd ons aanbevolen, in PIERRE BEATTE, een mengelmoes van Fransch en Osagisch ras.

Wij waren verzekerd, dat hij al de gedeelten van het land kende, als hebbende hetzelve te voet en te paard in alle rigtingen doorkruist, weshalve hij ons als gids en als tolk van veel nut zou wezen, vooral daar hij een eerst jager was.

Ik moet zeggen, dat zijn voorkomen mij niet beviel, toen men hem het eerste aan mij voorstelde. Hij slenderde daarheen met een oud jagtbuis en smerig, half versleten hartsleêren beenomkleedsel; want *broek* zou te veel gezegd zijn. Hij scheen om en bij de zesendertig jaar oud, en was van eene vierkante stevige ligchaamsgestalte. Zijne gelaatstrekken waren niet kwaad, en hadden wel iets van die van Napoleon, maar waren echter scherper, met hooge Indiaansche kakebeenen. Mogelijk droeg zijne donkergroenachtige kleur er iets toe bij, dat ik eenige gelijkenis in hem vond met een oud bronzen borstbeeld, dat ik van den Keizer had gezien. Hij had echter eene doffe, zwaarmoedige uitdrukking in zijn wezen, die nog te meer in het oog viel door een' afhangenden wollen hoed en gevlochtene haarlokken, die hem langs de ooren hingen.

Zoo zag die man er uit, en zijne manieren waren even weinig innemend. Hij was koel en kort van stof, deed beloften noch betuigingen, bepaalde het loon, dat hij voor de diensten van zichzelven en zijn paard verlangde en dat ons vrij hoog voorkwam, maar toonde zich gansch niet gezind, om iets te laten afdingen, of hunkerig, om door ons te worden aangenomen. Hij had,

over 't geheel, meer van een' Indiaan dan van een' blanke, en daar ik tegen alle lieden van een gemengd ras, als tegen een valsch en trouweloos volk, opzag, zou ik gaarne van PIERRE BEATTE's diensten hebben afgezien. Wij hadden echter geen' tijd, om een' ander, die ons beter aanstond, te zoeken, en moesten terstond met hem in schikking treden. Hij verliet ons, om zich tot de reis gereed te maken, onder belofte van des avonds in ons nachtkwartier te zullen aanwezig zijn.

Één ding ontbrak nog, om mij volkomen tot het togtje door de prairiën uitgerust te zien, namelijk een paard, waarop ik mij geheel kon verlaten. Het mijne beviel mij niet. De schimmel, dien ik had gekocht, was wel sterk en bruikbaar, maar had geen' zeer harden draf. Eindelijk gelukte het mij toch, een uitmuntend paard naar mijnen zin op te doen; het was donderbruin, sterk, vlug, moedig en zonder het minste gebrek. Met vreugde stapte ik er op, en liet den schimmel aan TOONTJE over, die zeer verrukt was van zich daardoor tot een volslagen *cavalier* verheven te zien, zoodat ik sterk begon te vreezen, of hij, bij den schokkenden draf des schimmels, zich wel in evenwigt zou kunnen houden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het vertrek.

Het lang uitgehaald getoet van een' waldhoorn gaf eindelijk het sein tot de afreis. De boschwachters reden in eene kronkelende lijn door het bosch vooruit. Wij waren weldra opgezeten, en volgden hen; maar de ongeregeldheid, die er bij de bagaadje plaats had, hield ons op. De pakpaarden waren niet gewoon eene marschlijn te volgen, en weken regts en links uit het gelid tusschen het geboomte, in weêrwil van al de *pestes* en *diables* van Toon, die, op zijn' moedigen schimmel gezeten, met een' langen snaphaan over den schouder, hen al slaande en vloekende achterna sukkelde.

Wij verloren dus weldra ons eskorte uit het oog, maar wisten hen echter op het spoor te blijven, te midden van hooge bosschen en digte struiken, van Indiaansche stulpen en Negerhutten, totdat wij tegen den donker eene grens-

hoeve, aan zekeren planter Berryhill toebehoorende, bereikten. Deze hoeve lag op een' heuvel, aan welks voet de boschwachters in eene door boomen rondom afgeslotene ruimte, bij den oever van eene rivier, hun kamp hadden opgeslagen. De meester van het huis ontving ons beleefd, maar had weinig, om ons aan te bieden; want hij had vele zieken onder zijn huisgezin, en zag er zelf ook niet voordeelig uit, ofschoon hij lijvig genoeg was. Zijne kleur toonde, dat hij in een kwaad vel stak, en zijne stem was gelijk die van iemand, welke gejaagd wordt.

Daar wij merkten, dat zijne barak een waar hospitaal was, vol invaliden, deden wij onze tent op de binnenplaats der pachthoeve opslaan. Wij waren nog niet lang gekampeerd, toen onze nieuwe bediende Beatte, de halve Osage, zich bij ons vervoegde. Hij zat te paard, en leidde een ander paard, dat met voorraad voor den togt terdege bevracht scheen, aan de hand. Men zag duidelijk, dat hij een *oud gediende* was, die voor het noodige wist te zorgen. Daar hij, als door den opzigter in dienst genomen zijnde, zich voor een gouvernementsdienaar hield, had hij rantsoenen van meel en ham doen leveren, en die *vivres* zoo goed ingepakt, dat ze weêr- en waterproef waren. Behalve het paard, dat hij bereed, en dat een sterk, plomp dier was, had hij nog een ander voor de jagt. Dit was een paard van een gemengd ras, zijnde uit een' tammen hengst en eene wilde merrie van de

prairiën gesproten; maar het was werkelijk een edel, vurig en welgedresseerd dier. Hij had zorg gedragen, om zijne paarden bij den dorpssmid goed te doen beslaan: kortom, hij was in alle opzigten in staat, om ten oorlog of ter jagt te trekken, met zijn geweer over den schouder, zijnen kruidhoorn en kogelzak op zij, zijn' hartsvanger in de scheede, en *lariats* of touwen met strikken, die men gebruikt om wilde paarden te vangen, over zijnen zadel hangende.

Aldus voorzien en uitgerust, gelijkt een Indiaansch jager op de prairie naar een' kruiser op den oceaan, onafhankelijk van de geheele wereld, en zichzelven genoegzaam tot bescherming en onderhoud. Hij behoeft niemand naar de oogen te zien, maar gaat zijn' eigen weg, en zorgt voor zijn eigen fortuin. Mij dacht, dat Beatte, nu wij de wildernis stonden in te trekken, zijne onafhankelijkheid gevoelde, en zich boven ons allen verheven achtte. Zijn voorkomen bleef half koel, half hoogmoedig; hij sprak bijna geen woord, en zijne eerste zorg was, de paarden te ontladen en in een veilig nachtkwartier te brengen. Zijn geheele gedrag leverde een volmaakt contrast op met dat van onzen winderigen, snapachtigen, onrustigen Franschman. Deze scheen ook jaloersch te zijn op dien nieuwen aankomeling. Hij fluisterde ons toe, dat men op die klanten van een gemengd ras niet veel kon vertrouwen; dat ze koppig en vol grillen waren; dat Beatte, naar men kon zien, terdege goed voor zichzel-

ven had gezorgd, zoodat hij, bij het minste wat hij zich maar zou verbeelden dat wij hem in den weg leiden, ons midden op de reis aan onszelve zou overlaten, daar hij toch zelf wel van alles voorzien en op de prairiën zoo goed als te huis was.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Tooneelen op de grenzen. — Een nieuwe Lycurgus. — De wet van Lynch. — Het gevaar van een paard te vinden. — De jonge Osage.

Den volgenden morgen (11 Oct.) bevonden wij ons te half acht ure op marsch, en reden over diepe, vette bodems van slikgrond, met welige planten en boomen van verbazenden omvang bedekt. Onze weg lag parallel met den westelijken oever der *Arkansas*, en hooger op, bij den zamenloop dier rivier met de zoogenaamde *Roode Vork*, meenden wij het hoofdkorps der boschwachters te zullen inhalen. Langs eene uitgestrektheid van een paar uren was het land bezaaid met Creek-dorpen en pachthoeven, welker bewoners zonder moeite de regelen der beschaving schenen te hebben aangenomen, en daarbij zeer wél te varen. Hunne schuren waren goed voorzien, en hunne huizen spreidden gemak en overvloed ten toon.

Wij ontmoetten een groot aantal dezer lieden op hunnen terugkeer van een dier groote spelen met den bal, waarvoor hunne natie beroemd is. Sommigen waren te voet, anderen te paard; van de laatste hadden er enkelen net gekleede vrouwtjes achter zich op den zadel. Het is een welgemaakt ras, gespierd en gezet. Zij zijn dol op blinkende kleuren en fraaije sieraden, en maken eene schitterende vertooning, wanneer men ze op een' afstand, van uit de prairiën, ziet. De een had een' scharlaken doek om zijn hoofd geknoopt, met een' zwarten vederbos, naar den staart van een' haan gelijkende, er op gestoken; een ander droeg een' witten zakdoek met roode veêren; terwijl een derde, bij gebrek aan veêren, eenen blinkenden sumach-tros in zijn' tulband had gestoken.

Bij den ingang der wildernis hielden wij stil, om aan een blokhuis, waarvan de eigenaar een blanke was, naar onzen weg te vragen. Deze man was een lange knuistige oude knaap, met rood haar, een lang lantarengezigt, en eene ingewortelde gewoonte, om met één oog te knippen, alsof alles, wat hij zeide, van ongemeen belang was. Hij was juist in de grootste drift, omdat één zijner paarden zoek was. Hij zwoer, dat het hem in den nacht door eene zwervende bende Osagen, welke in een naburig moeras gekampeerd lagen, ontstolen was: maar hij wilde satisfactie hebben; hij zou die schobbejakken wel leeren. Reeds had hij dan ook zijn geweer, den onveranderlijken beslisser van regt en onregt

op de grenzen, van den muur genomen, en zijn paard gezadeld, om fluks op het moeras los te draven, terwijl een broeder planter, met zijn' snaphaan in de hand, gereed stond, om hem te vergezellen.

Wij poogden den ouden dolkop tot bedaren te brengen, en hem te doen begrijpen, dat zijn paard mogelijk in de naburige bosschen was verdwaald geraakt; maar hij was al te slecht gemutst en had het al te sterk op de Indianen geladen, dan dat hem iets kon weêrhouden, om hen te vuur en te zwaard in het moeras te gaan overvallen.

Nog eenige mijlen verder gereden zijnde, verloren wij het spoor van het hoofdkorps der boschwachters, en raakten in verlegenheid wegens een aantal uiteenloopende paden, door de Indianen en kolonisten gemaakt. Eindelijk kwamen wij bij een blokhuis, door een' blanke bewoond, en het laatste op de grens. Aldaar vernamen wij, dat wij van den regten weg waren afgedwaald. De man ging een eindje ver met ons terug, en bragt ons weder op het regte spoor; en nu namen wij voor goed afscheid van de beschaafde of voor beschaafd te boek staande wereld, en traden de wijde wildernis in.

Het spoor liep, als een ongeregeld voetpad, over berg en dal, door dik en dun, struiken en opene prairie. Bij het doortrekken der woestijn heeft een reisgezelschap, hetzij te paard of te voet, de gewoonte, om één voor één, gelijk de Indianen, achter elkander te gaan, zoodat dege-

nen, die aan het hoofd zijn, den weg banen voor hen, die volgen, en derzelver werk en vermoeijenis verligten. Op die wijze, blijft ook het getal van een gezelschap verborgen, daar slechts één enkel wél getrapt en smal spoor het pad der reizigers doet kennen.

Wij waren nog niet lang weder op het spoor geraakt, toen wij, bij den uitgang van een woud, onzen duchtigen, stevigen, knipoogenden, dolenden ridder van de grenzen voor ons zagen. Hij kwam van een' heuvel af, en werd door zijn wapenbroeder gevolgd. Terwijl hij ons naderde, bragt zijne lange en zwaarmoedige tronie mij de beschrijving van den held van *la Mancha* te binnen; immers bevond hij zich, even als deze, op eenen gevaarlijken togt, waarvan de uitslag zeer gewaagd en bitter onzeker was.

Terwijl wij aan de helling des heuvels een praatje met hem maakten, kregen wij een' Osage te paard in het oog, die op een' afstand van ruim een kwartieruurs uit het geboomte te voorschijn kwam, en een paard bij den halster leidde. Dit paard werd door onzen knipoogenden vriend terstond herkend voor dat, waarnaar hij zocht. Terwijl de Osage ons naderde, werd ik door zijn voorkomen getroffen. Hij scheen omstreeks twintig jaar oud, maar was geheel volwassen, bezat de schoone Romeinsche gelaatstrekken, die aan zijnen stam eigen zijn, en zoo als hij daar reed, met den deken om zijne lendenen gegord, zou zijn naakt bovenlijf een model voor een' beeld-

houwer hebben opgeleverd. Hij reed op een' fraaijen zweetvos van het wilde ras der prairiën, versierd met een' breeden halsriem, van welken eene paardenharen kwast, helderrood geverwd, op de borst van het dier neêrhing.

De jongman reed langzaam, met een gul, openhartig gelaat, naar ons toe, en gaf ons door middel van onzen tolk BEATTE te kennen, dat het paard, hetwelk hij leidde, naar hun kamp was gekomen, en dat hij zich nu op weg bevond, om het aan den eigenaar terug te brengen. Ik had verwacht, dat deze eenige dankbaarheid zou laten blijken; maar de oude grompot borst, tot mijne verwondering, in eene vlaag van hevige drift uit. Hij verzekerde, dat de Indianen zijn paard in den nacht hadden weggehaald, met oogmerk, om het hem in den morgen terug te brengen, ten einde een fooitje op te loopen; eene kunstgreep, die, naar zijne verklaring, onder de Indianen zeer gebruikelijk was. Hij was er dus voor, om den jongen Indiaan aan een' boom te binden en duchtig af te ranselen, en verwonderde zich bovenmate over de verontwaardiging, waarmede deze nieuwe manier van dienstvergelding ons vervulde. Zoodanig is echter maar al te vaak de regtspleging op de grenzen: men noemt ze doorgaans *de wet van Lynch;* de klager mag, volgens dezelve, getuige, jury, regter en uitvoerder van het vonnis te gelijk wezen, en de beklaagde op bloot vermoeden overtuigd en gestraft worden. Hieruit — daar ben ik zeker

van — zijn zoo vele dier oneenigheden, ja oorlogen, met de door zucht tot wraak gedrevene Indianen ontstaan. Terwijl ik het openhartig en edel gelaat en het gul gedrag van den jongen Osage met de slinksche tronie en de kwaadaardige handelwijze van den grensman vergeleek, viel er bij mij niet aan te twijfelen, wiens rug de meeste kastijding verdiende.

De Lycurgus of liever Draco van de grenzen, aldus genoodzaakt zijnde om zich met het terugkrijgen van zijn paard tevreden te stellen, zonder het genoegen te mogen smaken van den vinder nog op den koop toe den rug te kunnen smeren, draafde al grommende huiswaarts, door zijnen broeder kolonist gevolgd.

Wat den jongen Osage betreft, wij waren allen met hem ingenomen, en vooral de jonge Graaf, die, door eene overeenstemming van jaren en karakter, hem geheel genegen was geworden, en hem volstrekt als medgezel en schildknaap op zijnen togt in de wildernis bij zich wilde houden. De jongman was ligtelijk daartoe over te halen; het vooruitzigt van eene veilige strooppartij op de buffelvelden, en de belofte van een' nieuwen deken, maakten, dat hij zonder talmen zijn paard bij ons in het gelid deed treden, om den Graaf op deszelfs togt ter ontdekking der Osage-jagers te volgen. Ziedaar de gelukkige onafhankelijkheid van een' wilde! Deze jongman was, met zijn geweer, deken en paard, in een oogenblik gereed, om de

wijde wereld in te gaan; hij droeg al het zijne bij zich, en bezat, vrij van kunstmatige behoeften, het groote geheim der personele vrijheid. Wij daarentegen zijn slaven der maatschappij, slaven van anderen, en nog meer van onszelve; onze overtollige behoeften zijn de ketenen, die ons binden, die elke beweging van ons ligchaam, elke neiging van onze ziel stremmen. Zoo dacht ik er ten minste in dat oogenblik over, ofschoon ik niet zeker ben, dat die gedachten niet enkel bij mij oprezen op het aanschouwen der geestdrift van den jongen Graaf, die meer dan ooit bekoord scheen door het wilde en tevens ridderlijke oogpunt, waaruit hij de prairiën beschouwde, ja er zelfs van sprak, om gedurende al den tijd, dien hij onder de Osagen hoopte door te brengen, zich op zijn Indiaansch te kleeden en de Indiaansche manieren te volgen.

ZESDE HOOFDSTUK.

Spoor van de Osage-jagers. — Vertrek van den Graaf en deszelfs gezelschap. — Verlaten oorlogskamp. — Een dolende hond. — Het kampement.

In den loop van den morgen werd het spoor, dat wij volgden, door een ander doorsneden, dat westwaarts, langs het bosch, in eene regte lijn naar de rivier *Arkansas* liep. Beatte, onze nieuwe bediende, zeide, na een oogenblik beschouwens, dat dit het spoor was van de plaats, waar de Osagen, op hunnen weg naar de jagtgronden, de rivier hadden doorwaad.

Hier hielden dus de jonge Graaf en zijn makker stil, en besloten afscheid van ons te nemen. De ervarenste grensman bij den troep betoogde het gevaarlijke eener zoodanige onderneming. Zij wilden toch zoo maar op goed geluk de wildernis ingaan, zonder andere gidsen, wachters of bedienden, dan een' jongen onkundigen knecht van gemengd ras, en een' nog jonger Indiaan.

Zij hadden den last van een pakpaard en twee handpaarden, waarmede zij zich eenen weg moesten banen door digtbewassene bosschen, over rivieren en moerassen. De Osagen en Pawnies waren in oorlog, en zij konden ligt eenen troep der laatsten, die woest en wreed van aard waren, in handen vallen; ook zouden hun klein getal en de waardij hunner paarden eene groote verzoeking zijn voor eenige der zwervende benden Osagen, die zich om en nabij de grenzen ophielden en hen des nachts van hunne paarden zouden kunnen berooven, waardoor zij hulpeloos en te voet midden op de prairiën zouden blijven zitten.

Niets echter kon de romantische drift van den Graaf naar den veldtogt eener buffeljagt met de Osagen bedwingen, en zijn op avonturen vlammende geest scheen door het denkbeeld van gevaar nog meer ontstoken te worden. Zijn reisgezel, rijper van jaren en van een koeler gestel zijnde, was overtuigd van het waagstuk, dat zij ondernamen, maar kon den onstuimigen ijver van zijnen jongen vriend niet beteugelen, en was te groothartig, om hem alleen zijn gevaarlijk plan te laten volgen. Tot ons groot leedwezen dus zagen wij hen de bescherming van ons eskorte verlaten en op hunne dolle expeditie afgaan. De oude jagers van ons gezelschap schuddeden het hoofd, en Beatte voorspelde hun alle soorten van ongemakken. Mijne eenige hoop was, dat zij weldra eene genoegzame mate van moeijelijk-

heden en bezwaren mogten aantreffen, om de drift van den jongen Graaf te doen verkoelen, en hem over te halen, om tot ons terug te keeren. Onder deze gedachten trokken wij langzaam voort, en hielden des middags eene geruime poos stil, om te rusten. Na weder op weg te zijn gegaan, kregen wij de *Arkansas* in 't gezigt, die zich aan ons vertoonde als een breede en snelle stroom, met eenen oever van fijn zand omzoomd, en door wilgen en katoenboomen overschaduwd. Aan gene zijde der rivier dwaalde het oog over eene schoone landstreek met bloemrijke velden en zachte glooijingen, afgewisseld door lanen en boomgroepen; kortom, het geheel had een voorkomen van smaakvollen, ja sierlijken landbouw, in stede der woestheid van den natuurstaat. Niet ver van de rivier, op eene vrije hoogte, passeerden wij de kortelings verlatene legerplaats van een Osagisch krijgskorps. De gebinten hunner tenten of stulpen waren nog aanwezig, bestaande uit boogsgewijze in den grond gestokene gaarden, door takken en twijgen vereenigd en met basten en vellen bedekt.

Zij, die de gewoonten der onderscheidene Indiaansche stammen kennen, behoeven slechts het fatsoen dier stulpen of *wigwams* te zien, om te weten welk een stam er in heeft gehuisvest, en of deze op jagt of op een' krijgstogt is geweest. Beatte toonde ons in dit geraamte van een kamp den *wigwam*, waarin de opperhoofden, rondom het raadsvuur, hunne vergaderingen hielden, bene-

vens eene opene, wel platgetrapte ruimte, op welke men den grooten oorlogsdans had gedaan.

Terwijl wij onze reis vervolgden, kwam ons, midden in een woud, een verlatene, uitgehongerde hond te gemoet, die met vlammende oogen en een' wilden blik langs het spoor zwierf. Ofschoon de voorste boschwachters het dier bijna over 't lijf reden, lette het op niemand, maar dwaalde, als geen gevaar achtende, tusschen de paarden door. Onmiddellijk klonk het geroep: » Een dolle hond!" en een der boschwachters leide zijn geweer aan, doch werd door den medelijdenden opzigter teruggehouden. » Hij is blind," zeide deze; » het is de hond van den een' of anderen armen Indiaan, die zijn' meester op den reuk volgt. Het zou schande zijn, zulk een trouw beest te dooden." De boschwachter schouderde zijn geweer, en de hond strompelde blindelings, maar onbeschadigd, met den snoet tegen den grond, te midden onzer ruiterij, voort; een zeldzaam voorbeeld van een' hond, die eene kwade reputatie overleefde.

Tegen drie ure kwamen wij bij eene pas verlatene legerplaats van de kompagnie boschwachters. Een hunner vuren rookte nog, zoo dat zij, naar Beatte's meening, niet langer dan een dag konden vertrokken zijn. Daar er een fraai beekje digtbij en overvloed van erwtenloof voor de paarden was, kampeerden wij dien nacht hier. Wij waren er nog niet lang, toen wij ons

van verre hoorden aanroepen, en den jongen Graaf, met zijn gevolg, door het geboomte naar ons toe zagen komen. Wij heetten hem met een hartelijk genoegen welkom in het kamp; want wij waren sedert hunne gevaarlijke onderneming hunnenthalve in groote ongerustheid geweest. Een klein proefje had hen overtuigd van de moeijelijkheden en bezwaren, waarmede reizigers zonder ondervinding, gelijk zij, met zoovele paarden en in zulk een zwak gezelschap, op een' togt door de wildernis te worstelen hebben. Gelukkiglijk kregen zij den inval, om zich vóór het vallen van den avond weder bij ons te voegen; want een nacht kampérens zonder ons zou hun mogelijk hunne paarden hebben gekost. De Graaf had zijn' gunsteling en schildknaap, den jonge Osage, weten te overreden, om bij hem te blijven, en dacht nog steeds, met zijne hulp, groote daden in de buffelprairiën te zullen verrigten.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Tijding van de boschwachters. — De Graaf en zijn Indiaansche schildknaap. — Halt in het bosch. — Boschtooneel. — Dorp der Osagen. — Osagen bezoeken ons avondkamp.

Vroeg in den morgen van 12 Oct. kwamen de twee Creeken, die door den kommandant van *Fort-Gibson* waren afgezonden, om de kompagnie boschwachters te doen stilhouden, op hunnen terugkeer in ons kamp aan. Zij hadden de kompagnie, op een' afstand van bij de 50 (Eng.) mijlen, op eene fraaije en wildrijke plaats aan de *Arkansas* gekampeerd gelaten; daar zou men onze komst afwachten. Deze tijding bezielde ons met nieuwen moed, en lustig hervatteden wij, met het krieken van den dag, onzen togt.

Bij het bestijgen onzer paarden poogde de jonge Osage een' deken op zijn wild paard te werpen. Het fraaije prikkelbare dier werd schuw, en deinsde achteruit. De houding van het wilde paard en die van den bijna naakten wildeman,

zouden studiën hebben opgeleverd voor een' schilder of beeldhouwer.

Vaak beschouwde ik, op onzen marsch, met genoegen het voorkomen van den jongen Graaf en zijn' nieuw aangeworven' bediende, terwijl ze voor mij uit reden. Nooit had een *preux chevalier* eenen beteren schildknaap. De Graaf zat op een uitmuntend paard, en was een even bevallig als moedig ruiter. Gaarne liet hij zijn paard caracolleren, en deed het met jeugdigen moed en levendigheid voorwaarts springen. Hij droeg eèn net hertsleêren jagtbuisje, dat hem volmaakt wél stond, en op eene bevallige wijze met veelkleurige zijde gestikt was, alsof eene Indiaansche schoone dien opschik voor een begunstigd opperhoofd had gemaakt. Daarbij droeg hij een lederen pantalon en mocassijns, eene jagtpet, en een geweer met dubbelen loop, dat hem met een' bandelier langs den rug hing, zoodat hij, onder het bevallig besturen van zijn moedig ros, er waarlijk schilderachtig uitzag.

De jonge Osage reed doorgaans digt achter hem op zijn wild en fraai gevormd paard, dat met roode haren kwasten versierd was. Hij reed, met zijn welgemaakt hoofd en borst bloot, en den deken om zijn middel gewonden. In de eene hand hield hij zijn geweer, en bestuurde zijn paard met de andere, zoodat hij gereed scheen, om ieder oogenblik, op een enkel woord van zijnen jeugdigen voorman, op het dolste avontuur los te rennen. De Graaf beloofde zich, met de

levendige verbeelding der jeugd, een aantal stoute verrigtingen en dappere feiten, die hem en zijnen jongen *brave* op de buffelprairiën toefden.

Na een eindweegs gereden te zijn, gingen wij eene smalle, maar diepe rivier, door middel eener stevige brug, het overblijfsel van eenen ouden beverdam, over. De nijvere republiek, welke dat werk had vervaardigd, was geheel uitgeroeid. Boven ons, hoog in de lucht, verkondigde een lange zwerm wilde ganzen, door een luid gekakkel, dat het jaar naar den winter liep.

Tegen half elf hielden wij stil in een bosch, waar erwtenloof in overvloed was. Hier lieten wij de paarden grazen, staken vuur aan, en haalden water uit eene naburige beek. Weldra had onze kleine Franschman Toon een' pot koffij tot onze verversching klaar. Terwijl wij daaraan slorpten, kwam er een oude Osage, tot een klein jagtgezelschap behoorende, dat kortelings daar langs getrokken was, bij ons. Hij zocht naar zijn paard, dat verdwaald of gestolen was. Onze olijfkleurige knecht Beatte trok een akelig gezigt, toen hij van Osage-jagers op die hoogte hoorde spreken. » Wanneer wij," zeide hij, » die jagers niet vooruit komen, zullen wij geen' enkelen buffel zien. Zij maken alles schuw, en doen alles wegloopen, als voor eene brandende prairie."

Ons ochtendmaal verorberd zijnde, vermaakte ons gezelschap zich op onderscheidene wijzen. Sommigen schoten naar het wit; anderen lagen,

half in het diepe looftapijt begraven, te slapen, terwijl hunne hoofden op hunne zadels rustten; anderen waren aan 't kouten rondom het vuur, aan den voet eens booms, tusschen welks takken zich blaauwe rookwolken verhieven. De paarden smulden aan het erwtenloof, of rolden zich er in. Wij werden overschaduwd door hooge boomen met regte en gladde stammen, gelijk statige pilaren; en terwijl de zonnestralen door de doorschijnende bladeren, die de verschillende tinten van den herfst droegen, heen blonken, dacht ik aan de werking van den zonneschijn tusschen de donkere glazen en digt opeenstaande pijlers eener Gothische kerk. Er heerscht werkelijk iets grootsch en plegtigs in eenige onzer uitgestrekte westelijke bosschen, waardoor hetzelfde gevoel in mijnen boezem ontwaakt, dat ik in die oude eerwaardige gebouwen ondervond, en het geloei van den wind, welke door dat hooge geboomte blaast, gelijkt soms naar orgeltoonen.

Tegen den middag blies de waldhoren te paard, en wij begaven ons weder op marsch, in hoop van vóór den donker het kampement der boschwachters te bereiken; want de oude Osage had ons gezegd, dat wij er maar omstreeks vier uren af waren. Op onzen weg door een bosch kwamen wij een' poel voorbij, die met de prachtigste waterleliën bedekt was, welke ik in mijn leven zag; verscheidene fraaije boscheenden, met een schoon en veelkleurig gevederte, zwommen daar tusschen. Een weinig verder daalden wij af

aan de oevers van de *Arkansas*, op eene plaats, waar het spoor van talrijke paarden, zich in het water verliezende, ons deed zien, waar een gezelschap Osage-jagers kortelings, op hunnen weg naar de buffelstreek, de rivier was overgegaan. Na onze paarden in de rivier te hebben laten drinken, reden wij een poosje langs derzelver oever, en vervolgens door prairiën, waar wij rook in de verte ontwaarden, welke wij hoopten, dat uit het kamp der wachters mogt komen. Wij volgden hetgeen wij voor hun spoor hielden, en kwamen bij eene weide, waar een aantal paarden graasden. Het waren er echter geen van den troep. Nog wat verder kwamen wij aan een Osagisch dorp, op de oevers der *Arkansas* verspreid liggende. Ieder liep uit, om ons te zien; een hoop oude mannen kwam naar ons toe, en reikte ons ieder de hand, terwijl de vrouwen en kinderen groepsgewijze bijeenschoolden, ons met wilde blikken beschouwden, en onderling snapten en lachten. Wij vernamen, dat al de jongmans van het dorp op een' jagttogt waren uitgegaan, en de oudjes met vrouwen en kinderen hadden te huis gelaten.

Hier hield onze opzigter of commissaris, te paard zittende, eene aanspraak aan de bevolking, welke hij kennis gaf van het oogmerk zijner zending, namelijk om een' algemeenen vrede te bevorderen onder de westersche stammen, weshalve hij zijne hoorders dringend uitnoodigde, om alle krijgszuchtige en bloeddorstige voornemens te laten varen, en de Pawnies niet roekeloos

op het lijf te vallen. Deze redevoering, door Beatte vertolkt, scheen eene hoogst bevredigende uitwerking op de menigte te hebben, die ernstig beloofde, dat, voor zooverre hen betrof, de vrede niet zou worden gestoord; en waarlijk, hunne jaren en kunne deden met eenige reden hopen, dat zij woord zouden houden.

Steeds hopende, vóór het aanbreken van den nacht het kamp der wachters te zullen bereiken, reden wij tot de schemering door, en zagen ons toen genoodzaakt op den rand eener diepte stil te houden. De wachters bivouakkeerden onder boomen beneden ons, terwijl wij onze tent op eene rotsachtige hoogte nabij een vlietend beekje opsloegen. De lucht was geheel met wolken bezet, en er scheen eene frissche bui ophanden te zijn. De vuren der wachters brandden helder in de diepte, en wierpen sterke massa's licht op de een regt gaauwdiefachtig voorkomen hebbende groepen, welke rondom zaten te koken, te eten en te drinken. Om de wildheid van het tooneel nog te vergrooten, zaten er verscheidene Osagen uit het dorp, dat wij waren doorgereden, als bezoekers onder den troep. Drie derzelve kwamen naar ons toe, en zetteden zich bij ons vuur. Zij sloegen alles, wat er omging, stilzwijgend gade, en hadden veel van bronzen standbeelden. Wij gaven hun te eten, en, hetgeen hun het beste aanstond, koffij; want de Indianen zijn, even als alle bewoners der Westerlanden, op dien drank verlekkerd. Na gesoupeerd te hebben, strekten zij zich naast elk-

ander bij het vuur uit, en begonnen een zacht deuntje door den neus aan te heffen, terwijl zij, tot accompagnement, met hunne handen op de borst trommelden. Hun gezang scheen uit regelmatige coupletten te bestaan, waarvan elk, niet in een' welluidenden kadans, maar in den kort afgebrokenen uitroeping *hah* eindigde, waarvan de klank veel naar een' hik geleek. Dit lied was, gelijk onze tolk Beatte ons wist te zeggen, op ons toepasselijk, en betrof ons uitwendig voorkomen, de behandeling, die wij hun deden, en alles, wat zij van onze plannen wisten. In een gedeelte er van gewaagden zij van den jongen Graaf, wiens levendigheid en zucht naar Indiaansche ondernemingen indruk op hunnen geest had gemaakt, en zij veroorloofden zich eenige spotternijen omtrent hem en de jonge Indiaansche schoonen, waardoor een groot gelach onder onze kleurlingen ontstond.

Deze manier van improviseren is onder de wilde stammen algemeen, en op die wijze bezingen zij, met luttel wijzigingen van stem, al hunne jagt- en krijgsdaden, terwijl zij nu en dan een weinig komische luim en onbewimpelde satire er onder laten loopen; iets, waarin de Indianen mij toeschijnen meer smaak te vinden, dan men zich doorgaans wel verbeeldt.

Inderdaad zijn de Indianen, welke ik gelegenheid heb gehad in het werkelijke leven gade te slaan, zeer verschillend van de dichterlijke beschrijvingen, die men er van maakt. Zij zijn in

geenen deele zulke *stoici*, als men hen voorstelt, — stilzwijgend, onbuigzaam, zonder lach of tranen. Stil zijn zij — 't is waar — wanneer zij zich in het gezelschap van blanken bevinden, wier goeden wil zij mistrouwen en wier taal zij niet verstaan; maar in een dergelijk geval spreekt een blanke even weinig. Zijn de Indianen echter onder elkander, dan kan men geene grootere praatvaârs bedenken. Zij brengen de helft van den tijd door met het verhaal hunner krijgs- en jagtavonturen en het vertellen van potsige stukjes. Het zijn daarbij regte hansworsten, die zich terdege te goed doen ten koste der blanken, waarmede zij in betrekking staan, en welke zich verbeelden, dat ze wonder veel eerbied voor hunne grootheid en waardigheid hebben. Zij nemen alles in stilte, maar met een oplettend oog, waar, en wenken of grommen elkander nu en dan eens toe, wanneer hen iets bijzonders treft; maar zij spreken er nooit over voordat zij alleen zijn. Dan laten zij aan hunne bedil- en spotzucht den vrijen teugel, en maken zich regt vrolijk.

Gedurende mijne reis langs de grenzen heb ik meermalen de gelegenheid gehad, om hunne opvliegendheid of schaterende vrolijkheid onder het spel op te merken, en ook wel eens eene groep Osagen tot laat in den nacht bij het vuur zien zitten, onder de drokste en levendigste gesprekken, en een gelach, waarvan het bosch somtijds weêrgalmde.

Wat tranen betreft, die hebben zij in over-

vloed, opregte en gemaakte; want somwijlen stellen zij er eene eer in. Niemand weent bitterder en overvloediger tranen, wegens den dood van een' bloedverwant of vriend, dan zij; zelfs bezoeken zij op bepaalde tijden derzelver graven, om er te huilen en te weeklagen. Somtijds heb ik, bij het aanbreken van den dag, in de nabijheid van Indiaansche dorpen, een droevig gejammer gehoord; het waren ingezetenen, die alsdan het veld ingaan, om de dooden te beweenen en te betreuren. Naar men mij gezegd heeft, vloeijen, bij zulk eene gelegenheid, de tranen stroomsgewijze langs hunne wangen. Zoo ver ik er over kan oordeelen is de Indiaan der poetische fictie, even als de herders in de idyllen, een bloot droombeeld.

Het neuslied onzer Osage-gasten verstomde allengs; zij bedekten hunne hoofden met de dekens, en vielen in een' vasten slaap. Weldra heerschte er eene diepe stilte, die slechts door het regengedroppel op onze tent gestoord werd.

Des morgens ontbeten onze drie Osage-gasten met ons; doch de jonge Osage, die den Graaf als schildknaap op zijnen dolenden riddertogt zou vergezellen, was nergens te vinden. Ook zijn wild paard was weg; en na velerlei gissingen maakten wij eindelijk op, dat hij, in den nacht, een Indiaansch afscheid van ons had genomen. Later vernamen wij, dat hij door de Osagen, die wij kortelings hadden ontmoet, tot dien stap was overreed geworden; deze hadden hem de geva-

ren eener expeditie naar de Pawnie-jagtgronden, waar hij de onverzoenlijke vijanden van zijnen stam zou kunnen in handen vallen, afgeschilderd, en hem tevens onder 't oog gebragt, welke verdrietelijkheden het grillige en trotsche gedrag der blanken hem zou kunnen baren, die, gelijk ik uit mijne eigene korte ondervinding weet, de arme Indianen vaak niet beter dan redelooze dieren behandelen. Een staaltje daarvan had hij zelf gezien, toen hij zoo te naauwernood de geeseling ontging, die hem de brutale grensplanter wilde doen ondergaan, om hem voor de gruwelijke misdaad, dat hij een verdwaald paard gevonden had, te straffen.

Het speet ons allen, dat de jongman verdwenen was; want wij mogten hem wél lijden, om zijn schoon, gul en mannelijk voorkomen en zijne bevallige, ongedwongene manieren. Niemand beklaagde hem echter meer, dan de jonge Graaf, die zich zoo plotseling van zijnen schildknaap beroofd zag. Mij speet het vertrek van den Osage om zijnentwille; want hij zou het, gedurende den togt, goed bij ons hebben gehad, en ik ben overtuigd, dat de Graaf, die milddadig van aard was, hem niet naar zijnen stam zou hebben laten terugkeeren, dan rijkelijk beladen met koralen, snuisterijen en Indische dekens.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Het kamp der boschwachters.

Het weder, dat des nachts regenachtig was geweest, klaarde tegen den morgen op, en wij gingen te zeven ure op marsch, in de stellige verwachting, dat wij nu weldra bij de legerplaats der boschwachters zouden komen. Wij waren pas een goed uur ver gereden, toen wij een' zwaren boom aantroffen, die kortelings door de bijl geveld was, om den wilden honig, die in de holte van den stam zat, en waarvan verscheidene gebrokene raten nog overbleven, er uit te halen. Nu moest het kamp in de nabijheid zijn. Een paar mijlen verder gaven eenige onzer wachters een' schreeuw, en wezen op een aantal paarden, die in eene met boomgewas bezette laagte graasden. Weinige schreden bragten ons bij eene hoogte, van waar wij op het kampement konden

neêrzien. Het was een wild roovertooneel. In een schoon open woud, door eenen snelvlietenden stroom doorsneden, waren hutten van boombast en takken en tenten van dekens, als tijdelijke schuilplaatsen voor den pas gevallen regen, opgeslagen; want de boschwachters bivouakkeren gemeenlijk onder den blooten hemel. Zij waren in groepen hier en daar verspreid, en droegen allerhande soort van onhebbelijke plunje. Sommigen kookten den pot over groote vuren, aan den voet van boomen; anderen spanden en bereidden hertevellen. Sommigen schoten naar het doel; anderen lagen in het gras rond. Wild, aan reepen gesneden en aan staken geregen, hing hier boven de kolen te droogen, terwijl ginds doode dieren lagen, die pas door de jagers waren aangebragt. Stapels geweren leunden tegen de boomstammen aan, en zadels, toomen en kruidhorens hingen er boven, terwijl hier en daar paarden tusschen het geboomte graasden.

Onze aankomst in het kamp werd met gejuich begroet. De boschwachters drongen rondom hunne kameraden, om naar nieuws van het fort te vragen; wat ons betreft, wij werden op eenvoudigen en gullen jagerstrant ontvangen door kapitein Bean, den kommandant der kompagnie, een sterk en wakker man van bij de veertig jaren. Hij had het grootste gedeelte van zijn leven op de grenzen doorgebragt, nu en dan krijg gevoerd tegen de Indianen, en was een eerst jager en ken-

ner van het boschleven. Hij droeg eene gepaste kleeding: eene lederen jagtkiel en broek, en een' lederen veldpet.

Terwijl wij met den kapitein spraken, naderde ons een veteraan der jagers, wiens geheele voorkomen mij trof. Hij was van eene middelbare lengte, maar stevig, en weêr- en wind-proef; zijne kruin was gedeeltelijk kaal, gedeeltelijk met dun, grijs haar bedekt, terwijl zijne fraaije zwarte oogen van jeugdigen moed vonkelden. Zijne kleeding geleek naar die des kapiteins, maar had blijkbaar langeren tijd dienst gedaan; een kruidhoren hing aan zijne zijde, een hertsvanger stak in zijn' gordel, en in de hand droeg hij een oud en beproefd jagtgeweer, hetwelk hij zeker als een' boezemvriend beminde. Hij vroeg verlof om te gaan jagen, en verkreeg het zonder moeite. » Dat is de oude Ryan," zeide de kapitein, toen hij weg was; » er is geen beter jager in het kamp. Hij is zeker, wild mede te brengen."

Onze pakpaarden waren spoedig ontladen en het erwtenloof ingezonden. Onze tent werd opgeslagen, ons vuur aangemaakt. Een half hert was ons uit des kapiteins keuken toegezonden; Beatte bragt een paar wilde ganzen aan; de braadspitten raakten aan den dans, en de veldketel was boordevol geladen, terwijl wij, om nog lekkerder te kunnen smullen, een' pot met groote honigraten, vol uitmuntenden honig, van een' der boschwachters ten geschenke kre-

gen. Onze kleine Franschman Toon was verrukt van vreugde; hij stroopte zijne hemdsmouwen tot aan de ellebogen op, en ging aan 't werk, om zijne bekwaamheid als kok te toonen, waarop hij bijna even zoo veel roem droeg, als op zijn jagen, rijden en krijgsmansdapperheid.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Eene Bijenjagt.

Het fraaije bosch, waarin wij kampeerden, bevatte eenen overvloed van bijenboomen, dat is boomen, in welker vermolmde stammen wilde bijen hunne korven hadden opgeslagen. Het is verbazend, in welke tallooze zwermen de bijen het verre westen sedert een verloop van slechts weinige jaren hebben overstroomd. De Indianen beschouwen ze als de voorboden der blanken, gelijk den buffel als dien van den rooden man of Indiaan, en zeggen, dat, naar gelang de bij voorwaarts komt, de Indiaan en de buffel terugtrekken. Wij zijn steeds gewoon het gegons van den bijenkorf in verband te brengen met de boerderij en den bloemtuin, en deze nijvere kleine diertjes te beschouwen als in betrekking staande met het verblijf van arbeidzame menschen; ook heeft men mij verzekerd, dat de wilde bij zelden op een' grooten afstand van de grensscheiding

wordt gezien. Zij zijn de herauten der beschaving geweest, deze steeds vooruitgaande, naarmate zij van de Atlantische kusten herwaarts naderde; en sommigen der oude planters van het westen willen zelfs het jaar noemen, waarin de honigbij het eerst den *Missisippi* overkwam. De Indianen vonden met verbazing de vermolmde boomen hunner wouden plotseling met de zoetste ambrosia gevuld, en men zegt, dat niets halen kan bij de gretigheid, waarmede zij zich voor de eerste maal aan deze ongekochte lekkernij der wildernis vergastten.

Tegenwoordig zwermt de honigbij in de schoone dreven en bosschen, welke de prairiën omgorden en doorsnijden, en zich langs de aangeslibde bodems der rivieren uitstrekken, bij myriaden rond. Het komt mij voor, dat deze schoone streken letterlijk aan de beschrijving van het Land van Belofte beantwoorden: » een land, overvloeijende van melk en honig." Want de vette weidegrond der prairiën onderhoudt kudden vee, talloos als het zand op den oever der zee, terwijl de bloemen, waarmede ze getooid zijn, ze tot een waar paradijs maken voor de nektarzoekende bij.

Wij waren nog niet lang in het kamp, toen eenigen der onzen uitgingen, om een' bijenboom op te sporen. Nieuwsgierig zijnde, om die uitspanning eens bij te wonen, nam ik met vreugde de gelegenheid waar, om hen te vergezellen. De groep werd aangevoerd door een' ouden bijenjager, een lang, schraal man, in eene grove plun-

je gedost, welke hem aan het lijf fladderde, en met een' stroohoed op, die veel van een' bijenkorf had. Een makker, even slordig gekleed en zonder hoed, stapte hem op de hielen na, en droeg een' langen snaphaan op schouder. Daarop volgde een half dozijn anderen, deels met bijlen, deels met geweren; want niemand gaat verre van het kamp zonder schietgeweer, om bij de ontmoeting van een wild dier of een' wilden Indiaan niet verlegen te staan.

Na een eindweegs gegaan te zijn, kwamen wij bij eene opene ruimte, aan den zoom van het bosch. Hier hield onze aanvoerder stil, en naderde toen zachtjes een laag struweel, boven op hetwelk ik een stuk honigraat bespeurde. Dit merkte ik, dat het lokaas voor de wilde bijen was. Verscheidene gonsden rondom dat stuk, of doken in deszelfs cellen. Zoodra zij zich met honig hadden beladen, vlogen zij op, en snelden in eene regte lijn, met de vaart van een' kogel, heen. De jagers letteden naauwkeurig op den koers, dien ze namen, en volgden toen in dezelfde rigting, al strompelende over struiken en gevallene boomen, met de oogen steeds naar boven geslagen. Op deze wijze spoorden zij de met honig bevrachte bijen na, tot aan derzelver korf of verblijf in den hollen stam van een' ouden eik, waar de diertjes, na een oogenblik gonzens, een gat, bijna zestig voet boven den grond, binnenvlogen.

Twee der bijenjagers zetteden nu hunne bijlen

met kracht aan den voet des booms, om hem omver te houwen. De bloote liefhebbers en aanschouwers maakten zich intusschen, tot op een' voorzigtigen afstand, uit de voeten, om den val des booms en de wraak van deszelfs bewoners te vermijden. De dreunende bijlslagen schenen de nijvere republiek volstrekt niet ongerust te maken. Al de bijen zetteden hare gewone bezigheden voort: sommige liepen volgeladen de haven binnen; andere trokken op nieuwe togten uit, even als zoo vele handelaren in eene geldbejagende koopstad, aan bankroet noch ondergang denkende. Zelfs een luid gekraak, dat de breuk van den stam verkondigde, kon de aandacht der winstzoekende menigte niet van hun doel aftrekken. Eindelijk kwam de boom met een' vervaarlijken smak naar beneden, borst van het eene eind tot het andere open, en de geheele schat van het gemeenebest lag voor ons bloot.

Een der jagers kwam dadelijk met een brandend bosje hooi, als een verdedigingsmiddel tegen de bijen, toeschieten. Deze deden echter geenen aanval, en zochten geene wraak; zij schenen bedwelmd te zijn door de ramp, die hen trof, en de oorzaak er van niet te vermoeden; zij kropen al gonzende op den bouwval rond, zonder ons het minste leed te doen. Ieder van het gezelschap kwam nu met lepel en jagtmes toesnellen, om de honigraten, waarmede de holle stam gevuld was, uit te halen. Eenige dier raten waren oud en van eene donkerbruine kleur; andere waren fraai

wit, en bevatteden eenen bijna doorschijnenden honig. De heele raten werden in ketels gedaan, om naar het kamp te worden meêgenomen, en die, welke waren stukgevallen, werden terstond verslonden. Men zag de gretige bijenjagers, elk met een duchtig brok in de knuisten, langs welke het vet afdroop; de stukken verdwenen even snel, als eene wafel in de handen van een' schooljongen.

Maar het waren de jagers niet alleen, die hun voordeel trokken uit den ondergang dier nijvere republiek. De bijen uit naburige korven schenen, op het voetspoor der menschen, zich met den ondergang hunner buren te willen verrijken; want plotseling kwamen zij, even als strandvonders op het wrak van een schip, pijlsnel op de gebrokene honigraten aanzetten, drongen de cellen binnen, smulden om het zeerst aan den afval, en pakten zich vervolgens welbeladen weêr naar huis. Wat de arme eigenaars van den geroofden schat betreft, deze schenen geen' lust meer te hebben, om iets te doen, zelfs niet, om den nektar te proeven, die rondom hen vloeide; maar geheel verslagen, kropen ze heen en weêr, gelijk ik eens een' armen sukkelaar, met de hand in zijn' broekzak, onder een treurig gefluit, op den bouwval van zijn afgebrand huis heb zien staan.

Moeijelijk is het, de verwarring en verslagenheid te beschrijven, waarin zich de bijen van den ongelukkigen zwerm, die op het oogenblik der ramp van huis waren, en nu van tijd tot tijd met

volle ladingen aankwamen, bij het zien der noodlottige vertooning, bevonden. Eerst vlogen zij rond boven de plaats, waar de gevallen boom eenmaal zijne kruin had opgestoken, verbaasd van overal eene ledige ruimte te vinden. Eindelijk plaatsten zij zich, alsof ze hun ongeluk beseften, hoopsgewijze op den verdorden tak van een' nabijstaanden boom, van waar zij den jammerlijken bouwval schenen gade te slaan, en met een treurig gegons over den ondergang der bloeijende republiek te weeklagen.

Wij vertrokken nu, en lieten nog veel honig in de holte van den boom achter. » Het ongedierte zal daarmede wel weg weten," zeide een der wachters.

» Welk ongedierte?" vroeg ik.

» Wel, beeren, bonsings, otters en opossums. De beer is de slimste drommel op de wereld, om een bijenboom te vinden. Hij knabbelt heele dagen aan den stam, totdat hij een gat heeft gemaakt, dat wijd genoeg is, om er zijne pooten in te steken, en dan haalt hij honig, bijen en den heelen brui er uit."

TIENDE HOOFDSTUK.

Uitspanningen in het kamp. — Raadplegingen. — Jagers-gastmaal. — Avondtooneel. — Kampmelodie. — De ongelukkige uil en zijn lofredenaar.

In het kamp teruggekomen, vonden wij, dat er de grootste vrolijkheid heerschte. Sommige der wachters schoten naar de schijf; andere sprongen, worstelden en speelden. De meeste waren jonge lieden, die hunnen eersten togt deden; zij waren gezond, sterk, en vol jeugdige verwachting. Niets, dunkt mij, kan ook een' jong' mensch meer moed en vreugde geven, dan zulk een wild boschleven en het gezigt eener prachtige wildernis, die jagtvermaak en avontuurlijke ontmoetingen in menigte oplevert.

Terwijl de jonge gezellen zich met deze luidruchtige uitspanningen bezighielden, zaten de oudjes en wijzen van het kamp, zoo als de kapitein, de doctor en anderen, stilletjes op het gras rondom eene grenskaart, en beraadslaagden over onzen toestand en den te nemen koers.

Ons plan was, de *Arkansas* over te steken, juist boven derzelver vereeniging met de *Roode Vork*, en vervolgens westwaarts aan te houden, totdat wij het zoogenaamde *Kruisbosch* — eene groote, opene boschstreek, die nagenoeg noord- en zuidwaarts van de *Arkansas* naar de *Roode Rivier* loopt — zouden bereiken, als wanneer wij onzen marsch zuidwaarts naar de laatstgemelde rivier zouden nemen.

Onze kleurling Beatte werd, als een Osage-jager van ondervinding, mede in de raadsvergadering geroepen. » Hebt gij ooit dezen weg uit gejaagd?" vroeg hem de kapitein.

» Ja," was het korte antwoord.

» Dan kunt gij ons misschien zeggen, waar de *Roode Vork* ligt."

» Wanneer gij ginder den rand der prairie volgt, komt gij bij een' kalen heuvel, met een' hoop steenen er boven op."

» Ik heb dien heuvel opgemerkt, terwijl ik aan het jagen was," zeide de kapitein.

» Nu dan; die steenen zijn er door de Osagen gelegd tot eene landscheiding; van daar af kunt gij de *Roode Vork* zien."

» Als dat zoo is," riep de kapitein, » dan komen wij morgen bij de *Roode Vork*, en gaan hoogerop de *Arkansas* over; voorts komen wij in het Pawnieland, en binnen een paar dagen kraken wij buffelbeenderen."

Dit denkbeeld lachte ieder toe, zoodanig verlangde men naar de avontuurlijke jagtgronden der

Pawnies en naar het spoor der buffels. Ons gesprek werd gestoord door een geweerschot, niet verre van het kamp.

» Dat is het geweer van den ouden Ryan," riep de kapitein uit: » hij heeft een hert geveld; dat is zeker." Het was ook inderdaad zoo; weldra kwam de veteraan opdagen, om een' der jongere wachters te roepen, ten einde het wild met hem binnen te halen.

De omstreek was werkelijk vol wild, zoodat het kamp overvloedig werd voorzien; en vermits er niet minder dan twintig bijenboomen in de nabijheid waren omgekapt, kon elk volop smullen. Met de overdaad van jagers, hielden wij dagelijks feest, zonder aan den volgenden morgen te denken. Het koken ging naar jagersmanier. Men reeg het vleesch aan houten spitten, die met de punt in den grond werden gestoken, zoodat het boutje voor het vuur pal stond, waar het geroost of gepoft werd, terwijl al het sap er in bleef; de fijnste lekkerbek zou er naar hebben gewatertand. Met ons brood zag het er zoo gunstig niet uit: 't was niets anders dan een deeg van meel en water, in spekvet in eene pan gebakken; ofschoon sommigen er nog ruwer mede te werk gingen, en het aan eenen staak voor het vuur roostten. Op beide wijzen toebereid, heb ik het op de prairiën overheerlijk gevonden. Men kent den waren smaak van het eten niet, of men moet een' jagers-eetlust hebben.

Vóór het ondergaan der zon, werden wijdoor

Toontje geroepen, om een kostelijk maal te doen. Dekens lagen bij het vuur op den grond gespreid, en wij zetteden ons daar op neder. Een groote bak, of schotel, uit den wortel van een' ahornboom vervaardigd en door ons in een Indiaansch dorp gekocht, werd op den grond voor ons gezet, en daarin leêgde men den inhoud van een der kampketels, uit *hâché* van een' wilden gans, met schijfjes ham en knoedels of deegklompen bestaande. Daarnevens stond een dergelijke schotel met eene goede portie biefstuk. Nadat wij het *hâché* hadden aangesproken, plantte Toon met een zegevierend gelaat de ribstukken van een' vetten hertebok, die aan twee houten spitten voor het vuur hadden staan braden, bij ons in den grond. Daar wij geene schotels meer hadden, moesten wij er weêr op zijn jagers mede omspringen, er met onze jagtmessen achter heen zitten, en de afgesnedene brokken in zout en peper doopen. Eere zij evenwel Toontje's kookkunst en de krachtige saus der prairiën, nooit heb ik iets lekkerders gegeten. Onze drank hierbij was koffij, in een' veldketel gekookt, en zoet gemaakt met bruine suiker; wij dronken ze uit tinnen bekers. En daaruit bestond ons gastmaal gedurende onzen togt, zoolang er overvloed van wild was, en meel, koffij en suiker duurden.

Toen het donker werd, werden er schildwachten rondom het kamp uitgezet; eene noodwendige voorzorg in eene door Indianen onveilig gemaakte landstreek. Nu leverde de legerplaats een

schilderachtig gezigt op, kampvuren vlamden en rookten hier en daar tusschen de boomen, en groepen boschwachters waren er rondom geschaard: sommigen zaten of lagen op den grond; anderen stonden in den rooden schijn der vlammen, of voltooiden, in de schaduw geplaatst, het nachtelijk boschtafereel.

Bij sommige vuren heerschte luid gelach en getier, en er werd vrij wat liederlijke taal uitgeslagen; want de troep bestond grootendeels, naar het bleek, uit ruw ongedisciplineerd volk, onder de wilde grensjeugd aangeworven. Een gedeelte dier knapen had dienst genomen, om op avontuur uit te gaan en een zwervend leven te leiden, terwijl anderen door nieuwsgierigheid, om het land te leeren kennen, daartoe waren overgehaald. Vele van hen waren buurlieden hunner officieren, en gewoon als broertje en kameraad er mede om te gaan. Geen er van had het minste denkbeeld van tucht of welvoegelijkheid in een kamp, zoo weinig als ambitie voor de dienst, waarin zij toch niet dachten te blijven.

Terwijl deze vrolijkheid zich bij het eene vuur deed hooren, werd er plotseling bij een ander eene zielroerende cantate aangeheven. Een koor van *vokale kunstenaars* vereenigde deszelfs stemmen, om een' allertreurigsten psalmdeun uit te bazuinen. De voorzanger was een der luitenants, een lang schraal man, die, naar men ons zeide, schoolmeester, zangmeester en methodisten prediker in een der grensdorpen was geweest. Het

lied rees plegtig en somber in de nachtlucht, en bragt mij de beschrijving te binnen van dergelijke zangpartijen in de legerplaatsen der Covenanters, waartoe de zonderlinge mengeling van gedaanten en gelaatstrekken, benevens de plompe uitrusting der manschappen, niet weinig bijdroegen. Gedurende eene der pauzeringen van deze psalmodie, hief een uil, als liefhebber en mededinger, zijn akelig *oehoe* aan. Dadelijk ontstond er in het kamp een geschreeuw van: » Kareltjes uil! Kareltjes uil!" Het scheen, dat deze *vogel der duisternis* elken nacht het kamp had bezocht, en dat een der schildwachten, een onnoozele bloed, KARELTJE genaamd, er op geschoten had; tot zijne verontschuldiging, toen men hem wegens het schieten op post bestrafte, aanvoerende, » dat hij uilensoep als een lekker kostje had hooren roemen." Een der jonge wachters bootste den schreeuw van dien wijzen vogel na, welke, met eene aan zijn karakter niet zeer passende domheid, binnen ons gezigt kwam fladderen, en op den naakten tak van een' boom, die door de vlam van ons vuur helder verlicht was, zich neêrzette. De jonge Graaf greep fluks zijn vogelroer, leide aan, en — paf! daar viel de arme ongeluksvogel ter aarde. Men riep KARELTJE, en vroeg hem, of hij nu een bordje uilensoep lustte; maar hij sloeg het aanbod af, omdat hij zelf den vogel niet geschoten had.

Gedurende den avond leide ik ook een bezoek af bij des kapiteins vuur. Het bestond uit zware

boomstammen, en was groot genoeg, om er een' heelen buffel bij te braden. Hier vond ik verscheidene eerste jagers en hoofden van het kamp, zittende, staande, of op huiden en dekens voor het vuur liggende, terwijl zij elkander oude grenshistoriën van jagt en Indiaanschen krijg verhaalden.

Later in den avond bespeurden wij, bewesten ons, boven de takken, een' roodachtigen gloed, die de lucht verwde.

» Dat moet eene prairie wezen, die door de Osage-jagers is in brand gestoken," zeide de kapitein.

» Het is bij de *Roode Vork*," zeide Beatte, in de lucht ziende, » naar het schijnt een uurtje ver; maar het kan er wel zeven zijn."

Tegen half negen ure rees een schoon bleek licht trapsgewijze in het oosten op, als voorbode van de vriendelijke maan.

Ik verliet des kapiteins vuur, om te gaan slapen. Ik had voorgenomen het dak der tent te verlaten, en voortaan, gelijk de wachters, te bivouakkeren. Een beerenvel, aan den voet van een' boom uitgespreid, was mijn bed, een zadel mijne peluw. Ik rolde mij in dekens, strekte mij op die echte jagers-slaapsteê uit, en zonk weldra in eene diepe en zoete rust, waaruit ik eerst ontwaakte toen de horen het aanbreken van den dag verkondigde.

ELFDE HOOFDSTUK.

Opbreken van het kampement. — Schilderachtige marsch. — Jagtvermaak. — Kampementstooneelen. — Zegepraal van een' jongen jager. — Ongeval van oude jagers. — Schandelijke moord, aan een' bonsing gepleegd.

Den 14 October rukten de schildwachten en patrouiljes, op het sein van den horen, van hunne posten rondom het kamp weder binnen, en werden afgedankt. De wachters werden uit hunne nachtrust opgewekt, en er had aldra een woelig tooneel plaats. Terwijl sommigen hout kapten, vuur stookten en het ontbijt gereedmaakten, pakten anderen hunne dekens in, die bij het slechte weêr tot tenten hadden gediend, en maakten alle toebereidselen tot het vertrek, terwijl nog anderen door dik en dun renden, om de paarden op te vangen en weder in het kamp te brengen. Intusschen weergalmde het bosch van geroep, geplaag en gelach. Toen men ontbeten en gepakt had, riep het geluid van den horen te

paard. Tegen acht ure marscheerde de geheele troep in eene lange, slingerende lijn af, onder niet weinig geschreeuw en gevloek op de sukkelachtige pakpaarden, en een poosje daarna keerde het woud, dat verscheidene dagen lang getuige was geweest van zulk een ongewoon tumult en alarm, tot zijne oorspronkelijke doodschheid en stilte terug.

Het was een heldere morgen; de zon scheen vrolijk, en het hart werd verkwikt door de liefelijke lucht. Wij trokken nog steeds langs de *Arkansas* voort, door een rijk en afwisselend landschap. Somtijds moesten wij ons eenen weg banen over slibgronden, met welige plantenteelt overdekt, waar de reusachtige boomen met wijnranken, die gelijk touwwerk naar beneden hingen, waren doorstrengeld. Dan weder passeerden wij langzaam vlietende wateren, welker zwakke stroom eene aaneenschakeling van heldere poelen of meren daarstelde, die gelijk spiegels den stillen boezem van het woud bedekten, en deszelfs herfstloof, met de daartusschen vallende ruimten van den helderen blaauwen hemel, terugkaatsten. Nu en dan klouterden wij tegen oneffene en rotsachtige heuvels op, van welker kruin wij aan de eene zijde een ver uitzigt hadden over uitgestrekte prairiën, en aan de andere zijde over eene reeks van blaauwe en belommerde heuvelen boven de wateren der *Arkansas*.

Het voorkomen van onzen troep stemde met het oord overeen; het vormde eene lijn, van bijna een kwartiersuurs lengte, die zich tusschen

moerassen en struiken heen wond, en over berg en dal liep, zijnde de manschappen in alle soort van onhebbelijke plunje gedost, met lange snaphanen over den schouder, en op paarden van allerlei kleur gezeten. De pakpaarden zwenkten nu en dan regts en links van het pad af, om aan het omringende gras te knabbelen, en moesten door Toontje en de kleurlingen, onder zijn opzigt, met stompen en vloeken weder in hun gelid worden gejaagd. Nu en dan klonken de toonen van den horen aan het hoofd der kolonne, en weêrgalmden door bosch en dal, de achterblijvers waarschuwende en de marschlinie te kennen gevende. Het geheele tooneel herinnerde mij de beschrijvingen der benden van Boekaniers, welke, op hunne togten tegen de Spaansche volkplantingen, door de woestijnen van *Zuid-Amerika* trokken.

Eindelijk liep onze weg over een' weligen weidegrond, door bosschaadjes omzoomd, waar het lange gras, platgetrapt, tallooze hertenbedden vormde; deze dieren hadden aldaar den vorigen nacht doorgebragt. Eenige eikenboomen toonden ook het spoor van beeren, die ze beklommen hadden, om eikels te zoeken; want hunne klaauwen stonden nog in den bast gegrift. Bij eene opening van deze belommerde weide zagen wij verscheidene herten schuw wegspringen, totdat ze, op eenigen afstand gekomen, stilstonden, en ons met al de nieuwsgierigheid, welke dit dier zoo eigen is, bekeken. Onze jonge jagers losten

terstond menig schot op de arme, zoo onbeleefd in hunne eenzaamheid gestoorde dieren; maar zij waren te driftig, om goed aan te leggen, en de herten sprongen onbeschadigd weg in de diepte van het woud.

Op onzen marsch kwamen wij voorbij de *Arkansas*, maar bevonden ons nog beneden de *Roode Vork;* en daar de rivier groote krommingen maakte, verlieten wij hare oevers weder, en zetteden onzen togt door de bosschen voort tot omstreeks drie ure, als wanneer wij in eene schoone kom, door eenen helderen stroom begrensd, en door groepen hooge eiken overschaduwd, ons kampement opsloegen. De paarden werden nu *gekniebánd*, dat is te zeggen: hunne voorpooten werden met touwen of riemen zoodanig zamengebonden, dat hunne bewegingen er door werden gestremd, en hunne afdwaling van het kamp er door belet; vervolgens liet men ze vrij grazen.

Een aantal wachters, eerste jagers, gingen in verschillende rigtingen op buit af. Er was geen geroep of gelach in het kamp, gelijk des morgens had plaats gehad; alles hield zich met de vuren en met het koken van den avondpot bezig, of rustte op het gras. Weldra hoorde men hier en daar een schot vallen. Een poosje later reed een jager het kamp in, met een' geschoten hertebok, die langs zijn paard afhing. Nog een poosje daarna kwamen er een paar jonge jagers te voet aan, waarvan een eene

doode ree op zijnen schouder droeg. Hij scheen trotsch op zijn' buit; want denkelijk was het een zijner eerste jagtfeiten, ofschoon hij en zijn kameraad niet weinig door de anderen werden geplaagd, als jonge beginners, die in compagnieschap op de jagt gingen.

Bij het vallen van den avond ontstond er een geroep van *hoezee* aan het eene einde van het kamp, en een troep jonge wachters kwam langs de onderscheidene vuren paraderen met een hunner makkers, dien zij in zegepraal op hunne schouders droegen. Hij had, voor de eerste reis in zijn leven, een' eland geschoten, en dit was tevens de eerste, welke op onzen togt was buit gemaakt. De jonge jager, die Mac Lellan heette, was dien nacht de held van het kamp, en wat meer is, de *vader van het feest*; want weldra was men bij ieder vuur bezig stukken van zijnen eland te braden.

De andere jagers kwamen onverrigter zake terug. De kapitein had het spoor eens buffels ontdekt, die zich eerst kort geleden daar moest hebben vertoond, en een' beer op het spoor gevolgd, totdat deszelfs voetstappen niet meer zigtbaar waren. Ook had hij eenen eland gezien, die eene zandbank van de *Arkansas* opging; maar voordat hij stilletjes langs het geboomte binnenschots kon komen, was het dier weêr de bosschen ingegaan.

Onze eigen jager Beatte kwam stilzwijgend en knorrig van eene ongelukkige jagt terug. Tot

nog toe had hij ons niets gebragt, maar hadden wij al onzen toevoer aan de kapiteinskeuken te danken gehad. Beatte was blijkbaar zeer kwaad gemutst; want hij zag met verachting neêr op de wachters, als ruwe onervarene boschbewoners, die weinig voor de jagt geschikt waren. Zij, van hunnen kant, hadden het ook geenszins op hem geladen; want zijn ras stond hun niet aan.

Ons Toontje had, door zijn onophoudelijk gesnap en gepoch in het taalhaksel, dat hem eigen was, de spotzucht van vele lustige broêrs en grappenmakers onder de bende gaande gemaakt, en werd op geene zeer kiesche wijze door hen geplaagd; maar het manneken was zoo vol ijdelheid en gevoel van eigenwaarde, dat hij daardoor onkwetsbaar werd voor elke spotternij. Ik moet echter bekennen, dat ik mij een weinig ergerde over de malle figuur, die ons gevolg onder den troep grenswachters maakte. Zelfs onze uitrusting werd met minachting beschouwd, en ik hoorde menige spotrede over onze geweren met dubbele loopen, waarmede wij ons voor de vogeljagt hadden voorzien; want de knapen uit het westen houden *klein-schotgeweer* voor vernederend, en achten eenden, patrijzen, ja zelfs wilde ganzen, hun schot onwaardig, zeggende, dat een lange snaphaan of zwaar geweer het eenige wapen is, dat een' jager past.

Ik werd den volgenden morgen, voordat het nog licht was, wakker door het akelig gehuil van een' wolf, die, aangelokt door de wild-

braadlucht, rondom ons kamp sloop. Naauwelijks daagde de eerste schemering, of een jonge kwant, wiens legerstede bij den uitgang van het kamp was, hief een luid gekraai aan, dat volmaakt naar dat van een' haan zweemde, en onmiddellijk uit een' anderen hoek, als van een tweede kippenhok, beantwoord werd. Het concert weêrgalmde van leger tot leger, en werd gevolgd door het gekakel van hennen, het gekwaak van eenden, het gesnater van ganzen en het geknor van varkens, totdat het scheen, alsof wij in het midden eener pachthoeve waren overgeplaatst, waar het geheele korps pluimgedierte ons verwelkomde.

Na dezen morgen een eindwegs te hebben afgelegd, kwamen wij bij een Indiaansch spoor, en beklommen, hetzelve volgende, den top eens heuvels, van waar wij een ruim uitzigt hadden op een landschap met golvende gronden, rotsachtige hoogten, afgewisseld door dreven en boomgroepen van onderscheidene tinten en gebladerte. Westwaarts zagen wij, tot ons groot genoegen, op eenen afstand de *Roode Vork*, welker roodachtige wateren naar de *Arkansas* toe stroomden; wij merkten, dat wij reeds het punt van zamenloop voorbij waren. Wij daalden nu naar beneden, en drongen met moeite voorwaarts door de lage gronden, die de *Arkansas* omzoomen. Hier waren de boomen doorstrengeld met verbazend groote wijnranken, die als touwwerk van stam tot stam en van tak tot

tak hingen. Daar was de grond digt begroeid met braam- en andere struiken, benevens hopstaken, waarvan het zaad reeds ter inzameling geschikt was; onze paarden konden er naauwelijks door heen. Sporen van herten waren op vele plaatsen zigtbaar, en de klaauwen van beeren stonden in verscheidene boomen gedrukt. Ieder was op den uitkijk naar eenig wild, toen zich plotseling veraf in de linie een geroep en alarm deed hooren. » Een beer, een beer!" klonk het. Wij snelden er heen, om de jagt bij te wonen, toen ik, tot mijn overgroot, schoon koddig verdriet, zag, dat het onze twee hupsche jongelui Beatte en Toontje waren, die een' verachtelijken moord begingen aan een' bonsing. Het dier had zich onder den stam van een' omgevallen' boom verschanst, en verdedigde zich op zijne manier dapper, totdat het geheele woud in 't ronde met den aangenaamsten geur vervuld was.

Spotternij en kwinkslagen bestormden nu van alle kanten den Indiaanschen jager, en men ried hem het schedelvel van den bonsing als zegeteeken te dragen. Toen men evenwel bespeurde, dat hij en Toontje het dier volstrekt wilden meênemen als eene bijzondere lekkernij, gaf ieder zijne walging te kennen, en beschouwde men hen als niet veel beter dan Kannibalen.

Geërgerd over het debuut onzer twee jagers, drong ik er op aan, dat zij hunne prooi zouden laten liggen, en voortgaan. Beatte ge-

hoorzaamde al morrende, terwijl Toontje met zijne gewone levendigheid zich troostte door een' geweldigen ophef te maken van de uitnemende lekkerheid van een' gebraden' bonsing, dien hij zwoer, dat door alle ervarene Indiaansche lekkerbekken voor het fijnste van alle geregten werd gehouden. Ik had moeite, om door herhaalde en stellige bevelen een einde aan zijn gebabbel te maken. De drift van een' Franschman echter moge op één punt beteugeld zijn, zij breekt weêr op een ander punt uit, en Toontje gaf nu lucht aan zijn kwaad humeur, door de pakpaarden op slagen en vloeken te onthalen. Ik zag wel, dat ik er op 't laatst niets bij winnen zou, met mij tegen den inval dier schoften te verzetten: want een poosje daarna kwam Beatte, die achteraan geslenterd was, naar het hoofd der linie gereden, om zijn' post als gids te hernemen, en ik zag tot mijn verdriet den gestroopten bonsing, die er als een vet speenvarken uitzag, achter zijn' zadel slingeren. Ik zwoer echter plegtig bij mijzelven, dat ons vuur door het gereedmaken van dat beest niet zou worden onteerd.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Overtogt van de Arkansas.

Wij waren nu bij de rivier gekomen, omstreeks een kwartieruurs boven haren zamenloop met de *Roode Vork;* maar de oevers waren steil en broos, en de stroom was diep en snel. Hier was de overgang dus ondoenlijk, en wij hernamen onzen moeijelijken togt door het bosch, terwijl wij Beatte vooruitzonden, om eene waadbare plaats te zoeken. Wij waren een goed kwartieruurs voortgereden, toen hij bij ons kwam en de tijding bragt, dat er eene plek digtbij was, waar de rivier voor het grootste gedeelte harer breedte waadbaar werd gemaakt door zandbanken, terwijl het overige gemakkelijk door de paarden kon worden overgezwommen.

Hier hielden wij dus halt. Eenigen der wachters gingen ijverig met hunne bijlen aan 't werk,

om boomen nabij den rand der rivier om te houwen, ten einde er vlotten van te maken tot den overvoer van bagaadje en veldtuig; anderen patrouilleerden de oevers der rivier verder op, om eene betere ondiepte te zoeken, dewijl zij hunne paarden niet gaarne in den diepen stroom wilden wagen.

Nu hadden onze twee heertjes, Beatte en Toontje, eene goede gelegenheid, om hunne Indiaansche kunst en behendigheid te toonen. In het Osage-dorp, hetwelk wij een dag of twee te voren waren doorgetrokken, hadden zij een gedroogd buffelvel opgedaan. Dit werd nu voor den dag gehaald, er werden touwen getrokken door een aantal kleine gaten, waarmede het omboord was, en men bragt het in 't fatsoen van een' diepen trog. Nu werden er dwarshouten binnen in gestoken, om het zijn fatsoen niet te doen verliezen; ons veldtuig en een gedeelte onzer bagaadje werd er in geplaatst, en de zonderlinge schuit werd van den oever af te water gelaten. Een touw was aan het voorste einde vastgemaakt, en werd door Beatte tusschen de tanden genomen, waarna hij, in het water springende, voorop ging, het vaartuig na zich slepende, terwijl Toontje achteraan volgde, om het in de noodige rigting te houden en voort te duwen. Een gedeelte van den weg hadden zij grond, en konden waden; maar in het midden van den stroom moesten zij zwemmen. Den geheelen weg over riepen en keften zij op zijn Indiaansch,

totdat zij veilig aan de overzijde der rivier landden.

De opzigter en ik vonden deze Indiaansche manier van transport zoo aardig, dat wij besloten, als passagiers, op het buffelvel van wal te steken. Onze reisgenooten, de Graaf en de Heer L***, waren met de paarden den oever verder opgegaan, om van eene ondiepte gebruik te maken, welke eenige wachters op een half uurtje afstands hadden ontdekt. Terwijl wij op de terugkomst onzer twee schippers stonden te wachten, vielen mijne oogen toevallig op een' hoop pakgoed, dat onder de struiken lag, en ik ontdekte den vetten bonsing, netjes aan een spit gestoken, en in complete tenue, om voor het vuur geroosterd te worden. Ik kon de verzoeking niet wederstaan, om hem in de rivier te werpen, waar hij als lood naar beneden zonk; en zoo raakten wij bevrijd van den liefelijken reuk, waarmede dat boutje het kamp had bedreigd.

Onze bootslieden met hunne mosselschelp teruggekomen zijnde, werd deze aan wal getrokken, half met zadeltuig en andere zware bagaadje, tot op zijn minst honderd pond gewigt, bevracht, en weder te water gesleept, waarop men mij noodigde, om er plaats in te nemen. Ik stapte zonder dralen, maar met alle mogelijke omzigtigheid, er in, en ging boven op de bagaadje zitten. De rand der huid stak niet meer dan eene handbreedte boven het water uit. Ver-

volgens pakte men er geweren, vogelroeren en andere weinig plaats beslaande artikels in, tot zoo lang, dat ik plegtig weigerde meer vracht te willen innemen. De bark werd nu, als te voren, op het sleeptouw genomen en voortgestuwd.

Met een half ernstig, half lagchend gevoel, vond ik mij dus, op een buffelvel drijvende, in het midden eener snelstroomende rivier, door woestijnen omringd, en door een' halfwilde voortgesleept, die als de bare duivel schreeuwde en kefte. Om Toontje's ijdelheid te voldoen, schoot ik mijn dubbel roer, toen wij in 't midden van den stroom waren, regts en links af. De slag weêrgalmde langs de boomrijke kusten, en werd door de hoera's van sommige wachters beantwoord, tot verrukking van het Franschmannetje, dat zich den geheelen roem van deze Indiaansche wijze van varen toeëigende.

Onze reis liep voorspoedig af; de opzigter raakte even gelukkig over, en al onze goederen volgden op dezelfde wijze. Niets was bij de fiere opgeblazenheid van Toontje te vergelijken, waarmede hij langs den oever stapte, en bij de boschwachters op zijne behendigheid en ervaring pochte. Beatte echter behield zijn koel en onverschillig gelaat; hij verachtte de onkunde der wachters, en scheen te gevoelen, dat zij te geringe meening van hem hadden gehad. Alles, wat hij zeide, was dit: » Nu zien ze toch, dat de Indianen ergens goed voor zijn."

De uitgestrekte zandoever, waar wij geland waren, vertoonde tallooze sporen van elanden, herten, beeren, otters, ganzen en watergevogelte. Een fraai tafereel bood ons de rivier met de aangrenzende landstreek aan, die, door wilgen- en katoenboomen omperkt, eene afwisseling van welige velden en prachtige bosschen vertoonde; reusachtige boomen verhieven hier en daar hunne kruinen, en in 't wijde verschiet ontdekte men hooge, met groen bekleede voorgebergten. Het tooneel verkreeg nog meer levendigheid door een vlot van boomwerk en takken, waarop de kapitein en zijn trouwe gezel, de doctor, hunne goederen over den stroom vervoerden, en door een lang gelid wachters te paard, welke de rivier, op bijna een half uur afstand van ons, over eene reeks van zandbanken doorwaadden.

DERTIENDE HOOFDSTUK.

Kampement in het dal. — Kamppraatjes. — Pawnies en hunne levenswijze. — Jagers-avontuur. — Paarden gevonden en manschappen verloren.

Nadat de kapitein en eenigen der wachters zich bij ons hadden gevoegd, gingen wij een half kwartieruurs ver het bosch in, en traden daar in eene wilde, door twee schakels van kalkrotsen ingeslotene vlakte. Hoe verder wij kwamen, des te naauwer werd de vlakte, totdat de rotsen eindelijk zamenliepen, en bijna een' hoek vormden. Hier sprong eene heldere bron van tusschen de rotsen uit, en stortte haar water in een zilveren beekje, dat de geheele lengte der vallei besloeg, en het gras, waarmede de bodem bekleed was, verfrischte.

In deze vlakte nu sloegen wij tusschen hooge boomen ons kamp op. De wachters kwamen allengs bij ons, bij enkelen of groepsgewijze

door het bosch dolende; sommigen te paard, anderen te voet, en de zwaar beladene paarden voor zich uit drijvende. Eenigen waren druipnat van het hoofd tot de voeten, daar zij in de rivier waren gevallen; want de lengte der waadbare plaats, benevens de diepte en drift van den stroom, hadden hun veel ongemak en vermoeijenis veroorzaakt. Zij hadden wel wat van bandieten, die met hunnen buit terugkeerden, en de wilde rotsvlakte was eene hunner waardige schuilplaats. Deze indruk werd nog vermeerderd, toen het donker was geworden en het licht der vuren op haveloos uitziende groepen van mannen en paarden viel, met ongeregelde stapels bagaadje, geweren tegen de boomen aangeleund, zadels, toomen en kruidhorens aan de takken hangende.

In het kamp kwam de jonge Graaf en zijn makker bij ons, benevens de jonge kleurling Antoine; deze allen waren na elkander de ondiepte overgegaan. Tot mijn verdriet ontdekte ik echter, dat beide mijne paarden vermist werden. Ik dacht, dat Antoine er voor gezorgd had; maar hij had, met zijne gewone onverschilligheid, er niet eens naar omgezien, en waarschijnlijk waren ze, aan de overzijde, van de linie afgedwaald. Er werd bepaald, dat Beatte en Antoine den volgenden morgen vroeg de rivier weêr zouden overgaan, om de paarden te zoeken.

Een vette reebok en een aantal wilde ganzen in het kamp aangebragt zijnde, bereidden wij

ons een goed avondeten, waarbij een kop koffij gedronken werd. Vervolgens ging ik naar des kapiteins legerplaats, waar de veteranen van het kamp gewoonlijk vergaderden, om een praatje te maken.

Terwijl wij aan het discoureren waren, namen wij, gelijk in vroegere nachten, een' donkerroo-den gloed in het westen waar, boven de top-pen der omliggende klippen; die vertooning werd nogmaals toegeschreven aan Indiaansche vuren op de prairien, en voorondersteld van de westzijde der *Arkansas* te komen. Was dit zoo, dan moes-ten die vuren door Pawnies worden gemaakt, vermits de Osage-jagers zich zelden in die streek waagden. Onze kleurling verzekerde echter, dat het vuren der Osagen waren, die aan de over-zijde der *Arkansas* brandden.

Nu viel het gesprek op de Pawnies, wier jagt-terrein wij stonden binnen te rukken. Steeds is er de een of andere wilde ontembare stam In-dianen, die een tijd lang de schrik der grenzen uitmaakte, en waaromtrent de vreesselijkste ver-tellingen in omloop zijn. Zoodanig is thans het geval met de Pawnies, die de streken tusschen de *Arkansas* en de *Roode Rivier*, benevens de prairiën van *Texas*, afloopen. Men beschrijft hen als uitmuntende ruiters, en altijd te paard ge-zeten, terwijl hunne paarden, sterk en vlug, tot het wilde ras der prairiën behooren. Zoo zwer-ven zij over de groote vlakten, die zich om-streeks de *Arkansas*, de *Roode Rivier*, en door

Texas tot aan het *Rotsgebergte* uitstrekken, en houden zich somwijlen bezig met de herten- en buffeljagt, somwijlen ook met krijgs- en rooftogten; want, gelijk hunne tegenhangers, de zonen van Ismael, is hunne hand tegen een ieder opgeheven, en eens ieders hand tegen hen. Zij hebben gedeeltelijk geene vaste woonplaats, maar houden zich op in tenten van huiden, die ligtelijk in te pakken en te vervoeren zijn, zoodat zij zich van daag hier en morgen men weet niet waar bevinden. Een der veteraan-jagers verhaalde onderscheidene anekdoten, betreffende hunne manier van vechten. Ongelukkig, naar zijn zeggen, de troep vermoeide kooplieden of jagers, die door hen midden op eene prairie wordt ontdekt.

Somtijds naderen zij hen ongemerkt op eene listige wijze, door met één been over den zadel te hangen, en hunne ligchamen te verbergen, zoodat hun troep er van verre uitziet als een hoop wilde paarden. Zijn ze op die wijze den vijand digt genoeg genaderd, dan verheffen zij zich plotseling in den zadel, en komen als een rukwind aangevlogen, terwijl zij met vederbossen wuiven, hunne mantels schudden, hunne wapenen zwaaijen, en een ijsselijk geschreeuw maken. Daardoor trachten zij de paarden te verschrikken en op de vlugt te drijven; alsdan zetten zij hen na, en voeren hen in zegepraal weg.

De beste manier van verdediging bestaat, volgens dezen ouden jager, daarin, dat men zich

door boomen of struiken trachte te dekken, of, zoo er die niet zijn, afstijge, de paarden met de koppen aan elkander in eenen cirkel binde, zoodat de dieren niet kunnen losbreken en zich verstrooijen, en zich in eene greb, of holte in het zand, in veiligheid stelle tegen de pijlen der Pawnies. Deze bedienen zich hoofdzakelijk van pijl en boog, waarmede zij voortreffelijk weten om te gaan, terwijl zij al rondom hunnen vijand rijden, en in vollen ren hunne pijlen afschieten. Zij zijn het meest te duchten op de prairiën, waar zij hunne paarden den vrijen teugel kunnen laten, en hunne pijlen door geene boomen worden opgehouden. Zelden volgen zij een' vlugtenden vijand in het bosch.

Nog voerde men verscheidene staaltjes aan van de omzigtigheid, waarmede zij het kamp van een' vijand weten te volgen en te beloeren, om het bij eene gunstige gelegenheid te plunderen of aan te vallen.

» Wij moeten nu scherp beginnen toe te zien," zeide de kapitein. » Ik moet schriftelijk orders geven, dat niemand zonder verlof mag jagen of zijn geweer afschieten, op straffe van op een houten paard met een' scherpen rug te rijden. Ik heb een' hoop jonge onbesuisde knapen onder mijn bevel, die de grensdienst nog niet gewoon zijn. Het zal moeijelijk zijn, hen goed te leeren oppassen. Wij zijn nu in het land van een listig en waakzaam volk, dat ongemerkt om en bij ons kan zijn, al onze gangen bespieden, en

ieder, die van het kamp afdwaalt, onverwacht op het lijf vallen."

» Hoe wilt gij uwe manschappen beletten te vuren, wanneer zij wild zien, terwijl ze rondom het kamp kuijeren?" vroeg een der wachters.

» Zij moeten hunne geweren niet medenemen, wanneer ze niet in dienst zijn, of vergunning daartoe hebben."

» Zoo, kapitein!" riep de boschwachter uit: » nu, dat zou mij niet lijken. Waar ik ga, gaat mijn geweer ook. Dat laat ik niet gaarne achter. 't Is als een lid van mijn lijf. Daar is niemand, die er zoo goed voor zal zorgen, als ik, en niets zal voor mij zoo goed zorgen, als mijn geweer."

» Ge zegt daar zoo wat!" zeide de kapitein, met het gevoel van een' echten jager. » Ik heb mijn geweer omtrent zoo lang als mijne vrouw, en 't is altijd een trouw vriend voor mij geweest."

Hier mengde zich de doctor, die een even kloek jager was, als de kapitein, in het gesprek. » Een mijner buren plagt te zeggen: » Ik zou u bijna even lief mijne vrouw leenen, als mijn geweer." "

» Er zijn er weinig," merkte de kapitein aan, » die zoo veel zorg voor hunne geweren dragen, als zij behoorden te doen."

» Of voor hunne vrouwen," zeide de doctor, knipoogende.

» Het is zoo," hervatte de kapitein.

Hier kwam men berigten, dat vier wachters, met den ouden Ryan aan het hoofd, vermist werden. Zij hadden zich aan gene zijde der rivier, toen men eene waadbare plaats zocht, van het korps verwijderd, en niemand wist, waar zij heen gedwaald waren. Men maakte gissing op gissing, en vreesde reeds voor hunne veiligheid.

» Ik zou wel naar hen laten zoeken," zeide de kapitein, » maar de oude Ryan is er bij, en die weet voor zichzelven en voor de anderen te zorgen. De anderen zouden mij terdege ongerust kunnen maken; maar hij is even goed in het bosch of op de prairiën te huis, als in zijne eigene boerderij. Zij maken een goed getal uit, om elkander te helpen: vier, om op wacht te staan, en een, om het vuur aan te houden."

» 't Is toch een akelig iets, 's nachts in een wildvreemd land verdoold te zijn," zeide een der jongere wachters.

» Wanneer men met zijn tweeën of drieën is, niet," zeide een der oudjes. » Voor mijn part, zou ik 't hier in deze holte zoo lekker vinden, als in mijn eigen huis, had ik slechts één kameraad, om beurtelings met mij te waken, en het vuur niet te laten uitgaan. Uren lang zou ik hier kunnen liggen, en naar die blinkende ster daarboven kijken, die in 't kamp schijnt neêr te zien, alsof ze er wacht over wilde houden."

» Ja, de sterren houden iemand, om zoo te spreken, gezelschap, wanneer men alleen op wacht

is. En dat daar is al eene heele mooije ster : 't is de avondster ; de planeet Venus meen ik, dat men ze noemt."

» Is dat nu de planeet Venus?" zeide een van 't gezelschap, die, zoo ik wél heb, de psalmzingende schoolmeester was : » dan voorspelt ze ons niets goeds ; want ik herinner mij, ergens in een boek te hebben gelezen, dat de Pawnies die ster aanbidden, en hunne gevangenen er aan offeren. Dus staat het mij maar in 't geheel niet aan, dat wij die ster hier ter plaatse aantreffen."

» Wel," sprak de serjant, die een jager door en door was, » ster of geen ster, ik heb menigen nacht op eene wildere plaats dan deze doorgebragt, en goed doorgeslapen, daar kunt ge op aan. Maar eens spande het toch. Ik had mij te lang opgehouden, met het passeren van een bosch, nabij de *Tombighe*-rivier. Ik sloeg vuur, stak een' hoop takken in brand, en liet mijn paard los, om een dutje te kunnen doen ; kort daarop hoorde ik de wolven huilen. Mijn paard kwam naar mij toe, om bescherming te zoeken ; want het dier was vreesselijk angstig geworden. Ik joeg het weg ; maar het kwam terug, naderde mij al meer en meer, en stond naar mij en het vuur te kijken, te knikkebollen en op zijne voorpooten te waggelen, want het was doodmoede. Een poosje daarna hoorde ik een vreemd en naar gehuil. Ik meende eerst, dat het een uil was ; maar toen het zich op nieuw deed hooren, merkte ik, dat het geen uil, maar een panter moest wezen.

» Ik was er meê verlegen; want ik had geen ander wapen, dan een pennemes met twee lemmers. Evenwel maakte ik mij gereed, om mij zoo goed mogelijk te verdedigen, en hield kleine stukken brandend hout bij de hand, om er onzen gast op te trakteren, zoo hij nader kwam. Het gezelschap van mijn paard scheen mij nu een ware troost toe; het arme dier strekte zich naast mij uit, en viel weldra van vermoeidheid in slaap. Ik bleef wacht houden, maar knikkebolde, wreef mijne oogen, keek dan weêr eens rond, of ik de blikkers van den panter nog niet zag; maar de slaap overmeesterde mij, en toen ik 's morgens ontwaakte, vond ik, op minder dan zestig schreden afstands, het spoor der klaauwen van een' panter, zoo groot als twee vuisten. Hij had zeker al op en neêr gewandeld, om zichzelven moed te geven tot eenen aanval op mijn' persoon; maar gelukkig dorst hij niet."

Den 16 October ontwaakte ik voordat het nog dag was. De maan scheen flaauw, tusschen drijvende wolkjes door, op ons kamp; de vuren waren bijna uit, en de manschappen lagen, in dekens gewikkeld, rondom dezelve. Bij het eerste krieken van den dageraad, gingen onze jagers Beatte en Antoine, de jonge kleurling, de verdoolde paarden opzoeken, en trokken met verscheidene wachters, die hunne geweren en bagaadje aan de overzijde hadden gelaten, de rivier weder door. Daar de waadbare plaats echter diep, en de stroom zeer sterk was, hadden zij de hoogste en

sterkste paarden bestegen. Te acht ure keerde Beatte terug. Hij had de beide paarden gevonden, maar Antoine verloren. Deze was, naar zijn zeggen, een jongen, en groentje, die geen verstand van bosschen had. Hij was hem uit het gezigt geraakt, en verdwaald. Evenwel had hij kans, om goed gezelschap te ontmoeten; want eenige der wachters waren ook op stok gegaan, en de oude Ryan met zijne gezellen nog niet teruggekeerd.

Wij bleven tot vrij laat in den morgen, in hoop van de wachters te zien aankomen; maar zij kwamen niet. De kapitein merkte op, dat de Indianen aan gene zijde der rivier alle gunstig jegens de blanken gezind waren, zoodat men niet zeer ongerust behoefde te zijn voor de veiligheid der vermisten; het grootste gevaar was, dat hunne paarden, in den nacht, door zwervende Osagen mogten gestolen worden. Hij besloot dus verder te gaan, en eene achterhoede in het kamp te laten, om op hunne terugkomst te wachten.

Ik zat op eene rots, die boven de bron uitstak, aan den ingang van het dal, en schepte vermaak in het beschouwen van het afwisselende tooneel voor mij. Vooreerst de toebereidselen tot het vertrek; paarden, die uit den omtrek van het kamp naar binnen werden gedreven; wachters, die langs rotsen en bosschaadjes reden, om andere paarden, die zich te ver verwijderd hadden, te zoeken; het gewoel bij het

inpakkén van het veldtuig ; het geroep om ketels en braadpannen , welke het eene kookgezelschap van het andere had geleend, gemengd met vloeken en getier wegens paarden, die niet voortwilden ; de stem van onzen Franschman Toontje liet zich daarbij boven alles hooren.

Het sein tot opzitten en afmarscheren werd geblazen. De troep trok in eene ongeregelde lijn het dal uit, en het opene bosch door, zich tusschen het geboomte windende, en allengskens verdwijnende, ofschoon het geluid der stemmen en het horengeschal nog lang daarna gehoord werd. De achterhoede bleef in het benedenste gedeelte van het dal onder het geboomte: sommigen te paard, met het geweer over den schouder; anderen bij het vuur gezeten, of op den grond liggende , terwijl de paarden ongezadeld nabij hen stonden , of drentelden. Een der boschwachters , die zijnen ledigen tijd nuttig wilde besteden , was bezig zich voor een zakspiegeltje tegen een' boomstam te scheren.

Eindelijk verstomden geschreeuw en horengeblaas in de verte , en rust en stilte heerschten in het dal , slechts nu en dan gestoord door het zacht gemompel van de groep rondom het vuur, door het gefluit van den een' of anderen wachter , die al peinzende tusschen het geboomte zwierf, of het geruisch der gele bladeren , die bij het minste windje naar beneden stoven , en het einde der glorie van het jaar verkondigden.

VEERTIENDE HOOFDSTUK.

Hertenjagt. — Levenswijze op de prairiën. — Fraai kampement. — Jagers-fortuin. — Anekdoten, betreffende de Delawaren en derzelver bijgeloof.

Den woudzoom langs de rivier doorgetrokken zijnde, beklommen wij de hoogten, en rigtten onzen koers westwaarts over eenen golvenden, hier en daar met groepen eikenboomen bezetten grond, waar het oog zich somtijds over groote, met heuvelen, bosschen, dreven en boomgroepen doorsnedene valleijen uitstrekte. Terwijl wij zachtjes voorttrokken, ontdekten zij, die aan het hoofd der kolonne waren, vier herten, die op eene groene helling, ruim een half kwartieruurs van ons af, graasden. Zij hadden waarschijnlijk onze aannadering niet bemerkt, en gingen voort met gerust aan 't grazen te blijven. Een jonge wachter verkreeg van den kapitein vergunning, om ze te gaan opjagen, en de troep

staakte zoo lang haren marsch, terwijl elk aandachtig op den jager lette. Stil en omzigtig kwam hij nader, en maakte eenen omweg, totdat eene groep geboomte zich tusschen hem en de herten bevond. Nu steeg hij af, liet zijn paard tusschen de boomen, kroop om eene kleine hoogte heen, en wij verloren hem uit het gezigt. Wij hielden nu onze oogen strak op de herten gevestigd, welke, van hun gevaar onbewust, stil aan het grazen bleven. Daar viel een schot: een fraaije reebok deed een' stuipachtigen sprong, en viel ter aarde; zijne makkers namen snel de vlugt. Onmiddellijk was onze geheele marschlinie gebroken; holderdebolder galoppeerden al onze jonge kwanten de vlugtelingen na, om een schot er aan te wagen; en een der driftigste personaadjen bij deze jagt was onze kleine Franschman, die, op zijn' of liever mijn' schimmel gezeten, zijne pakpaarden bij 't eerste gezigt van het wild verlaten had. Het duurde eene poos, eer onze verstrooide magt door het horengeschal weêr verzameld was, en onze togt hervat werd.

Twee- of driemaal werden wij op onzen marsch van heden door dergelijk alarm opgehouden. De jonge lieden van den troep waren vol drift, bij het betreden van eenen grond, die zoo rijk aan wild was, en zij waren te weinig aan tucht of dwang gewoon, om te kunnen worden in toom gehouden. Niemand echter was onhandelbaarder dan ons Toontje. Daar hij zich wonder wat liet voorstaan op zijn jagerstalent, en hetzelve gestadig

wilde doen uitblinken, was hij altijd haantje de voorste, wanneer er wild in 't verschiet was, en moest telkens met geweld worden teruggehaald.

Eindelijk leed zijne ijdelheid eene heilzame nederlaag. Eene vette hinde kwam, in 't gezigt der geheele linie, aanspringen. Toontje steeg af, leide zijn geweer aan, en had een fraai schot. De hinde sprong voort. Hij weder te paard, waar hij zich gelijk een dansmeester in den zadel verhief, en het dier bleef nastaren, alsof hij verzekerd ware, het te zullen zien vallen. De hinde vervolgde echter lustig haren weg. Een gelach klonk de geheele linie door. De kleine Franschman gleed zachtjes weêr in zijn zadel, begon de pakpaarden op slagen en vloeken te onthalen, alsof zij er de schuld van hadden, en wij bleven een poosje van zijne windmakerij en gesnork bevrijd.

Wij troffen op onzen marsch de overblijfselen van een oud Indiaansch kampement op de oevers eener schoone rivier aan, waar hier en daar met mos begroeide schedels van herten verstrooid lagen. Daar wij in het land der Pawnies waren, stelden wij vast, dat die geduchte roovers hier hadden gekampeerd. Maar de doctor sloeg de gedaante en schikking der hutten gade, en zeide ons, dat het de legerplaats van een' troep onversaagde Delawaren was geweest, die waarschijnlijk slechts een' korten inval op deze gevaarlijke jagtgronden hadden gemaakt.

Een weinig verder getrokken zijnde, zagen wij een paar gedaanten te paard, die langzaam, pa-

rallel met ons, langs een' kalen heuvelwand, op ruim half uur afstands voortreden, en ons schenen te verkennen. Wij hielden stil, en maakten allerlei gissingen. Waren het Indianen? zoo ja, Pawnies? Verbeelding en gevoel worden gelijkelijk in beweging gebragt, wanneer men op reis over deze vijandelijke vlakten een' ruiter aan den gezigteinder ontwaart. Het is alsof men op zee, in oorlogstijd, een zeil ontdekt, hetgeen zoo ligt dat van eenen kaper kan zijn. Onze gissingen hielden weldra op, toen wij de ruiters door eenen verrekijker opnamen; want nu herkenden wij hen voor twee der manschappen, die wij in het kamp hadden gelaten, en die op hunnen weg, om zich bij ons te voegen, van het spoor waren afgeraakt.

Onze marsch was dezen dag genoegelijk en vrolijk. Wij bevonden ons in een land van avonturen, en baanden ons een' weg door oorden, die nog door geenen blanke, een' enkelen strikkezetter welligt uitgezonderd, waren betreden. Het weder was uitmuntend, zacht en verkwikkelijk, de lucht helder en doorschijnend; het was een heerlijk landschap, heinde en ver om ons heen, in den gouden zonneschijn van eenen herfstdag: maar alles was stil, levenloos, zonder eene menschelijke woning, en waarschijnlijk ook zonder eenen menschelijken bewoner. Het was, alsof dit schoone land door eenen banvloek getroffen ware. De Indianen zelve durfden hier niet huizen, maar kozen deze oorden slechts tot het too-

neel hunner gevaarvolle ondernemingen, om er een paar dagen te jagen, en dan weder heen te gaan.

Na een' marsch van bij de vijf uren westwaarts, legerden wij ons op een fraai schiereiland, door de kronkelingen van een diep, helder en bijna bewegeloos meer gevormd, en door eene opene dreef van hooge en prachtige boomen overschaduwd. Verscheidene jagers gingen terstond op buit af, voordat het gewoel van 't kamp de dieren uit de buurt kon verjagen. Onze bediende Beatte nam ook zijn geweer, en ging alleen een' afzonderlijken weg uit.

Wat mij betreft, ik lag onder het geboomte op het gras, en bouwde kasteelen in de lucht, terwijl ik in 't volle genot van landelijke rust zwelgde. Kan ook wel eene manier van leven meer geschikt zijn, om lijf en ziel gezond te houden? Een morgenrid van verscheidene uren, door jagtavonturen afgewisseld; een kampement des namiddags, in de schaduw eener heerlijke dreef, aan den oever eener rivier; een avondfeest van versch wildbraad, lekker toebereid; ganzen, zoo even pas uit de bosschaadje gehaald, en wilde honig, door eenen naburigen boom geleverd; en, tot saus voor dit alles, een eetlust, dien de lekkerbekken in de steden niet kennen. En dan des nachts! zulk zoet slapen in de opene lucht, of, indien men waakt, zulk eene stille, treffende beschouwing van maan en sterren, die tusschen het loof der boomen naar beneden schitteren!

Voor het oogenblik echter hadden wij niet veel reden, om op onze spijskast te roemen. Slechts ééne hinde was dien dag geschoten, en *onze* tafel had daar geen deel aan. Wij moesten dus onzen duchtigen eetlust zien te stillen met eenige ganzenkluifjes, uit ons vorig kampement, benevens een paar sneedjes gezouten spek. Deze armoede duurde evenwel niet lang. Vóór den donker kwam een jonge jager, wél met buit beladen, terug. Hij had een hert geschoten, gevild, naar de kunst gesneden, de stukken in eene soort van zak gestoken, dien hij van het vel had gemaakt, en stapte zoo, met zijn' buit op de schouders, het kamp in.

Niet lang daarna kwam Beatte opdagen, met eene vette hinde bevracht. Het was de eerste buit, dien hij aanbragt, en ik verheugde mij, hem met een zegeteeken te zien, waardoor het aandenken van den bonsing kon worden uitgewischt. Hij leide het wild bij ons vuur neêr, zonder een woord te spreken, en ging toen zijn paard ontzadelen, terwijl hij op al onze vragen omtrent zijne jagt slechts een lakoniek antwoord gaf. Toontje daarentegen had het des te drokker. Nu wij ons in een land bevonden, dat zoo goed voor de jagt was, wilde hij er ook op uit, en als men hem maar geloofde, zou ons kwartier voortaan het wild niet kunnen bevatten. Gelukkig hinderde zijn gesnap hem niet in 't werk: hij sneed de hinde naar den aard; verscheidene vette ribstukken werden voor het vuur gebraden,

de koffijketel werd gevuld, en wij stelden ons aldra rijkelijk schadeloos voor onzen laatsten schralen maaltijd.

De kapitein keerde eerst laat terug, en wel met leêge handen. Hij had naar gewoonte op herten gejaagd, toen hij het spoor van een' troep elanden, bij de zestig sterk, aantrof. Daar hij nooit een dier van deze soort had geschoten, en de eland thans een voorwerp van ambitie onder al de oude jagers van het kamp was, staakte hij het vervolgen der herten, en volgde het pas ontdekte spoor. Het duurde niet lang, of hij kreeg de elanden in het gezigt, en had meer dan één fraai schot; maar had het alleen geladen op een' grooten elandsbok, die vooraan was. Eindelijk bespeurende, dat hij gevaar liep de geheele partij te zien ontsnappen, gaf hij vuur op een wijfje. Het schot was raak, maar het dier behield kracht genoeg, om nog eene wijl zijne makkers te vergezellen. Uit het bloedige spoor, dat het dier achterliet, maakte hij op, dat het doodelijk gewond was: maar de avond brak aan; hij kon zijne vervolging niet voortzetten, en moest het opzoeken tot den volgenden morgen uitstellen.

De oude Ryan en zijn klein gezelschap waren nog niet terug, en ook onze jonge kleurling Antoine bleef afwezig. Men besloot dus, tot den volgenden dag in het kampement te blijven, om aan al de achterblijvers den tijd te laten, zich bij ons te voegen.

Het gesprek der oude jagers viel dezen avond

op den stam der Delawaren, waarvan wij des morgens een kampement waren voorbijgegaan, en men vertelde anekdoten van hunne dapperheid in den oorlog en behendigheid op de jagt. Zij waren doorgaans doodvijanden van de Osagen, die hunne wanhopige dapperheid niet weinig vreesden, maar ze aan eene koddige reden toeschreven.

» Die Delawaren," zeiden zij, » hebben al te korte beenen, om weg te loopen; zij moeten dus wel blijven staan en vechten, of ze willen of niet." 't Is ook waar, dat de Delawaren min of meer kort van beenen zijn, terwijl de Osagen zich door lengte van lijf en leden onderscheiden.

De Delawaren ondernemen zonder vrees groote togten, hetzij om oorlog te voeren, of om te jagen. Een klein hoopje van hen dringt soms diep in deze gevaarlijke en vijandelijke woestijnen door, en legert zich tot in de nabijheid van het *Rotsgebergte*. Deze onversaagde moed ontstaat welligt uit eene der bijgeloovigheden van hunne sekte. Zij stellen, dat een beschermengel, in de gedaante van een' grooten arend, over hen waakt, en ver buiten het gezigt in de lucht zweeft. Somtijds, wanneer hij over hen tevreden is, daalt hij in de lagere streken neder, en dan ziet men hem met wijd uitgespreide vleugelen de witte wolken doorklieven. Op zulke tijden zijn de saizoenen gunstig, het koren groeit welig, en de jagt brengt hun groot voordeel aan.

Somtijds echter is hij gramstorig, en dan geeft hij zijnen toorn lucht in den donder, die zijne stem is, en in den bliksem, den vuurstraal van zijn oog, die het voorwerp van zijn ongenoegen dood nedervelt.

De Delawaren brengen offeranden aan dezen geest, die nu en dan eene veder uit zijne vleugels laat vallen, tot teeken van tevredenheid. Deze vederen maken dengenen, die ze draagt, onoverwinnelijk en onkwetsbaar. Werkelijk beschouwen de Indianen in 't algemeen de vederen van den arend, als geheime en uitstekende deugden bezittende. Eens werd eene bende Delawaren, op een' strooptogt in het jagtgebied der Pawnies, op eene der groote vlakten omsingeld, en bijna geheel vernield. De overblijvenden zochten eene wijkplaats op den top van een' dier eenzame en kegelvormige heuvels, welke zich als door menschenhanden opgeworpene hoogten, te midden der prairiën, verheffen. Hier offerde hun aanvoerder, die bijna tot wanhoop was gebragt, zijn paard aan den beschermgeest. Plotseling schoot een reusachtige arend uit de lucht naar beneden, voerde het slagtoffer in zijne klaauwen weg, en liet, hoog opstijgende, eene veder uit zijn' vleugel vallen. Vol vreugde raapte de aanvoerder die veder op, bond ze aan zijn voorhoofd, rende aan het hoofd der zijnen den heuvel af, en sloeg zich, een groot bloedbad aanrigtende, door den vijand heen, zonder dat zij één van allen gekwetst werden.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

Het elandskamp. — Het zoeken naar den eland. — Vertellingen.

Met het aanbreken van den morgen waren de voornaamste jagers van het kamp reeds vol ijver op de been, en vertrokken naar verschillende kanten, om wild te zoeken. De broeder van den kapitein, serjant Bean, was een der eersten, en keerde, vóór het ontbijt, met een' goeden buit terug, als hebbende eene vette hinde bijna in den omtrek van het kamp geschoten.

Na het ontbijt zette zich de kapitein te paard, om den eland te gaan opzoeken, dien hij den vorigen avond had gekwetst, en wel, naar zijne vaste overtuiging, doodelijk. Ik besloot hem bij zijne nasporing te vergezellen, en wij gingen dus te zamen op weg, met nog een' officier en des kapiteins broeder, den serjant. Twee wachters volgden ons te voet, om de hinde, door den ser-

jant gedood, af te halen. Wij waren nog niet ver gereden, toen wij ter plaatse kwamen, waar het dier lag, zijnde aan de helling eens heuvels, in eene fraaije boschachtige streek. De twee knapen sloegen terstond handen aan het werk, om het beest naar echten jagerstrant, te ontleden, en tot vervoer naar het kamp gereed te maken. Wij vervolgden intusschen onzen weg, reden langs hellingen van heuvels, tusschen bosschaadjes en verspreide woudboomen, totdat wij eene plaats bereikten, waar het lange gras talrijke legplaatsen van elanden vertoonde. Hier had de kapitein het eerst de kudde elanden opgejaagd; hij zag een poosje aandachtig rond, en herkende toen hun spoor, waarvan de voetstappen zoo groot waren, als die van hoornvee. Hij volgde nu dat spoor zachtjes, terwijl wij, op een Indiaansch gelid, achteraan reden. Eindelijk hield hij stil ter plaatse, waar de eland zich had bevonden, toen hij er op schoot; bloedplekken op het gras toonden, dat het schot raak was geweest. Het gekwetste dier had, naar men kon zien, de overige kudde een eindwegs vergezeld, zoo als uit het bloed, waarmede gras en ruigte hier en daar nevens het spoor bespat waren, duidelijk bleek. Weldra zag men dit bloed niet meer, en de kapitein zeide, dat de eland hieromstreeks zijne makkers moest hebben verlaten. » Wanneer zij," voegde hij er bij, » zich doodelijk gewond voelen, zoeken ze eene afgezonderde plaats, om er alleen te sterven."

Er lag iets in deze voorstelling der laatste oogenblikken van een gewond hert, dat iemand, die nog geen heel verhard jager was, tot medelijden moest bewegen; een zoodanig geval is echter slechts voorbijgaande. De mensch is van nature een roofdier, en hoezeer de beschaving hem moge hebben veranderd, komt zijn vernielingsinstinct toch spoedig weder boven. Ik merkte, dat mijne roofzuchtige en bloeddorstige neigingen van dag tot dag op de prairiën toenamen.

Na eene korte poos te hebben rondgekeken, gelukte het den kapitein, het afzonderlijke pad van den gekwetsten eland te ontdekken, dat bijna regthoekig van dat der kudde afliep, en zich naar een open, met verspreid geboomte begroeid woud rigtte. De bloedvlekken werden zwakker en zeldzamer, hielden eindelijk geheel op, en de grond was zoo hard, het gras zoo verdroogd en verwelkt, dat de voetstappen van het dier niet meer zigtbaar waren.

» De eland moet hier ergens in den omtrek zijn," zeide de kapitein, » zoo als gij kunt bespeuren aan die havikken, welke daar in de lucht rondzwerven; want dat doen ze altijd boven een of ander aas. In alle geval kan de doode eland niet meer weg, laten wij daarom het spoor van de levenden volgen; zij grazen mogelijk hier digt bij, en dan kunnen wij er een kansje aan wagen."

Wij keerden dus terug, en volgden op nieuw het spoor der elanden, een ongeregeld pad over

L. of C.

berg en dal, met eiken hier en daar bedekt. Nu en dan konden wij van verre een hert regts of links het bosch zien inspringen; maar de kapitein wilde zijne elandsjagt niet voor zulk klein goed opofferen. Ook vloog er een groote troep wilde ganzen, door het paardengetrappel verschrikt, op en het geboomte in, waar zij met uitgestrekte halzen op ons neêrstaarden. De kapitein wilde er geen schot op laten doen, om de elanden niet schuw te maken, welke hij in de nabijheid hoopte te vinden. Eindelijk kwamen wij aan het einde van het bosch, en bij eene steile afhelling; beneden ons kronkelde zich de *Roode Vork* tusschen breede zandoevers. Het spoor ging de steilte afwaarts, en wij konden het met onze oogen, het effene zand over, volgen, totdat het de rivier inliep, waar de kudde dus blijkbaar den vorigen avond was doorgewaad.

» Nu behoeven we niet verder te volgen," zeide de kapitein. » De elanden zijn zeker in grooten angst geraakt, en kunnen aan de overzijde nog wel zeven uur ver zijn geloopen, zonder te rusten."

Onze kleine afdeeling scheidde zich nu; de luitenant en de serjant maakten nog een toertje, om wild te zoeken, terwijl de kapitein en ik den weg naar het kamp insloegen. Wij kwamen aan een buffelspoor, dat meer dan een jaar oud was. Het was niet ruimer dan een gewoon voetpad, en diep in den grond gewerkt; want deze die-

ren volgen elkander steeds één voor één. Kort daarna troffen wij twee wachters aan, die te voet op de jagt waren. Zij hadden een' eland gekwetst, die hun echter ontkomen was, en, onder het vervolgen er van, het dier gevonden, dat de kapitein 's avonds te voren geschoten had. Zij keerden om, en bragten er ons bij. Het was een edel dier, zoo groot als eene vaars; de plaats, waar het lag, was eene opene ruimte in het woud, bijna een half uur van die, waar het geschoten was, verwijderd. De havikken, die wij vroeger hadden gezien, fladderden in de lucht boven het doode beest. De kapitein scheen gelijk te hebben gehad; het arme dier had waarschijnlijk, toen de dood naderde, zijne onbeschadigde makkers verlaten, en zich afgezonderd, om alleen te sterven.

De kapitein en de twee wachters gingen dadelijk met hunne jagtmessen aan 't werk, om het wild te villen en stuk te snijden. Het was reeds aan de binnenzijde aangestoken; maar duchtige schijven werden van de ribben en achterbouten afgesneden, en in een' hoop op de uitgespreide huid gepakt. Daarop werden langs den rand der huid gaten geboord, riemen er door heen getrokken, en de buit op die wijze, als een zak, achter des kapiteins zadel gehangen. Middelerwijl zwierven de havikken boven onze hoofden rond, en wachtten op ons vertrek, om op het overschot aan te vallen, en er aan te smullen.

De kapitein en ik keerden nu naar het kamp terug, terwijl de twee wachters hunne jagt vervolgden. In het kamp vond ik onzen jongen kleurling ANTOINE. Na zich, bij het zoeken naar de verdoolde paarden, aan de overzijde der *Arkansas*, van BEATTE te hebben verwijderd, had hij verscheidene mijlen ver een verkeerd spoor gevolgd, waarop hij den ouden RYAN en deszelfs gezelschap aantrof, die hij op deze wijze was nagegaan. Zij doorwaadden allen de *Arkansas*, omstreeks acht mijlen boven onze waadplaats, en vonden den weg naar ons oud kampement in het dal, waar de achterhoede, welke wij er hadden gelaten, op hen wachtte. ANTOINE, wél bereden zijnde en eenigzins ongeduldig om bij ons te komen, was alleen verder gegaan, en had ons spoor naar het nieuwe kampement gevolgd. Hij bragt ons een' jongen beer, dien hij gedood had.

Ons kamp vertoonde, gedurende het overschot van den dag, een gemengd tafereel van drokte en rust. Eenige mannen waren bij de vuren bezig met wild en beerevleesch te braden, om als provisie te dienen; anderen bereidden de vellen der dieren, die zij gedood hadden; nog anderen waren bezig hunne kleederen te wasschen, en aan de struiken te droogen te hangen. De meesten echter lagen op het beschaduwde gras stilletjes met elkander te kouten. Nu en dan kwam er een jager, te paard of te voet, beladen of met leêge handen, in het kamp terug. Degenen, die

buit medebragten, leiden denzelven bij het vuur van den kapitein neêr, en begaven zich vervolgens naar hunne afdeelingen, of *bakken*, om hunne verrigtingen van dien dag aan de makkers te verhalen. De opbrengst van dit kamp bestond uit zes herten of elanden, twee beeren en zes of acht ganzen.

Gedurende de laatste twee of drie dagen hadden onze bedienden, ten gevolge hunner Indiaansche behendigheid bij het overzetten der rivier, meer achting aan de boschwachters ingeboezemd, en ik merkte, dat Toontje zich tot een volkomen orakel bij eenige onervarene rekruten wist te maken. Deze, nooit in de woestijn geweest zijnde, hingen hem altijd aan het lijf, en luisterden naar zijne buitensporige verhalen omtrent de Pawnies, waarmede hij, naar zijn zeggen, dikwijls bloedige ontmoetingen had gehad. Hij wist zijne toehoorders inderdaad verschrikkelijke dingen wijs te maken, aangaande de vijanden, in wier land zij zich waagden. Volgens zijn zeggen, was het geweer van een' blanke geenszins berekend tegen de pijl en boog der Pawnies; want had men zijn geweer afgeschoten, dan kostte het tijd en moeite, om op nieuw te laden, terwijl de vijand intusschen zijne flitsen kon blijven afschieten, zoo spoedig als hij maar aan de pees wilde trekken. En dan konden, volgens Toontje, de Pawnies, zonder te missen, driehonderd ellen ver schieten, en een' buffel geheel met hun' pijl doorboren; ja, hij had

den pijl van een' Pawnie door eenen buffel zien heengaan, en eenen anderen kwetsen. En dan de manier, waarop de Pawnies zich tegen het schot van hun' vijand beveiligden! Zij hingen met één been over den zadel, hielden hunne ligchamen aan de andere zijde van het paard gebogen, en schoten in vollen galop, onder den nek van hetzelve door, hunne pijlen af.

Akelige dingen wist hij te vertellen van hunne hinderlagen, en hoe zij des nachts, rondom een vreemd kampement, door het gras heen kropen, en de bewegingen van een' wolf nabootsten, zoodat zij den schildwacht op zijn' post daardoor misleidden, totdat zij, digt genoeg genaderd zijnde, hem een' pijl door het hart joegen, en, zonder ontdekt te worden, verdwenen. Bij het opdisschen dezer historietjes, beriep Toontje zich somtijds op Beatte, betrekkelijk de waarheid van 't geen hij zeide; maar deze antwoordde slechts met een' knik of door het ophalen zijner schouders; want hij was even afkeerig van de snorkerij zijns makkers, als hij de onervarenheid der jonge wachters in alles, wat hij als wezenlijke kennis beschouwde, verachtte.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

Een ziekenkamp. — De marsch. — Het gezwikte paard. — De oude RYAN *met zijn gezelschap. — Verandering van weder en van humeuren.*

Den 18 October maakten wij ons tegen het gewone uur marschvaardig; doch men kwam den kapitein melden, dat drie der wachters, die de mazelen hadden gekregen, niet voort konden, en dat een vierde vermist werd. Deze laatste was een oud grensman, SAWYER genaamd, rijk aan jaren, maar arm aan ondervinding; hij was den vorigen dag op de jagt gegaan, en was denkelijk op de prairiën van zijn' weg afgeraakt. Er werd dus eene wacht van tien man in het kamp gelaten, om op de zieken te passen, en den vermisten af te wachten. Herstelden de eersten binnen twee of drie dagen genoegzaam, dan moesten zij zich weder bij het korps vervoegen, zoo niet, naar het garnizoen worden teruggeleid.

Het ziekenkamp verlatende, namen wij onzen koers westwaarts, langs de bronnen van kleine rivieren, die alle over diepe beddingen naar de *Roode Vork* stroomden. Het land was hoog en golvende, of *rollende*, gelijk men het in 't westen noemt, de grond schraal en dor, gemengd met den zandsteen, die in deze streken algemeen is, en met digt ineengegroeide wouden van eikenhakhout en zwart struikwerk bedekt. Gedurende den morgen leerde ik zuinig met een paard in de prairiën om te gaan. Ik had de zwakheid van mij een weinig te verhoovaardigen op dat, hetwelk ik bereed; werkelijk was het ook een der moedigste en vlugste van den geheelen troep. Bij het overgaan der diepe grebben klouterde het als eene kat tegen de steile kanten op, en wilde altijd de smalle sloten of beken overspringen. Weldra bleek mij de onvoorzigtigheid van den wakkeren vos zulke toeren te laten doen. Na over eene smalle sloot met hem gesprongen te zijn, voelde ik hem oogenblikkelijk onder mij zwikken. Hij scharrelde nog een poosje met mij voort, maar viel toen, geheel verlamd en met een' verwrikten schouder, ter aarde. Wat zou ik doen? Hij kon niet met den troep meêgaan, en was te veel waard om hem op de prairiën achter te laten. Er schoot niets over, dan hem naar het ziekenkamp bij de invaliden terug te zenden, om in derzelver lot te deelen. Maar nu deed zich eene nieuwe zwarigheid op: niemand scheen lust te hebben, om het paard derwaarts

te brengen, ofschoon ik eene goede belooning bood. Dit was het gevolg óf van de vertelseltjes van Toontje omtrent de Pawnies, óf van de vrees, dat men van het spoor mogt afraken, en verdwalen. Eindelijk traden twee jonge klanten voor, die aannamen zamen te gaan, zoodat, ingeval zij op de prairiën verdwaalden, één hunner zou kunnen waken, terwijl de ander sliep.

Het paard werd dus aan hunne zorg toevertrouwd, en met een treurig oog zag ik het weghinken; want het scheen mij toe, dat, met het arme dier, alle sterkte en vlugheid van mij geweken was.

Ik zag om naar een rijpaard, dat de plaats van mijn' vos zou kunnen vervangen, toen mijn oog op den moedigen schimmel viel, dien ik in de factorij aan Toontje had te berijden gegeven. Zoodra ik er echter van begon op te halen, dat hij zou afstijgen, en het surnumeraire hitje rijden, brak de schobbejak in zulk eenen vloed van tegenwerpingen en klagten los, dat hij er bijna in stikte. Ik zag, dat ik mijn voornemen moest opgeven, of hem geheel moedeloos maken, en zijne ijdelheid den doodsteek toebrengen. Daartoe kon ik niet besluiten, en liet den armen duivel dus in 't bezit van zijn' edelen schimmel, terwijl ik mijzelven vergenoegde met het afgejaagde hitje, dat ik deed opzadelen.

Nu gevoelde ik eerst regt, aan welke onaangenaamheden een ruiter op de prairiën is bloot-

gesteld, en hoe zijn moed van de deugd zijns paards afhangt. Tot nog toe was ik in staat geweest, om mij, naar willekeur, uit de linie te verwijderen, en het eerste het beste voorwerp van belangstelling of nieuwsgierigheid na te gaan: thans echter was ik genoodzaakt, mij te schikken naar den sukkelenden gang van het moede hitje, dat ik bereed, en stilletjes en geduldig mijnen voorman te volgen. Vooral prentte ik in mijne gedachten, hoe dwaas het is, op togten gelijk de onze, waarbij het leven van een' mensch soms van de sterkte en vlugheid zijns paards alleen afhangt, het edele dier noodeloos af te matten, en er te veel van te vergen. De grensplanters en Indianen handelen veel voorzigtiger te dien aanzien; zij leggen zelden meer dan vijf uren op een' dag af, en laten hunne paarden geene nuttelooze sprongen of galoppaden maken. De jonge onervarene lieden van onzen troep gedroegen zich geheel anders; bij het minste teeken van wild renden zij het gelid uit, regts en links, door dik en dun. Eens meenden zij eene partij beeren na te zetten; maar ongelukkig zagen zij, dat het zwarte wolven waren, die een strooptogtje zamen maakten, en keerden spoedig weder in 't gelid.

Na een' marsch van bij de 12 mijlen (4 uren) kampeerden wij, kort na het middaguur, op de oevers eener diepe grebbe, met een moerassig water gevuld. In den achtermiddag kwam de oude Ryan, de Nestor van het kamp, opdagen,

door zijne kleine kudde verdoolde schapen gevolgd. Men verwelkomde hem met een vrolijk gejuich, waaruit de achting bleek, die zijne broeders boschwachters hem toedroegen. De kleine bende kwam beladen met wild, waarvan de oude jager een fraai boutje, als present, bij het vuur van den kapitein neêrleide.

Onze bedienden Beatte en Toontje trokken beiden vroeg in den namiddag op de jagt; tegen den avond keerde de eerste terug, met een' schoonen hertebok over het paard. Hij leide denzelven, als naar gewoonte, stilzwijgend neder, en ontzadelde zijn paard, dat hij liet grazen. Toontje kwam met leêge handen te huis, doch niet zonder grootspraak: hij had, naar zijn zeggen, verscheidene kapitale schoten gedaan; maar ongelukkig was ieder hert, dat hij geraakt had, hem ontsnapt.

Er was vleesch genoeg in het kamp; want behalve ander wild, waren er drie elanden gedood. De oude voorzigtige wachters waren alle aan het roosten van vleesch, tot voorraad bij kwade dagen; de min ervarenen haalden hun hart op aan den tegenwoordigen overvloed, en braken met den dag van morgen hun hoofd niet.

Des anderendaags (19 October) gelukte het mij, in den ochtend, voordat wij op marsch gingen, mijn hitje tegen een sterk en moedig paard te verruilen, waarbij ik eene ronde som toegaf. Het was een waar genoegen voor mij, op nieuw weder vrij wel gemonteerd te zijn. Ik merkte

echter, dat het weinig moeite behoefde te kosten, om uit den troep te kiezen; want de boschwachters waren, gelijk al de bewoners der westerlanden, regte schagcheraars, of, gelijk zij het noemen, *handelaars*. Gedurende onzen togt was er te naauwernood een paard, geweer, kruidhoorn of deken, die niet herhaalde malen van eigenaar veranderde, en een doortrapte *handelaar* beroemde zich, dat hij, door middel van in- en verkoop, een slecht paard in een goed veranderd, en honderd dollars in zijn' zak gestoken had.

't Was in den morgen donker en betrokken weêr, en flaauw deed zich van verre de donder hooren. De verandering van weder had invloed op de gesteldheid van onzen troep. Er heerschte eene buitengewone bedaardheid en stilte in het kamp; geen gekraai en gekakel bij het aanbreken van den dag, geen luid gelach, geene scherts of spotternij hoorde men meer. Nu en dan vernam men nog wel een kort deuntje, een' flaauwen lach of een eenzaam fluitje; maar over 't geheel hield elk zich, stuursch en zonder te spreken, met de dienst van het kamp en de toebereidselen tot het vertrek bezig.

Toen de tijd daar was, om te zadelen en op te stijgen, berigtte men, dat er vijf paarden werden vermist, ofschoon men, tot op een' goeden afstand van het kamp, alle bosschaadjes en struiken had doorzocht. Verscheidene manschappen werden afgezonden, om het nazoek voort te zet-

ten. Intusschen ratelde de donder en regende het eene frissche bui. De paarden werden, zoowel als hunne ruiters, door de verandering van weder, dof en lusteloos, zij dropen van den regen, en rookwolken stegen van hen in de hoogte. De manschappen wachtten groepsgewijze, doch in stilte, op de terugkomst hunner kameraden, die naar de paarden waren gaan zoeken, en hieven nu en dan een angstig oog naar de drijvende wolken, die eenen naderenden storm voorspelden. Treurig weder baart treurige gedachten. Sommigen gaven hunne vrees te kennen, dat de eene of andere troep Indianen ons belaagd, en de paarden in den nacht gestolen had; de meesten echter duchtten, dat ze op hun spoor naar ons oude kampement waren teruggekeerd, of regtstreeks op *Fort Gibson* waren afgegaan. In dat opzigt zegt men, dat het instinct van paarden en ezels naar dat van duiven gelijkt. Zij loopen regtstreeks huiswaarts, door wildernissen heen, die zij nooit te voren hebben betreden.

Wij toefden tot vrij laat in den morgen, lieten toen een' luitenant met eene wacht in het kamp, om op de terugkomst der afwezige manschappen te wachten, en gingen vervolgens op marsch, op verre na niet zoo sterk als te voren, hetgeen, naar mij voorkwam, ons snoevend Toontje niet bijzonder aanstond; want hij gaf te kennen, dat wij, ingeval eener ontmoeting met de Pawnies, het wel eens te kwaad zouden kunnen krijgen.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

Onweder op de prairiën. — Nieuw kampement. — Nachtelijk tooneel. — Indiaansche vertellingen. — Het schichtig geworden paard.

Onze weg liep een gedeelte van den dag zuidwestwaarts, door wouden van laag struikwerk en eikenhakhout heen. De grond van deze *eikwoestenijen* is mul en brokkelig, en was nu door het regenachtige weder hoogst bezwaarlijk voor onze paarden geworden, wier hoeven nu eens er op uitgleden, dan weder er geheel inzakten.

In een dof stilzwijgen trokken wij voort, joegen verscheidene herten op en langs ons heen, maar niemand sprong als voorheen het gelid uit, om ze te volgen. Eens kwamen wij voorbij de beenderen en horens van een buffel, en een ander maal vonden wij een buffelpad, van niet meer dan drie dagen oud. Deze teekenen der nabijheid van het voornaamste jagtgedierte der prairiën had eene vervrolijkende uitwerking op

de gemoederen onzer jagers; maar die gewaarwording verdween alras.

Onder het doortrekken eener vrij groote prairie, die door de gevallene regenvlagen in eenen glibberigen slijkgrond was veranderd, werden wij door eene hevige donderbui overvallen. De regen viel stroomswijze op ons neder, en overdekte onzen weg; het geheele landschap werd in duisternis gehuld, welke de aanhoudende bliksemstralen nog vuriger deed schijnen, terwijl de donder juist boven onze hoofden scheen te barsten, en deszelfs slagen door de omliggende bosschen werd teruggekaatst. Manschappen en paarden werden zoodanig behageld, beregend en verbijsterd, dat de linie in eene volkomene wanorde geraakte; eenige paarden waren door den schrik bijna niet meer te bedwingen; kortom, onze verstrooide cavalcade zag er uit, als eene door storm uiteengeslagene vloot, welker schepen, aan wind en golven ten prooi, zich naar alle kanten verspreiden.

Eindelijk hielden wij te half drie stil, verzamelden onze krijgsmagt, en sloegen ons kamp op in eene hooge dreef, aan welker eene zijde eene prairie lag, terwijl eene rivier langs de andere liep. Dadelijk klonken bijlslagen, met het gekraak van vallende boomen vermengd, bosch en veld door. Duchtige vuren flikkerden aldra; dekens werden tentsgewijze er voor gespannen; hutjes werden in haast van boomschors en huiden opgeslagen; rondom elk vuur zat eene digte groep zich te droogen en te warmen, of een verkwik-

kend maal te bereiden. Sommige wachters losten hunne geweren en maakten ze schoon, en de paarden, van zadel en pakkaadje ontdaan, wentelden zich in het natte gras.

De regenbuijen duurden bij tusschenpoozen voort, tot laat in den avond. Vóór den donker werden onze paarden opgehaald, en, uit vrees voor Indiaansche stroopers, die zich gaarne van stormachtige nachten bedienen, om hunne rooverijen uit te voeren, binnen den omtrek van het kamp vastgebonden. Hoe donkerder de lucht werd, des te helderder vlamden de hooge vuren, die het overhangende loof der boomen verlichtten en andere gedeelten van het kamp in diepe schaduw lieten. Elk vuur was door een' troep van koude bibberende manschappen omringd, terwijl de vastgemaakte paarden zich gelijk spoken tusschen de bosschaadjes vertoonden, uitgenomen dat hier en daar een schimmel helder uitblonk.

Het door den rooden gloed der flikkerende vuren verlichte kamp geleek aan een uitgestrekt, met boomen gestoffeerd koepelgewelf, welks muren door de dikke duisternis werden daargesteld; van tijd tot tijd echter ontdekten een paar schielijk op elkander volgende bliksemstralen een uitgestrekt landschap, dat als 't ware plotseling in het aanzijn werd geroepen, doch, voordat men het naauwkeurig beschouwen kon, weder in duisternis en nacht verdween.

Op eene prairie, even als op den oceaan, ontleent een onweder eene verhevene grootheid van de

wilde en onmetelijke vlakte, boven welke het woedt. Het is niet te verwonderen, dat deze geduchte natuurverschijnselen voorwerpen van bijgeloovigen eerbied voor de arme wilden zijn, die den donder beschouwen, als de toornige stem van den Grooten Geest. Terwijl onze kleurlingen rondom het vuur zaten te snappen, hoorde ik uit hunnen mond het een en ander dienaangaande. De Indianen beweren, dat uitgebluschte bliksemschichten somtijds door jagers op de prairiën werden gevonden en tot punten van pijlen en lansen gebruikt, terwijl ieder aldus gewapend krijgsman onoverwinnelijk is. Ontstaat er echter een onweder gedurende het gevecht, dan loopt hij gevaar van door den donder te worden weggerukt en voor altoos van de aarde te verdwijnen.

Een krijgsman van den stam der Konza's werd, onder het jagen op eene prairie, door eenen storm overvallen, en door den donder gevoelloos ter aarde geworpen. Toen hij bij zichzelven kwam, zag hij de bliksemflits op den grond liggen, en een paard er nevens staan. Hij raapte de flits op, sprong op het paard, maar merkte te laat, dat hij op den bliksem was gaan zitten. In een oogenblik werd hij over prairiën, bosschen, rivieren en wildernissen heen gevoerd, totdat hij, half dood, aan den voet van het *Rotsgebergte* werd neêrgeworpen, van waar hij, hersteld zijnde, verscheidene maanden noodig had, om tot zijn volk terug te keeren. — Deze historie herinnerde mij eene Indiaansche overlevering, door eenen

reiziger verhaald. Een krijgsman zag namelijk den donder op den grond liggen, met een' fraai gewerkten mocassijn aan weerskanten van denzelven. Meenende iets goeds gevonden te hebben, trok hij de mocassijns aan; maar zij droegen hem weg naar het land der geesten, van waar hij nooit terugkwam.

Eenvoudig en kunsteloos zijn deze verhalen; maar zij kregen eene wild-romaneske tint en zekere belangrijkheid, wanneer men ze hoorde van de lippen der half wilde redenaars, rondom een jagersvuur, in eenen stormachtigen nacht, met een woud aan de eene en een' ruischenden stroom aan de andere zijde, terwijl mogelijk bloeddorstige vijanden in de duisternis ons belaagden.

Ons gesprek werd door eenen hevigen donderslag afgebroken, waarop onmiddellijk het geluid volgde van een paard, dat als dol de wildernis inrende. Stilzwijgend luisterden wij allen. De hoefslagen deden zich eene poos met kracht hooren, maar werden al zwakker en zwakker, totdat zij eindelijk in de verte uitstierven.

Toen alles stil was, werden er gissingen gemaakt, wat toch de reden dier plotselinge vlugt mogt geweest zijn. Sommigen meenden, dat het paard door den donder verschrikt was; anderen, dat een op de loer liggende Indiaan er mede was weggegaloppeerd. Hier tegen bragt men in, dat de Indianen gewoonlijk zachtjes het paard naderen en losmaken, bedaard er op gaan zitten, en zoo stil mogelijk er meê wegrijden, om geen

gerucht te maken, terwijl zij andere paarden aan de hand meê voeren. Van den anderen kant beweerde men, dat de Indianen gewoon waren des nachts onder een' troep grazende paarden te sluipen, een' er van stilletjes te bestijgen, en er dan plotseling mede weg te rennen, alsof de duivel hen op de hielen zat. Niets is zoo aanstekend onder paarden, als schrik; een plotseling wegspringen van dien aard kan een' geheelen troep in opschudding brengen, zoodat al de paarden hals over kop hunnen vooruitsnellenden kameraad volgen.

Ieder, die een paard nabij de uitgangen van het kamp had grazen, was ongerust, dat het zijne de vlugteling mogt zijn; maar men moest wachten tot den morgen, om de zaak te onderzoeken. Zij, die hunne paarden hadden vastgebonden, waren geruster, ofschoon paarden, dus in hunne beweging des nachts beperkt zijnde, dikwijls op lange marschen mager en krachteloos worden; werkelijk zagen vele paarden van onzen troep er reeds flaauw en lusteloos uit.

Na een' donkeren en onaangenamen nacht daagde een schoone heldere morgen, en een liefelijke zonneschijn gaf, als door eenen tooverslag, der landstreek een geheel ander aanzien. De akelige woestenij werd in eene fraaije opene landouw, met statige dreven en groepen reusachtige eiken bezet, herschapen, terwijl onze paarden, hier en daar onder het geboomte grazende, aan het geheel het voorkomen eener prachtige diergaarde

gaven. Wij konden bijna niet gelooven, dat wij zoo ver in de wildernissen en op zoo groot een' afstand van menschelijke woningen waren. Ons kamp alleen had een haveloos voorkomen, met zijne ruwe tenten van vellen en dekens, en de blaauwe rookwolken, die tusschen het geboomte opstegen.

Onze eerste zorg des morgens was naar onze paarden te zien. Eenige daarvan waren een eindweegs afgedwaald, maar alle werden gelukkig gevonden; zelfs dat, welks dreunende hoefslagen ons des nachts zoo ongerust hadden gemaakt. Het dier had, nog geen half uur van het kamp, stilgehouden, en was bij eene beek gerust aan het grazen.

De horen gaf, omstreeks half negen, het sein tot den afmarsch. Daar wij al meer en meer gevaar liepen, om door Indianen te worden overvallen, werd onze linie met meer zorg dan gewoonlijk gevormd. Elk kreeg zijne vaste plaats, die hij zonder bijzondere vergunning niet verlaten mogt, om wild te vervolgen. De pakpaarden werden in het centrum der linie geplaatst, en eene sterke wacht vormde de achterhoede.

ACHTTIENDE HOOFDSTUK.

Eene groote prairie. — Het Klippenkasteel. — Buffelpaden. — Herten, door wolven gejaagd. — Het Kruisbosch.

Na eenen moeijelijken marsch, over eenen met grebben en beekjes doorsnedenen en met doorengegroeid struikwerk bedekten grond, betraden wij eene groote prairie. Een der karakteristieke tooneelen van het *Verre Westen* deed zich aan ons gezigt op: eene onmetelijke uitgestrektheid begraasden, golvenden, of, gelijk men het noemt, *rollenden* grond, met hier en daar eene groep boomen, die zich flaauw in de verte, gelijk een schip op zee, vertoonden; kortom, een landschap, treffend door zijnen omvang en eenvoudigheid. Naar het zuidwesten zagen wij, op den top eens heuvels, eene zonderlinge vereeniging van rotsbrokken, naar den bouwval van een kasteel gelijkende. Dit gezigt herinnerde mij de ruïnen van een of ander Moorsch kasteel, in 't midden van een eenzaam Spaansch

landschap op eene hoogte staande. Wij gaven aan dezen heuvel den naam van *Klippenkasteel.*

De prairiën van deze groote jagtstreken verschilden daarin van die, welke ik tot hiertoe was doorgetrokken, dat zé, in plaats van met hooge bloemgewassen en lang gras bedekt te zijn, slechts kort, eenigzins hard, zoogenaamd *buffelgras* voortbragten, 't welk echter, in het goede saizoen, uitmuntend en overvloedig voedsel voor het vee oplevert. Nu werd het reeds droog, en was op sommige plaatsen geheel verdord.

Ons stond thans dat heldere, maar eenigzins dorre saizoen voor de deur, de Indiaansche zomer genaamd. Er zweefde eene soort van rookachtigen nevel in den dampkring, waardoor de glans van den zonneschijn tot eene gouden tint werd getemperd, die het voorkomen van het landschap verzachtte, en verwijderde voorwerpen min of meer onduidelijk maakte. Deze nevelachtigheid nam van dag tot dag toe; men zeide, dat zij uit den rook van prairiën ontstond, welke de Indianen in de verte hadden in brand gestoken.

Wij waren de prairie nog niet ver opgegaan, toen wij diep ingedrukte voetpaden aantroffen, die de landstreek doorsneden; somwijlen waren er twee of drie parallel nevens elkander, en slechts weinige schreden uiteenloopende. Men zeide, dat dit sporen van buffels en wel van groote driften waren. Wij vonden ook sporen van paarden, die naauwkeurig door onze oude jagers werden onderzocht. Wilde paarden kon-

den het niet geweest zijn, want er waren geene indrukselen van de hoeven van veulens; het waren alle volwassene dieren. Daar de hoeven niet beslagen waren geweest, maakte men op, dat er eene bende jagende Pawnies moest gepasseerd zijn. In den loop van dezen dag ontdekte men het spoor van een enkel beslagen paard. Dit kon het paard van eenen Chirokeschen jager zijn geweest, of wel een paard, dat men van de blanken op de grens gestolen had. Aldus wordt, bij het doortrekken dezer gevaarlijke woestijnen, elke voetstap en paardentred het voorwerp eener naauwkeurige beschouwing en raadpleging, en altijd is de vraag: » Is het van vriend of vijand? oud of versch? Is het van iemand, die buiten bereik is, of dien men nog ontmoeten kan?"

Wij kwamen al verder en verder in de jagtstreken. Onder het voorttrekken zagen wij meermalen herten regts en links de bosschaadje inspringen; maar deze verschijningen verwekten niet meer dezelfde drift tot vervolging, als vroeger. Eens kregen wij een echt natuurlijk jagttooneel in het oog. Eene partij wolven, zeven zwarte en een witte, zetteden in vollen ren een' reebok achterna, die bijna bekaf was. Zij schoten dwars voorbij onze linie, zonder dat zij ons schenen te zien. Meer dan een kwartieruurs ver zagen wij ze den reebok najagen, en allengskens nader komen, totdat het arme dier zich eindelijk in eene diepe klove wierp. Sommigen onzer galloppeerden eene hoogte op, van waar

zij de klove konden overzien. De arme reebok was van alle kanten in het naauw; eenige zijner vervolgers waren hem op zijde, andere pakten hem reeds bij de keel. Hij worstelde, en deed een paar wanhopige sprongen, maar werd neêrgeworpen, overweldigd en aan stukken gescheurd. De zwarte wolven gaven, in hunnen dollen honger en moordlust, geene acht op de niet zeer ver van hen af zijnde ruiters; maar de witte wolf, schoon blijkbaar mindere waarde voor een' jager hebbende, verliet den prooi, en zette het over berg en dal op een loopen, waarbij hij verscheidene herten, die in de holle plekken van den grond rustten, opjoeg, en regts en links deed wegstuiven. Het was een regt wild tooneel, de *jagtgronden* waardig.

Wij kwamen nu nogmaals in het gezigt der *Roode Vork*, welker troebele stroom tusschen groene heuvelen en door een uitgestrekt en prachtig landschap heen liep. De prairiën leveren, nabij de oevers der rivieren, steeds zulke fraaije landouwen op, alsof ze door smaakvolle handen waren aangelegd, en er ontbreekt niets aan, dan hier en daar een dorpstoren of een tusschen de takken der boomen uitstekend landhuis, om met de schoonste landstreek in *Europa* te wedijveren.

Tegen den middag bereikten wij den zoom van dat groote, bij de 40 (Eng.) mijlen breede woud, dat van het noorden naar het zuiden het land doorsnijdt, zich van de *Arkansas* naar de *Roode Rivier* uitstrekt, de hoogere prairiën van de lagere

afscheidt, en gemeenlijk het *Kruisbosch* genoemd wordt. Aan den zoom van deze boschstreek vonden wij sporen van een kampement van Pawnies, bestaande uit tusschen de honderd en tweehonderd legersteden; een bewijs, dat de troep talrijk moest zijn geweest. Een buffelschedel lag nabij het kamp, en was zoodanig met mos bedekt, dat men begreep, dat de legerplaats ten minste een jaar oud was. Ongeveer een kwartier verder sloegen wij ons kamp op in eene schoone dreef, door een helder beekje besproeid. Wij hadden dien dag bij de vijf uren afgelegd.

In den namiddag kwamen twee man van luitenant KING's détachement, dat wij eenige dagen te voren hadden achtergelaten, om de afgedwaalde paarden op te zoeken, bij ons. Al de paarden waren te regt gekomen, ofschoon eenige derzelve verscheidene mijlen waren afgedwaald. De luitenant was, met zeventien man, in ons vorig kampement gebleven, om te jagen, daar hij versche sporen van buffels had ontdekt. Zij hadden ook een fraai wild paard gezien, hetwelk echter met eenen spoed, die alle vervolging nutteloos maakte, was weggerend.

Nu gaf men zich aan de stellige hoop over, dat wij des anderendaags buffels en mogelijk wilde paarden zouden ontmoeten, en ieder werd met blijden moed vervuld. Wij hadden ook eenige opwekking van dien aard noodig, want onze jonge lieden werden al dat marscheren en kamperen, waarbij zij te veel onder bedwang ston-

den, moede; ook waren wij heden slecht van mondbehoeften voorzien. De kapitein en eenige boschwachters gingen op de jagt, maar bragten slechts een klein hert en een paar ganzen te huis. Onze twee bedienden, Beatte en Toontje, gingen er ook op uit. De eerste keerde met een hert op zijn paard terug, hetwelk hij naar gewoonte bij onze legerstede neêrleide, zonder een woord te spreken; Toontje keerde terug, zoo als hij vertrokken was, maar had, gelijk altijd, al heel wat te vertellen. Hij, zoowel als de herten, hadden wonderen verrigt. Geen enkel was hem onder het schot gekomen, zonder doodelijk door hem te worden getroffen, en toch hadden ze zich alle goed weten weg te pakken. Wij maakten daaruit op, dat Toontje, wiens schot altijd raak was geweest, met betooverde kogels moest hebben geschoten, maar dat ieder hert mede betooverd was geweest, en door geen schot had kunnen worden geveld. Het belangrijkste nieuws, dat hij ons mededeelde, was, dat hij het spoor van verscheidene wilde paarden had ontdekt. Hij beschouwde zich nu als iemand, die op het punt stond om groote daden te verrigten; want paarden te vangen, was, naar hij zeide, zijn *fort.*

NEGENTIENDE HOOFDSTUK.

Jagersverwachtingen. — De moeijelijke waadplaats. — Een wild paard.

Den 21 October was het kamp reeds vroeg in den morgen op de been; de hoop van buffels aan te treffen, maakte ieders hart vrolijk. Er was een aanhoudend geknal van geweren, om ze op nieuw te kunnen laden; uit die met dubbelen loop werd het klein schot gehaald, en kogels in de plaats gedaan. Toontje echter bereidde zich hoofdzakelijk voor tot een' veldtogt tegen wilde paarden.

Hij voorzag zich van eene rol touw, die hij aan zijnen zadelknop hing, en van een paar witte staken, omtrent als hengelroeden, acht of tien voet lang, en gevorkt aan het einde. Zulk eene rol touw, of *lariat*, komt overeen met de *lasso*, waarmede men in *Zuid-Amerika* op de wilde paarden jagt maakt, maar wordt geenszins op de

bevallige en behendige Spaansche manier geslingerd. De jager, het geluk hebbende, om, na eene vliegende jagt, het paard geheel op zijde te komen, tracht door middel van de gevorkte gard, den strikknoop der *lariat* over des diers kop te werpen; dit oogmerk bereikt hebbende, viert hij aan hetzelve de volle lengte van het touw, trekt en rukt den gevangene dan naar believen, gelijk een' visch, dien men aan den angel heeft, en dwingt hem zoo tot onderwerping.

Dit alles beloofde Toontje, tot ons volkomen genoegen, door proeven te zullen staven. Wij stelden geen zeer groot vertrouwen in den uitslag zijner pogingen, en vreesden, dat hij ons een goed paard mogt bederven, door een' knol na te zetten; want, gelijk al de Fransche Kreölen, was hij een onbarmhartig afjager van paarden. Men besloot derhalve hem scherp in 't oog te houden, en zijne hollende drift een weinig te beteugelen.

Wij hadden dezen morgen nog niet veel wegs afgelegd, toen wij door een' diepen stroom met steile en digtbewassene oevers werden tegengehouden. Wij marscheerden een paar mijlen verder langs denzelven, en kwamen aan eene waadbare plaats; maar nu was de grootste zwarigheid, om naar dezelve af te dalen, want de kanten waren steil, brokkelig en geheel met boomen en digt struikwerk bedekt. Eindelijk maakte de ruiter, die aan het hoofd van den troep was, zich baan door de ruigte, en zijn paard, de pooten bijeenzettende, liet zich van den zwarten,

brokkeligen kant afglijden tot bij den smallen stroom, plaste vervolgens door modder en was ter heen, dat tot boven den zadel kwam, strompelde tegen den anderen oever op, en bereikte gelukkig den effenen bodem.

De geheele linie volgde *pêle-mêle* den voorman, en raakte één voor één, digt op elkander, de steilte af en de rivier in. Eenige ruiters gleden van de helling af, en plompten hals over kop in den vloed; één geraakte zelfs heel van zijn paard, en kwam midden in den stroom te regt. Wat mij betreft, die door de kameraden achter mij werd voortgedreven en den oever afgestuwd, ik werd door een' wijnrank, zoo dik als een kabelbouw, die zich om mijn' zadelknop slingerde, van het paard gerukt en midden onder de trappelende hoeven der rossen geworpen. Gelukkig kwam ik met den schrik vrij, raakte weêr in den zadel en zonder verder ongeval de rivier over, en kon nu met de anderen medelagchen over de koddige tegenspoeden van dien overtogt. Voor het overige hebben, bij gelegenheid van dergelijke passages, de gevaarlijke hinderlagen en bloedige ondernemingen plaats, welke de Indiaansche oorlogen opleveren. Eene partij wilden, tusschen de struiken verborgen, zou onzen troep, bij dezen moeijelijken overtogt, een geducht verlies hebben kunnen toebrengen.

Wij kwamen nu uit op eene groote en schoone prairie, door de gouden stralen der herfstzon

opgeluisterd. Diepe en menigvuldige buffelsporen toonden, dat hier een hunner geliefdste weigronden was; wij zagen echter geen' van die dieren. In den loop van dezen morgen werden wij ingehaald door den luitenant en zeventien man, die achtergebleven waren en eene lading buffelvleesch medebragten; zij hadden daags te voren drie van deze beesten gedood. Een der manschappen kon zich echter niet zeer op zijn geluk beroemen, vermits zijn paard, op het zien der buffels schuw geworden, hem tot zandruiter had gemaakt, en, de bosschen in, was weggevlugt.

De drift onzer jagers, oud en jong, bereikte nu eene bijna koortsachtige hoogte; want er was naauwelijks één onder hen, die ooit op deze zoo beruchte jagt der prairiën was geweest. Toen dus, later op dezen dag, het geroep: » Een buffel! een buffel!" zich op een punt der linie deed hooren, kwam de geheele troep er door in opschudding. Wij trokken toen juist door een fraai gedeelte der prairie, dat eene bekoorlijke afwisseling van heuvels, glooijingen, houtrijke dalen en prachtige hooge dreven vertoonde. Zij, die de opschudding hadden veroorzaakt, wezen op een groot zwartachtig dier, hetwelk, op een goed half uur afstands, zachtjes langs eene verhevenheid van den grond voortging.

De altijd vaardige kleine Toon sprong boven op den zadel, en stond daar, met zijne gevorkte garde in de hand, gelijk een hansworst in een paar-

denspel, alsof hij fluks een staaltje van zijne rijkunst wilde geven. Na het dier een poosje te hebben bekeken, hetgeen hij even goed zou hebben kunnen doen, zonder zijne stijgbeugels te verlaten, verklaarde hij het voor een wild paard, liet zich weêr in den zadel vallen, en was op het punt om er op los te rennen, toen hij tot zijn onuitsprekelijk verdriet werd teruggeroepen, en gelast, om op zijne plaats, bij de bagaadjepaarden, te blijven.

De kapitein en twee zijner officieren gingen op verkenning van het dier af. De eerste, die een verwonderlijk juist schot had, was voornemens het paard, zoo mogelijk, door eene ligte wond aan den hals, tot vallen te brengen, en zich dan van het dier meester te maken, alvorens het zich weder kon herstellen; een wreed middel, naardien een mislukt schot het edele ros kon dooden of verminken.

Terwijl de kapitein en zijne makkers, langzaam, ter zijde af, naar het paard toe reden, vervolgden wij onzen weg regtuit, maar bleven aandachtig op de bewegingen van het dier letten. Het stapte gerust voort, ging de hoogte over, en verdween toen achter dezelve. Ook de kapitein en zijn gezelschap werden spoedig, door eenen heuvel, aan ons gezigt onttrokken.

Eene poos daarna kwam het paard eensklaps, op een' vluggen draf, aan onze regterzijde, en

vlak naar het hoofd onzer kolonne toerennen; men kon zien, dat het schrik had gekregen. Ons ziende, hield het stil, staarde ons een oogenblik met verwondering aan, wierp toen den kop in de hoogte, en nam op een sierlijk drafje afscheid van ons, terwijl zijne fraaije manen en staart in den wind fladderden. Na door een kreupelboschje, dat eene soort van heg vormde, te zijn heengedrongen, stond het daarachter in het opene veld stil, keek nog eens met eene fraaije buiging van den hals naar ons om, snoof in de lucht, wierp eindelijk nogmaals den kop in de hoogte, en verdween galopperende in een bosch.

Dit was de eerste maal in mijn leven, dat ik een paard in al het vuur van zijnen wilden en vrijen natuurstaat zag. Welk een verschil tusschen dit edele dier, en het arme, verminkte, geharnaste en getoomde slagtoffer van weelde, ijdelheid en hebzucht in onze steden!

Wij marscheerden nog nagenoeg vijf uren verder, en sloegen tegen één ure ons kampement op, ten einde onzen jagers tijd te laten, om provisie op te doen. Ons kamp lag in eene ruime dreef van hooge eiken en walnoten, vrij van belemmerende struiken, en door eene beek besproeid wordende. Ons Franschmannetje hief, onder het ontladen der pakpaarden, luide klagten aan, dat men hem belet had, het wild paard te vervolgen, 't welk hij zonder twijfel zou hebben gevangen. Intusschen zag ik onzen kleurling

Beatte bedaard zijn beste paard zadelen, eene *lariat* aan den zadelknop hangen, zich van geweer en gevorkte gard voorzien, opstijgen, en, zonder een woord te spreken, het kamp uitrijden. Hij ging zekerlijk het wilde paard opsporen, maar wilde niemand bij zich hebben.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Jagthistoriën. — Levenswijze van het wilde paard. — De kleurling en zijne vangst. — Paardenjagt. — Eene wilde inborst getemd.

Ons kamp lag in eene wildrijke streek, gelijk wij spoedig uit de regts en links knallende geweerschoten opmaakten. Een onzer jagers keerde weldra terug met de stukken eener hinde, in het vel gepakt en over zijne schouders geslagen. Een ander bragt een' vetten hertebok op zijn paard aan. Nog twee herten kwamen binnen, benevens eene partij ganzen. Al het wild werd voor het vuur van den kapitein neêrgeworpen, om onder de bakken of afdeelingen, die te zamen spijsden, te worden verdeeld. De spitten en veldketels waren aldra lustig aan den gang, en den geheelen avond werd er niets gedaan dan smullen en zich vergasten.

Onze hoop op buffels was dien dag teleurgesteld geweest; maar het gezigt van het wilde

paard was een nieuwtje, en leverde ruime stof tot onderhoud op. Men vertelde allerlei anekdoten van een' vermaarden schimmel, die zes of zeven jaar lang op deze prairiën had rondgezworven, en zich maar door geen' jager had willen laten snappen. Die schimmel kon, naar men zeide, sneller in den stap of op een klein drafje gaan, dan de vlugste paarden konden galopperen. Even wonderbaar klonken de vertellingen omtrent een zwart paard, in de prairiën van de *Texas*, nabij de oevers der *Brasis*. Jaren lang wist dit paard alle vervolging te ontduiken; zijne faam verspreidde zich wijd en zijd; men bood tot duizend dollars toe voor zijn bezit; de stoutste en vlugste jagers poogden onvermoeid zich meester van het dier te maken: maar te vergeefs. Eindelijk werd het een slagtoffer zijner galante gevoelens; men lokte het, door middel eener tamme merrie, onder een' boom, en een jongen, die tusschen de takken verborgen zat, wierp het een' strik over den kop.

De wildepaardenvangst maakt eene der geliefdste bezigheden van de prairiestammen uit; ook hebben de Indiaansche jagers werkelijk bijna geene andere remonte dan deze. De wilde paarden, die over de grazige vlakten zwerven, welke zich van de *Arkansas* tot de Spaansche volkplantingen uitstrekken, hebben verschillende vormen en kleuren, die hunnen verschillenden oorsprong doen kennen. Sommige gelijken naar het gewone Engelsche ras, en stammen vermoedelijk af van

paarden, die aan onze grensplanters ontloopen zijn; anderen zijn van een klein, maar sterk maaksel, en waarschijnlijk van Andalusisch ras, door de Spaansche ontdekkers in het land gebragt.

Sommige onderzoekers zijn zoo ver gegaan, van in die paarden afstammelingen te zien van het Arabische ras, uit *Afrika* in *Spanje* overgebragt en vandaar naar dit gewest gevoerd, en hebben genoegen gevonden in het denkbeeld, dat deze edele dieren welligt hunnen oorsprong verschuldigd zijn aan die onverbasterde woestijnbewoners, welke eenmaal MOHAMMED en deszelfs krijgshafte discipelen over de zandwoestijnen van *Arabië* droegen.

De levenswijze der Arabieren schijnt met hunne kennis van het paard te zijn ontstaan. Deszelfs invoer in de grenzelooze vlakten van het verre westen veranderde de geheele manier van leven der bewoners van die streken. In plaats van in de diepten der donkere wouden te schuilen, en even als zijne broeders van het Noorden, geduldig te voet door digtbegroeide wildernissen te strompelen, is de Westersche Indiaan op zijn vlug paard de heer der vlakte, en leeft op bloemrijke prairiën en onder eenen onbewolkten hemel in zonneschijn en vrijheid.

Ik lag, laat in den avond, bij het vuur van den kapitein naar historiën omtrent deze prairiebewoners te luisteren, en mijne eigene overwegingen daaronder te mengen, toen zich een ge-

schreeuw en gejuich aan het andere einde van het kamp verhief, en de mare zich verspreidde, dat Beatte, de kleurling, een wild paard had aangebragt.

Oogenblikkelijk werd ieder vuur verlaten, en het geheele kamp drong zich om den Indiaan en deszelfs vangst. Het was een veulen van bijna twee jaren, fraai, wélgewassen, met heldere, vooruitstekende oogen, en eene moedige, schoon zachtzinnige houding. Met verbazing staarde het op de manschappen, de paarden en de kampvuren, terwijl de Indiaan er voor stond met de armen over elkander, het losse eind van het touw, waarmede hij zijnen gevangene verstrikt had, in de hand houdende, en het dier met een onbewelijk gelaat aanziende. Beatte had, gelijk ik reeds gezegd heb, eene groenachtige kleur en scherpgeteekende wezenstrekken, niet ongelijk aan de bronzen afgietsels van Napoleon, en had in zijne tegenwoordige houding meer van een standbeeld dan van een' mensch. Gaf echter het paard slechts het minste teeken van ongeduld, fluks kwelde Beatte het met de *lariat*, en rukte zijn kop nu aan de eene, dan aan de andere zijde, zoodat hij het dier bijna ter aarde wierp; na hem op die wijze te hebben stil gekregen, nam hij weder zijn onbewegelijk postuur aan.

Het geheele tooneel was van een' regt wilden aard: de hooge dreef, deelswijze verlicht door de flikkerende kampvuren, — de paarden, hier en daar tusschen de boomen vastgebonden, — de geschote-

ne herten, in het rond hangende, — en, te midden van dat alles, de wilde jager en zijn wild paard, omringd door een' verbaasden hoop van bijna even wilde boschwachters.

In hunne drift, poogden eenige jonge wachters zich het paard door koop of ruil aan te schaffen, en boden zelfs buitensporige prijzen; maar Beatte wilde volstrekt niet. » Nu wilt gij veel geld geven," zeide hij; » morgen krabt gij achteruit, en zegt: » verd.... Indiaan!" "

De jonge lieden plaagden hem met vragen, aangaande de wijze, waarop hij het paard had bemagtigd; maar zijne antwoorden waren droog en lakoniek; men kon merken, dat de vorige minachting en spot, welke de jonge ruiters hem hadden doen ondervinden, nog niet bij hem vergeten waren, en dat hij ze nu op zijne beurt aanzag voor groenen, die weinig van de edele jagerskunst verstonden.

Toen hij een poosje later bij ons vuur zat, wist ik hem echter wel tot praten te krijgen; want hoe stil en zonder ophef hij ook onder vreemdelingen mogt zijn, was hij, gelijk alle Indianen, somwijlen nog al spraakzaam. Hij verhaalde mij, dat hij, na het verlaten van het kamp, zich naar de plaats had begeven, waar wij het wilde paard uit het gezigt hadden verloren. Weldra vond hij deszelfs spoor, en volgde het tot op den oever der rivier. Hier waren de voetstappen duidelijker in het zand, zoodat hij bemerkte, dat een der hoeven gebroken en on-

volkomen was, waarop hij het vervolgen staakte.

Naar het kamp terugkeerende, ontmoette hij eenen troep van zes paarden, die regtstreeks naar de rivier liepen. Hij joeg ze door dezelve na, liet zijn geweer op den oever, gaf zijn paard duchtig de sporen, en haalde spoedig de vlugtelingen in. Hij poogde er een' van te verstrikken; maar de knoop gleed langs het oor af, en de *lariat* hield niet. De paarden vlogen een' heuvel op, hij zat hun naauw op de hielen, toen hij eensklaps hunne staarten in de lucht zag fladderen, een teeken, dat ze eene steilte afrenden. Het was te laat, om stil te staan. Hij sloot de oogen, hield den adem in, en vloog ze hals over kop na. Het was eene diepte van tusschen de twintig en dertig voet; maar zij kwamen alle behouden op een' zandgrond te regt.

Nu gelukte het hem, zijn' strik op een fraai jong paard te werpen. Terwijl hij aan deszelfs zijde galoppeerde, werden de paarden door een' jongen boom gescheiden, en het einde der *lariat* hem uit de hand gerukt. Hij wist het op nieuw in handen te krijgen; maar alweêr kwam er een boom tusschen beiden, die hem noodzaakte het te laten glippen. Na het touw voor de tweede maal opgeraapt en eene opene vlakte bereikt te hebben, was hij in staat, om het jonge paard door ruk op ruk trapsgewijze gedwee te maken, en naar de plaats te leiden, waar hij zijn geweer had gelaten.

Hij had met eene andere geduchte zwarigheid

te kampen, om de rivier over te komen. Beide paarden bleven eene poos in het slijk steken, en Beatte werd door de kracht van den stroom en het worstelen van zijn' gevangene bijna uit den zadel geworpen. Met de grootste moeite raakte hij er door, en bragt zijn' buit behouden in het kamp.

Het overige van den avond bleef alles in de grootste drokte; men sprak van niets, dan van het gevangene paard en de wildepaardenjagt; vooral hadden de jonge ruiters hunne zinnen daarop gezet; ieder stelde zich voor, zulk een' wilden prairielooper in zegepraal naar huis te voeren. Beatte was een man van belang geworden; hij was de eerste jager, de held van den dag; de best beredene wachters boden hem hunne paarden tot de jagt aan, mits hij hen deel aan den buit wilde geven. Beatte liet die eerbewijzingen stilzwijgend toe, maar ging geen enkel accoord aan. Onze babbelende en snoevende kleine Franschman had des te meer in te brengen; ja, men zou gezegd hebben, dat *hij* het paard had gevangen. Hij wist met zoo veel schijn van kennis over de zaak te snappen, en zoo zeer te pogchen op al de paarden, die hij reeds gevangen had, dat men hem werkelijk als een orakel begon te beschouwen, en eenige jonge knapen er zelfs aan twijfelden, of hij niet knapper dan de stille Beatte was.

Door al die drokte bleef men in het kamp later op, dan naar gewoonte. Rondom al de vuren

zaten discourerende en lagchende groepen, en het was heel diep in den nacht voordat alles in slaag lag.

Met het ochtendkrieken begon het gewoel weder, en BEATTE's wild paard werd op nieuw door ieder bekeken en beoordeeld. De gevangene viervoeter was den geheelen nacht onder de andere paarden aan eenen boom gebonden geweest. Hij werd op nieuw door BEATTE aan eene lange *lariat* voorgebragt, en, bij het minste spoor van ongeduld, getrokken en gerukt, totdat hij zich geduldig onderwierp. Hij scheen van eenen zachten en leerzamen aard te zijn, en zijne schoone oogen drukten eene goede inborst uit. Het arme dier scheen, in zijnen vreemden en verlatenen toestand, hulp en gezelligheid te zoeken bij het paard zelf, dat tot zijne vangst had medegewerkt.

BEATTE, zijn' gevangene zoo gedwee en handelbaar ziende, wilde hem het eerste proefje van slavernij geven, en leide hem, juist toen wij op den afmarsch stonden, een klein pak op den rug. De aangeborene fierheid en onafhankelijkheid van het dier raakte, bij die onwaardige behandeling, gaande. Het steigerde, sloeg achteruit, dook en trachtte zich op alle mogelijke wijzen van den onteerenden last te ontdoen. De Indiaan was hem echter te magtig. Bij elke beweging van het paard hervatte hij de tucht van de *lariat*, totdat het arme dier eindelijk, tot wanhoop gebragt, zich op den grond wierp, en onbewegelijk bleef liggen, alsof het zich overwonnen erkende. Een

tooneelheld zou de wanhoop van een' gevangen' vorst niet treffender en dramatischer hebben kunnen voorstellen.

De onwrikbare Beatte kruiste zijne armen, en stond eene poos stilzwijgend op zijn' gevangene te staren, totdat hij, hem volkomen onderworpen ziende, langzaam met het hoofd knikte, zijn mond tot een' Sardonischen glimlach van zegepraal optrok, en door een' ruk van het touw het paard gelastte, op te staan. Het gehoorzaamde, en bood, van dit oogenblik af, geenen tegenstand meer. Sedert droeg het zijn pak geduldig, en behoefde, reeds twee dagen daarna, niet meer aan den halster te worden geleid, maar volgde los en vrijwillig met de overcomplete paarden van den troep.

Ik beschouwde met een onwillekeurig medelijden dit fraaije jonge dier, welks geheele aanwezen eene zoo plotselinge verandering had ondergaan. Van een' vrijen ingezetene dier uitgestrekte weidegronden, waar het, vrolijk ronddartelende, zich op iedere plant, op elke bloem kon vergasten en van elken stroom drinken, was het plotseling tot eene moeijelijke, levenslange slavernij veroordeeld, en moest onder toom en zadel, welligt te midden van het gewoel, het stof en de ellende der steden, zijne dagen slijten. Zijne lotverwisseling geleek naar die van vele menschen, welke heden rijk en morgen bedelaars zijn!

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Wij doorwaden de Roode Vork. — De akelige wouden van het Kruisbosch. — Een buffel.

Omstreeks kwartier vóór achten verlieten wij het kamp van het wilde paard, hielden nagenoeg drie of vier mijlen zuidwaarts aan, en bereikten de oevers der *Roode Vork*, op, naar gissing, ruim vijfenzeventig mijlen (25 uren) boven derzelver mond. De rivier was bij de driehonderd ellen breed, en liep over zandbanken en platen. Hare oevers en de lange zandvlakten, die zich in den stroom uitstrekten, droegen, als naar gewoonte, de indrukselen der pooten van onderscheidene dieren, die gekomen waren, om de rivier over te gaan, of er uit te drinken.

Hier hielden wij stil, en raadpleegden ernstig over de mogelijkheid, om de rivier veilig te kunnen overgaan, daar men voor drijfzand beducht was. Beatte, die een weinig was achtergebleven, kwam, terwijl wij aan het consulteren

waren, bij ons. Hij zat op zijn paard van het half wilde ras, en leidde zijn' gevangene bij den teugel; dezen gaf hij aan TOONTJE in bewaring, en deed, zonder een woord te spreken, zijn paard de rivier ingaan, welke hij behouden overkwam. Alles werd door dezen man op dezelfde wijze gedaan, geresolveerd, snel en zonder spreken, zonder voorafgaande belofte of opvolgend gezwets.

De troep volgde nu de leiding van BEATTE, en bereikte de overzijde zonder eenig ongeval, ofschoon een der pakpaarden, een weinig van het spoor afgeraakt, bijna door drijfzand werd verzwolgen en met moeite aan wal getrokken.

Na het overgaan der rivier moesten wij ons, bijna een kwartieruurs ver, een' weg banen door een digt rietbosch, dat, op het eerste aanzien, eene ondoordringbare massa van braamstruiken en riethalmen scheen. Het was een moeijelijk werk; onze paarden zakten dikwijls tot aan de singels in slijk en water, en paard zoowel als ruiter werden vreesselijk geplaagd en gescheurd door struiken en doornen. Gelukkig kwamen wij op een buffelpad te regt, raakten dit moeras uit, en beklommen eene hoogte, van waar wij een schoon open land voor ons zagen liggen, terwijl aan onze regterzijde de woudstreek, het *Kruisbosch* genaamd, zuidwaarts heenliep, zoo ver het oog reikte. Wij verlieten weldra het open veld, en trokken het woudland in. De kapitein was voornemens, zuidwestwaarts aan te houden en

het *Kruisbosch* dwars door te gaan, om zoo den zoom der groote westerprairie te bereiken. Hij hoopte, door zijnen koers derwijze in te rigten, te gelijker tijd de *Roode Rivier* te naderen.

Het plan van den kapitein was goed; maar hij vergiste zich, omdat hij niet onderrigt was omtrent den aard van den grond. Had hij geheel westwaarts aangehouden, dan zouden wij in een paar dagen het woudland zijn door geweest, en eenen gemakkelijken weg naar de *Roode Rivier* hebben gehad; maar zoo als wij nu marscheerden, moesten wij, verscheidene dagen lang door akelige wouden en lastig struikwerk heen worstelen.

Het *Kruisbosch* is nagenoeg veertig mijlen breed, en strekt zich uit over eenen ruwen heuveligen grond, met verspreid eikenhakhout en doornstruiken bezet. Hier en daar treft men eene vallei, die in het goede saizoen welig gras moet opleveren; diepe grebben loopen er door, welke in het regengetijde tot bedding dienen voor riviertjes, welke zich alsdan vormen, en *takken* worden genoemd, omdat ze hare wateren in de groote rivieren uitstorten. De geheele streek heeft welligt een behagelijk voorkomen in het lente- en zomersaizoen, wanneer de bodem met gras is bedekt, de boomen met hun groen loof prijken, en de dalen door vlietende beken worden verlevendigd. Ongelukkig kwamen wij er te laat in het jaar. Het gras was verdord, het loof der dwergachtige woudboomen geel en aan het af-

afvallen, en alles had, zoo ver het oog reikte, een dor en treurig aanzien. De vuren, door Indiaansche jagers in de prairiën gestookt, waren vaak in deze wouden doorgedrongen, hadden met ligte voortrollende vlammen het drooge gras weggerukt, de lagere twijgen en takken der boomen verzengd, en zwart en stekelig gelaten, zoodat ze man en paard, die er zich door heen moesten werken, het vleesch openscheurden. Niet ligt zal ik die verschrikkelijke kwellingen en moeijelijkheden vergeten, welke wij somwijlen, op onzen weg door het *Kruisbosch*, hadden door te staan, zoodat het was, alsof wij door een woud van ijzeren staven en pennen moesten heenworstelen.

Na eenen vervelenden rid van verscheidene mijlen kwamen wij uit op eene opene ruimte van heuvelen en dalen, hier en daar met geboomte bezet. Daar verhief zich op eens de kreet van » een buffel! een buffel!" en deed nagenoeg dezelfde uitwerking, die het geroep van » een zeil! een zeil!" op zee maakt. Het was geen valsch alarm. Drie of vier dier geweldige dieren vertoonden zich aan onze regterzijde, op de glooijing van een' verafzijnden heuvel grazende.

Er ontstond eene algemeene beweging, om ze te vervolgen, en niet zonder moeite kon men de drift der jonge ruiters beteugelen. De kapitein en twee zijner officieren, last gegeven hebbende dat de marschlinie werd voortgezet, gingen er stapvoets op af, vergezeld door Beatte en Toontje,

die altijd haantje de voorste moest zijn, en dien men nu onmogelijk kon tegenhouden, daar hij half krankzinnig was van begeerte, om zijne knapheid in het buffeljagen te toonen.

Tusschenkomende hoogten onttrokken weldra én wild én jagers aan onze gretige blikken. Wij trokken voort, om eene kampementsplaats te zoeken, die moeijelijk op te sporen was, daar bijna al de kanalen der rivieren droog waren, en er geene bron in deze oorden bestond.

Een eind ver gegaan zijnde, werd er op nieuw geroepen: » Een buffel! een buffel!" en men wees er ons twee op een' heuvel aan onze linkerzijde. Daar de kapitein weg was, liet zich de drift der jonge jagers niet langer bedwingen. Verscheidenen hunner renden met lossen teugel voort, en verdwenen weldra uit ons oog; de overigen van den troep vervolgden hunnen marsch, vol ongeduld om eene goede legerplaats te vinden.

Wij begonnen nu inderdaad de ongerieven van het saizoen te gevoelen. Het gras op de weiden was schaarsch en dor, het erwtenloof op de boschachtige gronden verdroogd, en de meeste der *takken* of beekjes leverden geen droppel water meer op. Terwijl wij onder die onaangename overdenkingen voortmarscheerden, kwam de kapitein met zijn gezelschap, Toontje uitgenomen, weder bij ons. Zij hadden de buffels eene poos vervolgd, zonder binnen schots te geraken, en de jagt opgegeven, om hunne paarden niet te

veel af te matten en zich te ver van het kamp te verwijderen. Het Franschmannetje echter was als een dolleman voortgegaloppeerd, en op 't laatste oogenblik, dat zij hem in 't gezigt hadden, was hij met een' grooten bul aan den gang, dien hij, als 't ware ra aan ra, de volle laag gaf. » Mij dunkt, dat het kereltje half gek is," merkte Beatte droogjes op.

TWEEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Alarm in het kamp. — Brand. — De wilde Indianen.

Wij hielden eindelijk stil, maar moesten ons met een niet zeer aanlokkelijk kampement vergenoegen. Het was eene door eikenhakhout omzoomde ruimte, waar langs eene diepe groef liep, op welker bodem hier en daar een weinig troebel water lag. Wij bevonden ons aan den voet eens heuvels, die met eene zachte helling rees en met half verdord gras bedekt was, zoodat onze paarden er slecht bij stonden. In het kamp zelf was het gras hoog en sappeloos. Het gezigt in 't ronde werd door zachtrijzende heuvelen zeer beperkt.

Terwijl wij nog aan het opslaan onzer legerplaats waren, kwam Toontje, vol glorie, van zijne jagt terug: zijn schimmel was rondom met buffelvleesch behangen. Volgens zijn verhaal, had hij twee vervaarlijke buffels neêrgeveld. Wij

trokken billijkerwijze de helft van zijne opgave af; maar vermits hij nu toch werkelijk iets had, om meê te pronken, was zijne tong tot geen' stilstand te brengen.

Na zijne ijdelheid eenigzins te hebben voldaan door het opsnijden van zijne heldendaad, verwittigde hij ons, dat hij een versch spoor van paarden had ontdekt, welke hij uit verschillende omstandigheden opmaakte, dat door Pawnies waren bereden. Dit veroorzaakte eenige ongerustheid. De jonge lieden, die onze linie hadden verlaten, om de twee buffels te vervolgen, waren nog niet teruggekeerd; men begon te vreezen, dat ze in eene hinderlaag mogten gevallen en aangetast zijn. Ook onze oude jager Ryan was, onmiddellijk na onze komst in het kampement, te voet met een' jongen leerling uitgegaan. » Dat oudje zal zich nog de hersenen laten inslaan door de Pawnies," zeide Beatte: » hij denkt, dat hij alles kent, maar die gasten kent hij in 't geheel niet."

De kapitein nam zijn geweer, en vertrok te voet, om de landstreek van den top eens nabijliggenden heuvels te verkennen. Intusschen werden de paarden geknieband, en zoo in de omliggende velden gebragt, om te grazen; er werd hout gehakt en vuur gestookt, om het avondeten te bereiden.

Plotseling ontstond er een alarm van brand in het kamp. De vlam van een der vuren had het hooge, dorre gras aangestoken, er woei een stijf windje, en er was gevaar, dat het geheele kamp

weldra in vlammen zou gehuld zijn. » Kijk naar de paarden !" zeide de een ; » berg de bagaadje!" riep een ander; » zorg voor de geweren en kruidhorens !" schreeuwde een derde; kortom, alles was in verwarring en oproer. De paarden sprongen verwilderd heen en weêr, de ruiters grepen geweren en kruidhorens, droegen zadels en tuig weg; maar niemand dacht er aan om het vuur te blusschen, hetgeen trouwens ook geene gemakkelijke zaak was. Beatte echter en zijne kameraden sloegen op de Indiaansche wijze handen aan 't werk; zij trapten dekens en schabrakken op de randen van het vuur, om hetzelve te beletten zich verder over het gras te verspreiden; de wachters volgden hun voorbeeld, en zoo werd men in korten tijd gelukkig de vlammen meester.

De vuren werden nu op geschiktere plaatsen, die men eerst van het drooge gras had gezuiverd, aangestoken. De paarden liet men in eene kleine vlakte, langs de helling eens heuvels, loopen, en zich op het dun verspreide gras vergasten. Tontje was bezig een aanzienlijk maal van zijn buffelvleesch te bereiden; hij beloofde ons een vet soepje en een heerlijk *roastbeef*, toen wij, helaas, door een nieuw alarm van meer ernstigen aard werden gestoord.

Eenige wachters, op den top des heuvels, hieven een verward geschreeuw aan, waarvan wij slechts de woorden » de paarden, de paarden ! haalt de paarden binnen !" begrepen. Onmiddellijk volgde er zulk een getier, zulk eene verwar-

de mengeling van stemmen, die elkander vragen en antwoorden toeriepen, dat men niets duidelijk kon verstaan, en ieder zijne eigene gissingen maakte.

» De kapitein heeft buffels opgejaagd, en verlangt paarden voor de jagt!" riep er een. Terstond grepen een aantal wachters hunne geweren, en beklommen den top des heuvels. » De prairie is in brand aan de overzijde van den berg!" riep een ander. » Ik zie den rook! de kapitein wil, dat wij de paarden de beek over brengen."

Inmiddels was een wachter bijna ademloos van den heuvel in het kamp teruggekomen. Hij kon naauwelijks de woorden uitbrengen, dat de kapitein Indianen in de verte had gezien.

» Pawnies! Pawnies!" riepen nu onze dolkoppen van jonge lieden. » De paarden gezadeld!" — » De linie geformeerd!" Er volgde een tooneel van onbeschrijflijke verwarring en getier. De wachters liepen ginds en herwaarts, om hunne paarden op te halen, welke zij, gedeeltelijk nog geknieband, als steenbokken voor zich uit deden springen. Het tumult werd nog grooter, toen men ons uit een' anderen hoek van het kamp kwam berigten, dat er eene bende Pawnies in de naburige vallei was. » Zij hebben den ouden Ryan door het hoofd geschoten, en jagen zijn' makker na." — » Neen; 't was de oude Ryan niet, die doodgeschoten was, maar een der jagers, die de twee buffels hadden vervolgd." — » Er zijn driehonderd Pawnies vlak achter dien

heuvel!" riepen verscheidene stemmen. — » Er zijn er meer!" riepen anderen.

Wij waren te veel binnen heuvelen besloten, om ver van ons af te kunnen zien, zoodat wij ten prooi bleven aan al die geruchten. Men vooronderstelde, dat er een wreedaardige vijand was, die ons stond aan te grijpen; de paarden waren reeds weêr binnen het kamp, sprongen tusschen de vuren rond, en vertrapten de bagaadje. Ieder poogde zich tot het gevecht voor te bereiden; maar daar zat de knoop. Onder het vorige alarm van *brand*, had men zadeltuig, geweren, kruidhorens en andere equipementstukken van hunne plaatsen gerukt, en zonder de minste orde het geboomte in geworpen.

» Waar is mijn zadel?" riep de een. — » Heeft iemand van ulieden mijn geweer ook gezien?" riep een tweede. — » Wie leent mij een' kogel? — niet allemaal te gelijk!" schreeuwde een derde, die zijn geweer laadde: » ik heb mijn' kogelzak verloren." — » Helpt me toch in 's Hemels naam dit paard singelen!" riep weder een ander: » het wil maar niet stilstaan; ik weet er geen raad meê." In zijne haast had hij den zadel verkeerd op het paard gelegd.

Eenigen hielden zich regt moedig en snorkten braaf; anderen spraken geen woord, maar hielden zich ijverig bezig met het gereedmaken hunner wapenen en paarden; op dezen stelde ik het meeste vertrouwen. Eenigen waren blijkbaar in hun schik, dat het op een kloppen zou gaan met

de Indianen, en niemand was het meer dan mijn jonge Zwitsersche reisgenoot, die dol was op wilde avonturen. Onze knecht Beatte bragt zijne paarden in de achterhoede van het kamp, zette zijn geweer tegen een' boom, en nam stilzwijgend plaats bij het vuur. Maar Toontje, die drok aan het koken was, staakte zijn werk telkenreize, om den heldhaftige uit te hangen; hij zong, vloekte, en toonde de grootste vrolijkheid, zoodat er een sterk vermoeden bij mij opkwam, dat er een beetje bangigheid in het spel was.

Omstreeks een dozijn wachters renden, zoodra zij hunne paarden hadden gezadeld, naar de plaats toe, waar men zeide dat de Pawnies de jagers hadden aangetast. Wij besloten nu, ingeval ons kamp werd aangevallen, de paarden in de groef achter ons te plaatsen, waar zij tegen pijlen en kogels beveiligd zouden zijn, terwijl wij ons binnen den rand der groef zouden posteren. Wij hadden dan eene soort van retranchement, terwijl de boomen en struiken, waarmede de kant begroeid was, elken vijandelijken pijl zouden afwenden. Buitendien tasten de Pawnies niet gaarne zulk eene gedekte plaats aan; zij voeren, gelijk ik reeds heb gezegd, slechts oorlog op het vlakke veld, waar zij, op hunne vlugge rossen gezeten, als roofvogels hunnen vijand kunnen op 't lijf vallen, of rondom hem gieren, en zoo hunne pijlen afschieten. Echter kwam het mij voor, dat wij, indien er werkelijk een zoo groot aantal van die krijgszuchtige en welopgezetene wilden,

als men opgaf, ons kwam bestrijden, groot gevaar zouden loopen, uit hoofde der onervarenheid en het gebrek aan krijgstucht onzer nieuw aangeworvene boschwachters, ja zelfs uit hoofde van den ondernemenden moed en de zucht tot avonturen, die menigen jongman bezielde.

Intusschen kwam de kapitein in het kamp terug, en elk drong zich om hem heen, nieuwsgierig naar 't geen hij zou melden. Dit kwam daarop neêr, dat hij, op zijne verkenning, een eind ver gekomen zijnde, langzaam langs de glooijing van een' kalen heuvel kampwaarts wilde keeren, toen hij op den rand eens parallel gelegenen heuvels iets ontwaarde, dat eene menschelijke gedaante scheen te hebben. Hij bleef staan en keek er naar; maar het bleef zoo volmaakt onbewegelijk, dat hij het voor een' struik begon aan te zien, of den top eens booms, aan gene zijde van den heuvel staande. Hij stapte verder, toen het zich insgelijks in dezelfde rigting als hij bewoog. Eene andere gedaante, die óf stilgelegen, óf den heuvel aan de andere zijde beklommen had, voegde er zich nu bij. De kapitein stond stil, en staarde de beide gedaanten aan; zij stonden insgelijks stil. Nu ging hij op het gras liggen, en zij wandelden voort; maar toen hij opstond, stonden zij op nieuw stil, alsof zij hem bespiedden. Daar hij wist, dat de Indianen vaak op die wijze hunne spionnen en schildwachten op den top van naakte heuvels plaatsen, van waar zij een uitgestrekt vergezigt hebben, werden de

bewegingen dier lieden hem dubbel verdacht. Hij stak zijn' pet op den tromp van zijn geweer en wuifde er meé in de lucht. Zij schenen niet op dat sein te letten. Daarop ging hij verder, totdat de kant van een bosch hem aan hun gezigt onttrok. Een klein poosje daarna zag hij op nieuw naar hen uit, en merkte, dat zij snel voorwaarts gingen. Daar de heuvel, waarop zij waren, eene kromte maakte naar dien, waarop hij stond, scheen het, dat zij hem in 't vizier poogden te komen, alvorens hij het kamp kon bereiken. In de onzekerheid, waarin hij zich bevond, of zij niet soms bij eene groote partij Indianen behoorden, die óf in eene hinderlaag loerden, óf aan gene zijde des heuvels over de vlakte aanrukten, snelde de kapitein kampwaarts, en riep eenige wachters toe, die hij op eene hoogte tusschen zich en het kamp bespeurde, dat zij de paarden zouden laten binnenhalen, daar de Indianen het gemeenlijk, in de eerste plaats, op dezelve gemunt hebben.

Dit was de oorsprong van het alarm, waardoor alles in opschudding was geraakt. Sommigen onder hen, die het verhaal van den kapitein hoorden, twijfelden er niet aan, of de mannen op den heuvel waren spionnen der Pawnies, en behoorden bij de bende, welke de jagers had opgeligt. Van tijd tot tijd hoorde men in de verte schieten, hetgeen men vooronderstelde, dat door hen geschiedde, die uitgerukt waren, om hunne makkers te ontzetten. Verscheidene andere

wachters, hunne uitrusting voltooid hebbende, reden nu op de plaats af, waar het schieten gehoord werd; terwijl men wederom anderen de ongerustheid en angst op het gelaat kon lezen.

» Indien zij zoo sterk in getal zijn, als men zegt," sprak er een, » en zulke goede paarden berijden, als zij gewoonlijk doen, dan zullen wij met onze afgejaagde knollen er weinig tegen kunnen uitrigten."

» Wel nu," zeide de kapitein, » ons kampement is sterk, en wij kunnen wel een beleg uithouden."

» O ja; maar ze kunnen 's nachts de prairie in brand steken, en ons het kampement uitroosteren."

» Dan maken wij een contra-vuur."

Men berigtte nu, dat een man te paard het kamp naderde. » 't Is een van de jagers!" — » 't Is Clemens!" — » Hij brengt buffelvleesch!" riepen onderscheidene stemmen, terwijl de ruiter nader kwam.

Het was werkelijk een der wachters, die des morgens de twee buffels hadden nagejaagd. Hij reed het kamp in, zijn paard met buit van de jagt beladen, en gevolgd door zijne makkers, die alle frisch en onbeschadigd en even goed voorzien waren. Zij gaven verslag van hunne galoppade achter de twee buffels, en hoeveel schoten het hun had gekost, om er een' van te vellen.

» Best; maar de Pawnies, de Pawnies — waar zijn de Pawnies?"

» Welke Pawnies?"

» De Pawnies, die u hebben aangetast."

» Er heeft ons niemand aangetast."

» Maar hebt gij geene Indianen ontmoet?"

» O ja; twee van ons klommen op den top van een' heuvel, om naar het kamp te zien, en ontdekten op een' tegenoverliggenden heuvel een' kwant, die allerlei malle figuren maakte, en een Indiaan scheen te zijn."

» Wat ge zegt! Dat was ik!" riep de kapitein uit.

Nu kwam de geheele grap aan 't licht. Al de opschudding was uit de wederkeerige vergissing van den kapitein en de twee wachters ontstaan. Wat het vertelseltje betrof van de driehonderd Pawnies, en van derzelver aanval op de jagers, dit bleek slechts een baldadig verdichtsel te wezen, waarop men verder geen acht sloeg, hoewel de uitvinder daarvan wel verdiend had opgespoord en duchtig gestraft te worden.

Daar er nu aan geen vechten meer te denken was, dacht ieder slechts aan eten, en daarin kwamen al de magen in 't geheele kamp overeen. Toontje schepte ons zijn beloofd maal van buffelsoep en buffelbiefstuk op. De soep was verduiveld sterk gepeperd, en het vleesch gaf te kennen, dat de buffel een der oudvaders van de prairie was geweest; iets taaijers heb ik mijn leven niet gegeten. Het was echter de eerste reis, dat wij ons aan buffelvleesch vergastten; wij aten dus goedschiks door; ook wilde het Franschman-

netje ons geene rust gunnen, voordat hij ons eene verklaring had afgeperst, dat alles lekkertjes was klaar gemaakt, ofschoon de peper ons in onze keel logenstrafte.

Het werd nacht, zonder dat de oude Ryan en zijn makker terugkwamen. Wij waren evenwel gewoon geraakt aan de dwaaltogten van dezen ouden boschhaan, en deswege onbezorgd. Na de vermoeijenissen en ontroeringen van dien dag, zonk het kamp weldra in eenen diepen slaap, de schildwachts uitgenomen, die meer dan gewoonlijk acht gaven; want de onlangs geziene sporen van Pawnies, en de zekerheid, dat wij ons midden op hun jagtterrein bevonden, maakten eene aanhoudende waakzaamheid noodzakelijk. Tegen half elf werden wij allen door een nieuw alarm uit den slaap gewekt. Een schildwacht had zijn geweer afgeschoten, en was het kamp ingeloopen, roepende, dat er Indianen in de nabijheid waren.

Ieder was in een oogenblik op de been. Eenigen grepen hunne geweren, of wilden reeds hunne paarden zadelen; anderen haastten zich naar de rustplaats van den kapitein, maar werden naar hunne eigene vuren teruggezonden. Men ondervroeg den schildwacht. Hij verklaarde een' Indiaan te hebben zien naderen en langs den grond kruipen, waarop hij zijn geweer naar hem had gelost, en het kamp was ingeloopen. De kapitein was van gedachte, dat de vermeende Indiaan een wolf was; hij berispte den schild-

wacht wegens het verlaten van zijn' post, en dwong hem, denzelven te hervatten. Menigeen scheen geloof te hechten aan des schildwachts verhaal; want al hetgeen dien dag was voorgevallen, stemde een ieder tot vrees voor verborgene vijanden en plotselinge aanvallen, gedurende de duisternis van den nacht. Nog lang zaten zij rondom hunne vuren, met het geweer in de hand, spraken op een' zachten toon met elkander, en luisterden, of er geen nieuw alarm kwam. Alles bleef echter stil, en ook de discourerende mannen begonnen langzamerhand te knikkebollen, dommelig te worden en in slaap te vallen. Weldra was het geheele kamp op nieuw in eene diepe rust begraven.

DRIEËNTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Een beverdam. — Sporen van buffels en paarden. — Spoor van Pawnies. — Wilde paarden. — De jonge jager en de beer.

Bij het morgenappél (23 October) bleven de oude Ryan en zijn kameraad vermist; maar de kapitein stelde een zoo volkomen vertrouwen op de schranderheid en ervarenheid van den ouden jager, dat hij het onnoodig achtte, eenigerlei maatregel te zijnen opzigte te nemen.

Onze marsch liep heden over dezelfde soort van harden, rollenden of golvenden grond, met akelige donkere wouden van eikenhakhout bedekt, en met diepe, drooge groeven doorsneden. De vuren namen op de prairiën zigtbaar toe; de wind was sedert verscheidene dagen uit het noordwesten geweest, en de dampkring was zoo rookerig geworden, dat men moeite had, om de voorwerpen op eenigen afstand te onderscheiden.

In den morgen zetteden wij over een' diepen stroom met een' volkomenen beverdam, meer dan drie voet hoog, die eene groote kom vormde, en ongetwijfeld verscheidene familiën van die nijvere diersoort bevatte, ofschoon geen enkele zijn' neus boven water stak. De kapitein wilde niet toestaan, dat men deze tweeslachtige republiek stoorde.

Wij kwamen nu gestadig op het spoor van buffels en wilde paarden; dat van de eersten liep steeds zuidwaarts, zoo als ons de rigting van het vertrapte gras toonde. Wij bemerkten, dat hier de groote weg dezer trekdieren liep, maar dat zij zich voornamelijk zuidwaarts hadden begeven.

Beatte, die gewoonlijk, op eenige honderden ellen afstands van onze marschlinie, parallel met dezelve meêtrok, om gestadig naar wild te kunnen uitzien, en die elk spoor met het ervarene oog van een' Indiaan gadesloeg, berigtte ons, dat hij zeer bedenkelijke voetstappen had aangetroffen: het waren die van voetgangers, welke Pawnie-mocassijns hadden gedragen. Hij had den rook van gemengde sumach en tabak, waarvan de Indianen zich bedienen, bespeurd. Hij had voetstappen van paarden, vermengd met die van een' hond, waargenomen, benevens den indruk van een langs den grond gesleept touw, zijnde vermoedelijk de lange teugel, waarvan de Indiaansche ruiters een eind op den grond laten hangen. Hij zag duidelijk, dat het geene voetstappen van wilde paarden waren.

Ik begon mij op nieuw beangst te maken over de veiligheid van onzen ouden jager RYAN, dien ik bijzonder wel lijden mogt; elkeen toonde zich echter gerust, wel wetende, dat, waar RYAN ook mogt zijn, hij buiten gevaar was en zorg voor zichzelven wist te dragen.

Wij hadden het grootste gedeelte van eenen moeijelijken dagmarsch afgelegd, en trokken juist door eene opening van het eikenwoud, toen wij zes wilde paarden in het oog kregen, waaronder ik vooral twee zeer fraaije, een' schimmel en een' zweetvos, opmerkte. Zij dartelden rond met opgehevene koppen en lang zwierende staarten, en leverden een groot contrast op met onze arme sukkels van rossen. Na ons een oogenblik te hebben bekeken, pakten ze zich op een galop weg.

Het gezigt dezer paarden bragt op nieuw een' harden slag toe aan TOONTJE's ijdelheid; want hij had zijne *lariat* en zijn gevorkten stok reeds klaar, en was op het punt, om de edele dieren na te zetten, toen hij op nieuw door een wreed bevel naar de pakpaarden werd teruggezonden.

Na veertien mijlen zuidwaarts te hebben afgelegd, kampeerden wij aan den oever eener kleine heldere rivier, aan de noordelijke grens van het *Kruisbosch*, en bij den zoom dier uitgestrekte prairiën, welke zich tot aan den voet van het *Rotsgebergte* uitstrekken. Terwijl men de paarden in vrijheid liet grazen, stopte men hunne bellen met gras, om den klank er van te beletten, welke

door eene of andere zwervende horde Pawnies mogt kunnen worden gehoord.

Onze jagers gingen nu naar verschillende kanten uit, maar zonder veel geluk te hebben; want er werd maar één hert in het kamp gebragt. Een jonge wachter had een lang verhaal te doen van zijne ontmoetingen. Hij had, langs de bosschaadje op den rand eener diepe groeve gaande, een' hertebok geraakt, en duidelijk tusschen de struiken hooren vallen. Hij stond even stil, om naar het slot van zijn geweer te zien, dat losgeraakt was, en op nieuw te laden; toen naderde hij tot op den rand van de digte bosschaadje, waar hij een zacht gebrom hoorde. Hij drong stilletjes door de struiken heen, keek naar beneden in de groef, en zag een' grooten beer, die het doode hert door het drooge kanaal wegsleepte, en vier of vijf gedienstige wolven aangromde, welke lust schenen te hebben, om met hem te souperen.

De wachter gaf vuur op den beer, maar schoot mis. *Bruin* handhaafde zijn' grond en zijn' buit, en scheen willens, om een gevecht te wagen. De wolven, die ook niet van de gemakkelijkste soort schenen, hielden zich slechts op een' kleinen afstand verwijderd. Daar de nacht aanbrak, werd den jonge jager niet wél te moede, wegens de duisternis en wildheid der plaats, en het vreemde gezelschap, dat hij had ontmoet; hij trok dus zachtjes en met ledige handen terug naar het kamp, waar zijne oudere kameraden hem met zijn verhaal terdege uitlachten.

Tegen den avond kwam de oude Ryan in het kamp terug, door zijn' discipel gevolgd, en werd, naar gewoonte, met hartelijke gelukwenschen ontvangen. Hij was gisteren, al jagende, verdoold geraakt, en had den geheelen nacht gebivouakkeerd, maar ons spoor des morgens gevonden en ons zoo aangetroffen. Hij had zich eenigen tijd bij den beverdam opgehouden, en het vernuft en de hechtheid, waarmede dezelve gebouwd was, bewonderd. » De bevers," zeide hij, » zijn de slimste en vlijtigste dieren, die ik ken; ik wed, dat de kom er vol van zat."

» Ja," zeide de kapitein, » ik twijfel ook niet, of de meeste der kleine rivieren, die wij zijn doorgetrokken, worden door bevers bewoond. Ik zou haast zin hebben, om er den geheelen winter te blijven strikken leggen."

» Gij zoudt toch de kans niet willen wagen, van door Indianen te worden overvallen?" vroeg een van het gezelschap.

» O, wat dat aangaat, zou het hier in den wintertijd veilig genoeg zijn; er zouden geene Indianen hier komen vóór de lente. Ik zou slechts twee makkers noodig hebben. Drie personen zijn, om bevers te verstrikken, beter dan een grooter aantal. Zij kunnen zich stilhouden, en behoeven zelden een geweer af te schieten. Één beer kan hun twee maanden lang tot voedsel strekken, indien zij maar ieder gedeelte er van weten te gebruiken."

Men raadpleegde nu omtrent onzen verderen

togt. Wij hadden tot hiertoe onzen koers westwaarts gehouden, en bevonden ons, na het *Kruisbosch* te zijn doorgetrokken, aan den zoom der groote westersche prairie. Het land was echter schraal, en leverde, wegens het vergevorderde saizoen, slechts dor gras voor de arme paarden op, die ook het erwtenloof begonnen te missen, dat hen een gedeelte der reis had gevoed, en er sedert eenige dagen vervallen en moedeloos uitzagen. De Indiaansche vuren op de prairien naderden ons van het noorden, zuiden en westen; zij konden zich ook van den oosterkant naar ons uitbreiden, en eene afgebrande wildernis tusschen ons en de grenzen laten, zoodat onze paarden van honger zouden kunnen sterven.

Men besloot dus, niet verder westwaarts te trekken, maar onzen koers meer naar het oosten te rigten, ten einde zoo spoedig mogelijk den noordelijken arm van de Canadische rivier te bereiken, waar wij jong riet in overvloed hoopten te vinden, hetgeen, in dit jaargetijde, het beste voeder voor de paarden oplevert, en tevens wild in menigte aanlokt. Hier staakten wij dus onze reis naar het westen, zijnde op weinig meer dan een dagmarsch afstands van de grenslijn van *Texas*.

VIERENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Schaarschheid van brood. — Ontmoeting van buffels. — Wilde kalkoenen. — Val van eenen buffelstier.

Een klare, heldere morgen brak aan; maar het kamp had niets van zijne gewone vrolijkheid meer. Het boerderij-concert had afgedaan; geen hond blafte er; men lachte of zong niet meer; werk en dienst werden in stilte en met stemmigheid verrigt. Van den togt begon het nieuwtje af te raken; eenigen der jonge lieden werden even loom als hunne paarden, en de meesten, het jagersleven ongewoon, begonnen deszelfs ontberingen met verdriet te dragen. Het meeste griefde hen het gemis van brood; want hunne rantsoenen meel waren sedert verscheidene dagen verbruikt. De oude jagers, welke dikwijls dit gebrek hadden ondervonden, trokken het zich weinig aan, en Beatte, die, wanneer hij zich onder de Indianen bevond, gewoon was, maanden

lang zonder brood te leven, beschouwde het als een bloot artikel van weelde. » Brood," zeide hij met verachting, » is maar kinderkost."

Omstreeks kwartier vóór achten keerden wij het westen den rug toe, en rigtten onzen koers, door eene fraaije vallei, zuidwestwaarts. Een uurtje voortgereden zijnde, gaf Beatte, die regts van ons af, langs den zoom van een' naakten heuvel, den togt bijhield, door geroep en seinen te kennen, dat er iets den heuvel omkwam, om ons den weg af te snijden. Eenigen, die nabij mij waren, riepen uit, dat het eene bende Pawnies was. Een kreupelbosch hield de aannadering van den gewaanden vijand voor ons gezigt verborgen. Wij hoorden een getrappel tusschen het lage geboomte. Mijn paard keek naar de plaats, hinnikte, en stak de ooren op, — en ziedaar! een paar duchtige buffelstieren, door Beatte schuw gemaakt, kwamen met gekraak de bosschaadje uit, en regtstreeks op ons af. Ons ziende, maakten ze regtsomkeert, en renden eene klove tusschen de heuvels in. Oogenblikkelijk knetterden een tiental geweerschoten, er ontstond een algemeen getier en hoera-geschreeuw, en — weg vloog de halve troep, holderdebolder, de buffels na; ik meê. De meesten onzer gaven echter spoedig die vermoeijende en gevaarlijke jagt, door dorens en struiken en over diepe groeven, op; eenige weinigen hielden nog een poosje vol, doch keerden eindelijk toch ook één voor één bij de kolonne terug. Één keerde zelfs te voet; hij was,

in vollen ren, van het paard gevallen, dat daarom niettemin, des ruiters geest behoudende, de buffels was blijven najagen. Zijn geweer was bij dien val gebroken; het zag er droevig met hem uit, nu hij zich zoo, van paard en wapen beroofd, te midden van het jagtterrein der Pawnies bevond.

Wat mij betreft, ik was zoo gelukkig geweest van, door eene verdere ruiling, kort te voren het beste paard van den troep op te doen, een' edelen vos van de schoonste gedaante en de uitmuntendste hoedanigheden. In zulk een geval schijnt iemand, om zoo te spreken, zijn' aard met zijn paard te veranderen. Het kwam mij voor, dat ik een ander wezen was, nu ik zulk een moedig paard onder mij had, tevens zoo zachtaardig en leerzaam, zoo ligt, elastiek en vlug in al zijne bewegingen. Binnen weinige dagen geraakte het dier bijna als een hond aan mij gehecht, volgde mij wanneer ik afsteeg, kwam 's morgens bij mij, om zich te vertoonen en gestreeld te worden, en stak zijn' snoet tusschen mij en mijn boek, wanneer ik onder een' boom zat te lezen. Mijn gevoel voor dezen mijnen stommen reisgezel op de prairiën gaf mij een flaauw denkbeeld van de genegenheid, die men zegt, dat de Arabier koestert voor het dier, dat hem door de zand-woestijn heeft gedragen.

Een uur verder gereden zijnde, kwamen wij bij eene fraaije weide, door eene breede heldere rivier doorsneden, op welker oevers uitmuntend

gras groeide. Wij hielden halt in eene schoone olmendreef, waar een oud kampement der Osagen was geweest. Naauwelijks waren wij afgestegen, of er had een algemeen snaphaanvuur plaats tegen een' grooten troep wilde kalkoenen, die in den omtrek der groef verspreid waren, en daar hun geliefkoosd verblijf schenen te houden. De onnoozele vogels vlugtten de boomen in, en bleven stil op de takken hukken, terwijl ze hunne lange halzen uitstrekten, en ons vol verwondering bekeken, totdat er achttien van neêrgeschoten waren.

Toen het bloedbad het hevigste was, kwam er tijding, dat zich in eene nabijliggende weide vier buffels ophielden. Nu verliet men de kalkoenen voor eene edelere jagt. De moede paarden werden op nieuw bestegen en aangespoord; weldra kregen wij de buffels, die zich als bruine aardhoopen, tusschen het lange groene gras vertoonden, in 't gezigt. Beatte poogde vóór hen te komen en ze naar ons toe te doen wenden, opdat de onervarene jagers de gelegenheid mogten hebben, om een goed schot te doen. De buffels liepen een' rotsachtigen heuvel om, die hen aan ons gezigt onttrok.

Eenigen van ons poogden hen, over den heuvel heen, in de flank te vallen, maar raakten in eene digte bosschaadje, met wijnranken doorvlochten, verward. Mijn paard, dat, onder zijnen vorigen ruiter, op buffels had gejaagd, scheen even ijverig als ik, en poogde zich ruim

baan door de struiken te maken. Eindelijk raakten wij er uit, en, den berg over gegaloppeerd zijnde, vond ik onzen Franschman Toontje met zijn ros een grooten buffel omzwenkende, welken hij zoo zwaar gewond had, dat het dier zich niet door de vlugt kon redden, en nu tot op onze komst bezig hield. En lag eene mengeling van het groote en het belagchelijke in de houding van het vervaarlijke dier en van deszelfs Donquichotachtigen bestrijder. De buffel stond met zijn ruigen kop steeds naar den vijand gewend, zijn' muil open, zijne tong droog neêrhangende, de oogen als kolen vuurs, en den staart door woede te berge rijzende; bij herhaling deed hij een' zwakken sprong naar zijn' vijand, die zonder moeite den aanval ontweek, terwijl hij niets dan bokkesprongen en malle figuren voor hem maakte. Wij deden nu verscheidene schoten op den buffel, die in zijnen vleeschberg gleden, zonder doodelijk te zijn. Nu nam het dier, langzaam en statig, de wijk naar de ondiepe rivier, zich telkens naar zijne vervolgens omwendende, wanneer zij het te digt op de hielen zaten, en nam, in het water zijnde, eene vaste stelling aan, als wilde het een beleg afwachten. Een geweerschot echter, noodlottig voor den armen buffel, joeg eene trilling door zijn gansche ligchaam. Hij wendde zich om, en poogde den stroom te doorwaden, maar viel, na weinige schreden te zijn voortgestrompeld, langzaam op eene zijde, en reutelde den laatsten adem uit. Hij viel als held,

en wij schaamden ons min of meer over de slagterij, die zijnen val had veroorzaakt; maar wij troostten ons zonder moeite met de oude verontschuldiging, dat wij het arme dier uit zijne ellende hadden verlost.

Men doodde dezen avond nog twee andere buffels; maar het waren allen stieren, welker vleesch in dit jaargetij mager en taai is. Een vette reebok leverde ons een vrij wat smakelijker gebraad voor onzen avondmaaltijd op.

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Wilde paarden, in een' kring gesloten.

Wij verlieten het buffelkamp omstreeks acht ure, en hadden eenen lastigen en vermoeijenden marsch van twee uren, over eene aaneenschakeling van heuvels, met dor en laag geboomte bedekt, en met diepe waterplassen doorsneden. Er waren eikjes van niet meer dan een' voet hoog, maar evenwel volgeladen met kleine eikels. Het geheele *Kruisbosch* door, leveren de eikenboomen denzelfden overvloed van vruchten op. Een pijneik, onder anderen, brengt een' eikel voort, die aangenaam van smaak en vroeg in den zomer rijp is.

Tegen tien ure des morgens bragt ons die ruwe schakel van heuvelen in eene vlakte, door welke de noordelijke tak der *Roode Rivier* stroomde. Eene schoone weide, een kwartieruurs breed, strekte zich met een tapijt van gele herfstbloe-

men, nagenoeg een uur ver, langs den voet der heuvelen uit, wordende aan de andere zijde door de rivier beperkt, welker oevers met katoenboomen waren omzoomd, die door hun heldergroen loof het oog verkwikten en vermaakten, dat moede was van de eentoonige bruine kleur der wouden.

De weide bood eene fraaije verscheidenheid van dreven en boomgroepen aan, welker schikking zoo gelukkig was, alsof ze door de hand der kunst waren geplant. Terwijl wij onze oogen op deze frissche en bekoorlijke vallei vergastten, zagen wij een' troep wilde paarden, die op een half kwartier afstands aan onze regterzijde gerust aan het grazen waren, terwijl aan onze linkerzijde, op bijna denzelfden afstand, verscheidene buffels tusschen het hooge velte gras, onder de schaduw van eene groep katoenboomen, hun maal deden, of neêrlagen en herkaauwden. Alles had het voorkomen van een heerlijk en uitgestrekt weiland, of van het sierlijke goed eens rijken landheers, wiens vee zich in de grasperken verlustigde.

Er werd nu een krijgsraad gehouden, en besloten, de gunstige gelegenheid, die zich aanbood, ten nutte te maken, om een proefje te nemen van de groote jagtmanoeuvre, welke men de *insluiting van het wilde paard* noemt. Hiertoe wordt een groot gezelschap welopgezetene ruiters vereischt. Deze spreiden zich, regts en links, op zekere afstanden van elkander uit, en

formeren aldus eenen kring van een half uur of een uur omtreks, zoodat zij de dieren insluiten. Dit moet echter zeer omzigtig geschieden; want het wilde paard is de schuwste bewoner der prairie, en kan een' jager, die boven den wind is, op grooten afstand ruiken.

De kring geformeerd zijnde, rijden twee of drie jagers naar de paarden toe, die fluks naar de tegenovergestelde zijde snellen. Waar zij echter den kring naderen, worden zij door een' jager ontvangen, die hen een' anderen koers uit drijft. Zoo worden zij op elk punt gestuit en teruggejaagd, en doen niets dan rondgalopperen in dien tooverkring, totdat ze geheel afgemat zijn, als wanneer de jagers hun zonder moeite op zijde komen en de *lariat* over den kop werpen. De edelste, moedigste en vlugste paarden breken echter meestentijds door den kring heen, en redden zich, zoodat men meestal slechts paarden van de tweede soort vangt.

Wij maakten ons nu gereed tot zulk eene jagt. De pakpaarden werden het geboomte in geleid en stevig vastgebonden, opdat ze, bij eenen doorren van de wilde paarden, niet met dezelve mede mogten loopen. Vijfentwintig man werden vervolgens, onder kommando van een' luitenant, gedetacheerd, om zoo stil mogelijk, langs den zoom der vallei, het geboomte, dat de heuvelen omgordde, in te trekken. Daar moesten zij zich op een' bepaalden afstand van elkander posteren, en niet voorwaarts gaan of zich vertoonen,

voordat de paarden derwaarts kwamen rennen. Vijfentwintig man werden de vallei overgezonden, om zich met de meeste stilte, op gelijke wijze, tusschen de boomen aan den oever der rivier te stationeren. Eene derde partij, van nagenoeg dezelfde sterkte, moest eene linie formeren, die zich dwars over het lagere gedeelte der vallei uitstrekte, en de twee vleugels met elkander verbond. Beatte en onze andere kleurling Antoine, met het steeds gedienstige Toontje, zouden eenen omweg door het geboomte maken, om in het bovenste gedeelte der vallei achter de paarden te komen, en ze voorwaarts te drijven in de soort van zak, dien wij hadden gevormd, terwijl de twee vleugels zich achter hen zouden vereenigen en den kring volkomen maken.

De manoeuvre werd, volgens het bevel, in de grootste stilte volvoerd, toen de wilde paarden blijken gaven, dat zij een' vijand speurden; zij snoven, hinnikten en staarden in het rond. Eindelijk sprongen zij, zonder juist veel haast te maken, naar de rivier toe, en verdwenen achter een' groenen oeverkant. Hier zouden zij, indien men de voorschriften der jagt had waargenomen, door de toenadering eens jagers van uit het geboomte, bedaard gestuit en een' anderen koers uit gedreven zijn; maar ongelukkig hadden wij met onzen onbesuisden en mallen Franschman te doen, die, in plaats van zachtjes op de regterzijde der vallei aan te houden, om boven de paarden te komen, hen naauwelijks naar de ri-

vier zag loopen, of hij stormde de bedekking van het geboomte uit, en hen als razend over de vlakte achterna. Dit bragt alles in de war. De kleurlingen en een dozijn wachters namen deel aan de jagt. Weg vlogen ze over de groene oeverhoogte; een paar sekonden daarna kwamen de wilde paarden weder aanzetten, en vlogen donderend de vallei af, terwijl Franschman, kleurlingen en wachters hen als dol nagaloppeerden, en een helsch geschreeuw maakten. Vergeefs poogde de linie, welke de vallei in de schuinte bezette, de vlugtelingen te keeren en terug te drijven; ze werden door hunne vervolgers te zeer benaauwd, braken in hunnen angst de linie door, en renden al hinnikende de vlakte af. Nu nam de geheele troep deel aan de jagt; eenige wachters zonder hoed of muts, het haar langs de oogen vliegende, andere met zakdoeken om het hoofd gebonden. De buffels, die bedaard in het gras hadden liggen te herkaauwen, verhieven hunne plompe gestalten, keken een poosje met verbazing naar den storm, die hen over de weide naderde, en namen vervolgens, op hunne logge wijze, de vlugt. Men had ze spoedig ingehaald; de verwarde massa van vervolgers en vervolgden werd door de zich allengskens sluitende zijden der vallei opeengepakt, en voort ging het, holderdebolder; wilde buffels, wilde paarden, wilde jagers, met gehinnik, gebulk, getier en hallo-geschreeuw, dat de bosschen in het rond er van weêrgalmden.

Eindelijk weken de buffels in eene groene bos-

schaadje op den oeverkant, terwijl de paarden een' engen heuvelpas inrenden, hunne vervolgers digt op de hielen hebbende. BEATTE reed verscheidene derzelve voorbij, want hij had zijn oog laten vallen op een fraai Pawnie-paard, dat opgespleten ooren en teekens van den zadel op den rug had. Hij zat het duchtig op de hielen, maar verloor het in de bosschen uit het oog. Onder de wilde paarden was eene fraaije zwarte veulendragende merrie, die, bij het indringen van den pas, struikelde en viel. Een jonge wachter sprong van het paard, en greep haar bij de manen en den snuit; een andere wachter steeg mede af, en hielp hem. De merrie worstelde moedig, sloeg en beet; maar men liet haar een strik over den kop glijden, en haar tegenstand baatte niets, ofschoon het nog eenigen tijd duurde eer zij zich stilhield. Nu leidden de twee wachters haar aan twee lange *lariats* de vallei door, zijnde op die wijze in staat, om zich aan elke zijde op een' behoorlijken afstand en buiten het bereik harer hoeven te houden; zoodra het dier naar den eenen kant uithaalde, gaf men het een' ruk aan den anderen kant. Aldus werd het allengs tam gemaakt.

Wat den kleinen hansworst TOONTJE betreft, hij was gelukkiger geweest dan hij door het bederven van onze jagtmanoeuvre verdiend had; hij had een fraai melkwit veulen van bij de zeven maanden, dat niet sterk genoeg was, om zijne makkers bij te houden, gevangen gekregen. Het

kereltje was ongenaakbaar van hoogmoed en vreugde. Het was der moeite waard, hem met zijn' gevangene te zien. Het veulen sloeg achteren vooruit, en poogde zich los te maken, terwijl Toontje het om den hals greep, er mede worstelde, op zijn' rug sprong, en grimassen maakte, als een aap op een hondje. Niets verwonderde mij echter meer, dan te zien, hoe spoedig deze arme dieren, aldus aan de onbegrensde vrijheid der prairie ontrukt, zich der heerschappij van den mensch onderwierpen. Na verloop van twee of drie dagen gingen de merrie en de twee veulens, stil en gedwee, onder de overcomplete paarden mede.

ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De Noord-Vork doorwaad. — Treurig voorkomen van het Kruisbosch. — Nachtelijke opschudding onder de paarden. — Osagische krijgslieden. — Uitwerking eener vredelievende aanspraak. — Buffels. — Een wild paard.

Wij hervatteden onzen marsch, en doorwaadden de *Noord Vork*, een' snelvlietenden stroom, zoo helder en zuiver, als men er weinig in de prairiën vindt. Men zag, dat deze rivier haren oorsprong nam in hoog land, rijkelijk met bronnen voorzien. Na den overtogt te hebben volbragt, liep onze weg weder over heuvelen, een van welke ons een uitgestrekt doch treurig gezigt over dit gedeelte van het *Kruisbosch* opleverde; heuvel lag aan heuvel, bosch aan bosch, alles eene sombere rosachtige tint dragende, uitgezonderd wanneer hier en daar eene rij groenende katoenboomen, wilgen en wilde vijgeboomen den loop van een beekje kenteekende. Een trein buffels, langzaam in de verte de glooijing van een' dezer heuvels

volgende, maakte eene karakteristieke stoffaadje in het wilde tafereel uit. Aan onze linkerzijde strekte die ruwe wildernis van heuvelen, grebben en schrale wouden zich uit, tot op eene ruim drie uren verwijderde prairie, welke eene helderblaauwe linie langs den horizont vormde. Het was, alsof men, van tusschen klippen en schuimende golven, eene spiegelgladde streep van den oceaan in de verte aanschouwde. Ongelukkig echter liep onze weg niet daarheen; wij moesten nog menige akelige mijl van het *Kruisbosch* doortrekken.

Wij kampeerden tegen den avond in eene vallei, aan de zijde van een bijna uitgedroogd meertje, onder eene dreef van verspreide olmen, waarvan de bovenste takken met geheimzinnige vlechten van parasiten doorweven waren. Gedurende den nacht hinnikte het wilde veulen bij herhaling, en een paar uren vóór het aanbreken van den dag had er een *stampedo*, of plotselinge beweging onder de paarden langs den omtrek van het kamp plaats, met een gebriesch en hoefgekletter, waardoor de meeste wachters uit hunnen slaap werden gewekt en in stilte luisterden, totdat het geluid, gelijk eene windvlaag, was voorbijgegaan. Men schreef deze opschudding, als naar gewoonte, toe aan eene stroopende partij Indianen; maar bij het aanbreken van het morgenrood zag men een paar wilde paarden in eene nabijliggende weide, die op de aannadering van onze lieden hunne hoeven lieten zien. Nu vooronderstelde men, dat een hoop wilde

paarden des nachts door ons kamp was komen rennen. Er had eene algemeene monstering van onze paarden plaats: men vond er verscheidene op een' merkelijken afstand verstrooid, en eenige werden vermist. De sporen hunner hoeven, diep in den grond gedrukt, wezen aan de eigenaren den weg, dien zij moesten inslaan, naar de wildernis namelijk. Het was eene lastige taak, om de dieren daar op te zoeken; evenwel ging men er terstond op af.

Ofschoon de zon even was doorgebroken, betrok weldra de lucht geheel en al, en er scheen zwaar weder ophanden. Stil en ernstig hernamen wij onzen marsch door eene barre en onvriendelijke landstreek, van welker hoogste punten wij groote prairiën, die zich, zoo ver het oog reikte, westwaarts uitstrekten, overzagen. Na een' togt van twee of drie uren ontdekten wij, bij het passeren eener dorre prairie, op eenen afstand, zeven Osagische krijgslieden, die ons naderden. Het gezigt van een menschelijk wezen in deze eenzame woestenij was eene belangwekkende gebeurtenis; het geleek naar het ontmoeten van een schip op een' langen zeetogt. Een der Indianen stelde zich aan het hoofd zijner makkers, en trad ons met een opgeheven hoofd, vooruitgeworpen borst en een edel, openhartig gelaat, te gemoet. Het was over 't geheel een man, die er wél uitzag; hij was getooid met een scharlaken kleed en hartslederen, met franjes versierde broek; zijn hoofd prijkte met eenen

witten vederbos, en hij trad voorwaarts met een zeker krijgsmans-air, terwijl hij zijn' boog en pijlen in de eene hand zwaaide.

Wij onderhielden ons een poosje met hem, door middel van onzen tolk Beatte, en vernamen, dat hij en zijne makkers, met het grootste gedeelte van hunnen stam, op de buffeljagt waren geweest, en goed geluk hadden gehad; voorts, dat wij, binnen nog één dag marscherens, de prairiën aan de oevers van de Canadische rivier zouden bereiken, en daar wild in overvloed vinden. De Osage voegde er bij, dat, vermits de jagt afgeloopen was, en de jagers zich op hunnen terugweg naar huis bevonden, hij en zijne makkers op een kruistogtje waren uitgegaan, ten einde, nabij een of ander kamp der Pawnies, in hinderlaag te gaan liggen, in hoop van schedelvellen of paarden buit te maken.

Intusschen kwamen zijne makkers, die zich eerst op eenen afstand hielden, bij hem staan. Drie derzelven hadden vrij slechte vogelroeren; de overigen waren met pijl en boog gewapend. Ik moest de welgevormde leden en edele gelaatstrekken dezer wilden bewonderen, zoowel als hunne bevallige houding en sprekende gebaren, terwijl zij, omringd door onze ruiterbende, zich met onzen tolk onderhielden. Wij poogden een' hunner over te halen, om bij ons te blijven, daar wij verlangden hem met zijn' boog en pijlen eenen buffel te zien jagen. Hij scheen in het eerst er wel toe genegen, maar liet het zich door

zijne gezellen ontraden. De achtenswaardige commissaris, die zich zijne zending als bevrediger der wilde stammen herinnerde, hield nu eene aanspraak, waarbij hij hen vermaande om van alle vijandelijke daden tegen de Pawnies af te zien, daar het voornemen van hunnen Vader te *Washington* was, een einde aan allen oorlog tusschen zijne roode kinderen te maken, en hij naar de grenzen was gezonden, om eenen algemeenen vrede tot stand te brengen. Hij noodigde hen dus uit, stil huiswaarts te keeren en zich overtuigd te houden, dat de Pawnies hen niet langer zouden moeijen, maar hen spoedig als broeders beschouwen.

De Indianen luisterden met hunne gewone oplettendheid en welvoegelijke houding naar de tot hen gerigte redevoering, wisselden vervolgens een paar woorden onder elkander, en zetteden, na ons te hebben vaarwel gezegd, hunnen weg over de prairie voort.

Daar ik meende te bespeuren, dat onze tolk Beatte moeite deed, om een' glimlach te verbergen, vroeg ik hem onder vier oogen, wat de Indianen, na het hooren der aanspraak, onder elkander hadden gezegd. De aanvoerder — was zijn antwoord — had zijne kameraden onder het oog gebragt, dat, aangezien hun Groote Vader van zins was, zoo spoedig een einde aan den oorlog te maken, het hunne zaak was, om het beetje tijds, dat hun overbleef, zoo goed mogelijk te besteden, en met verdubbelden ijver de

handen te reppen, om — paarden te stelen!

De Indianen hadden ons nog niet lang verlaten, toen wij drie buffels tusschen de struiken eener moerassige vallei aan onze linkerzijde ontdekten. Ik reed er met den kapitein en verscheidene wachters op af. Hen stil achter het geboomte genaderd zijnde, kreeg de kapitein, die aan het hoofd was, schot op hen, en kwetste er een' in de zijde. Angstig renden ze alle drie door dik en dun voort, elken hinderpaal op hunnen weg door hunne massieve zwaarte doende verdwijnen. De kapitein en de wachters gaven weldra eene jagt op, welke hunne paarden dreigde te vernielen. Ik was den gewonden buffel evenwel op het spoor geraakt, en hoopte hem digt genoeg op het lijf te komen, om mijne pistolen — de eenige wapens, waarmede ik voorzien was — te kunnen gebruiken; maar alvorens ik dat kon doen, bereikte hij den voet van een' rotsachtigen heuvel, met eikenhakhout en dorenstruiken bedekt, en vloog, op halsbreken af, woedend, onder een luid gekraak, de bosschaadje in, waar het dolheid zou zijn geweest hem te volgen.

De jagt had mij zoo ver van den koers gebragt, dat ik geruimen tijd noodig had, om weder bij onzen troep te komen. Terwijl ik langzaam eenen heuvel opreed, kwam eene fraaije zwarte merrie naar mij toe springen, en was vlak bij mij, eer ze mij gewaar werd. Mij ziende, deinsde ze achteruit, maakte regtsomkeert, en vloog met uitgespreide manen en staart, ongedwongen als

een vogel in de lucht, naar beneden de vallei in, en vervolgens een' tegenoverliggenden heuvel op. Ik staarde haar na zoo ver ik kon, met den stillen wensch, dat zulk een edel dier nimmer onder den onteerenden dwang van zweep en gebit mogt geraken, maar in vrijheid de prairiën mogt blijven bewonen.

ZEVENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Kampement bij slecht weder. — Anekdoten, betreffende de heerenjagt. — Beatte. — Indiaansche begrippen omtrent voorteekenen. — De jonge jager en zijne verloofde.

Toen ik den troep inhaalde, vond ik denzelven gekampeerd in een welig dal, met geboomte bezet, en door hetwelk eene smalle rivier tusschen diepe, brokkelige oeverbanken liep. Er werd eene poos hevig in verschillende rigtingen vuur gegeven op eene talrijke kudde kalkoenen, welke door de bosschaadje zwierven of op de boomen zaten. Wij hadden nog niet lang halt gemaakt, toen groote regendroppels den herfststorm verkondigden, die aan het broeijen was geweest. Oogenblikkelijk werden er toebereidselen te onzer beschutting gemaakt: onze tent werd opgeslagen, en onze zadels, knapzakken, pakken koffij, suiker, zout, en wat verder door den regen kon worden beschadigd, daaronder geborgen. Onze

bedienden, Toontje, Beatte en Antoine, heiden staken met gevorkte einden in den grond, lagen er andere als balken dwars over heen, en maakten dus eene soort van hut, met boombast en vellen bedekt, die aan den windkant schuins afhingen, en naar het vuur toe geopend waren. De wachters maakten dergelijke schuilplaatsen van bast en vellen, of van dekens, op takken uitgestrekt, welke mede op gevorkte, in den grond gedrevene staken rustten, en een groot vuur van voren hadden.

Deze voorzorgen kwamen wel te pas. De regen verhief zich met kracht, en bleef met geringe tusschenpoozen twee dagen aanhouden. De beek, die, bij onze aankomst, vreedzaam daarheen vloeide, zwol tot een' geweldigen, schuimenden stroom aan, en het woud veranderde bijna in een enkel moeras. De manschappen scholen bijeen onder hunne daken van vellen en dekens, of zaten rondom de vuren gedoken, terwijl rookzuilen, tusschen de boomen oprijzende en zich in de lucht verspreidende, een' blaauwen nevel over den omtrek wierpen. Onze arme afgejaagde paarden, door hard werk en schraal voedsel uitgeteerd, verloren al hun overgebleven' moed, en stonden met gebogen' kop, neérhangende ooren en halfgeslotene oogen in den regen te dutten, terwijl de gele herfstbladeren bij elke windvlaag rondom hen dwarrelden.

Niettegenstaande het slecht weder, bleven onze jagers evenwel niet werkeloos, maar deden,

gedurende de tusschenpoozen van den regen, een toertje te paard, om buit in 't bosch te zoeken. Nu en dan voorspelde het verwijderde geknetter van een geweer, dat er een hert geveld was. Wild werd in overvloed aangebragt. Eenigen hielden zich in hunne hut onledig met het snijden van het doode wild; anderen hingen veldketels over 't vuur, of staken spitten rondom hetzelve, en het geheele kamp dacht aan niets dan aan ruw feestgelag. De bijl was onvermoeid aan 't werk, en liet de echos der bosschen niet rusten. Krak — viel zoo menige zware boom, waarvan de takken binnen weinige minuten op de hooge kampvuren brandden en knapten, terwijl ze tot het roosteren van een of ander ongelukkig hert dienden, dat eenmaal in deszelfs schaduw had gedarteld.

De verandering van weêr had onzen kleinen Franschman duchtig bij de kladden genomen. Zijne magere gestalte, uit beenderen en pezen bestaande, werd door rheumatieke pijnen vaneengescheurd; hij had tandpijn, oorpijn, vliegende scheuten door al zijne leden; maar dat alles scheen zijn' rusteloozen ijver slechts nog meer aan te zetten, en hij hield zich onvermoeid aan het vuur bezig met braden, stoven, kermen, vloeken en schelden.

Onze knecht Beatte kwam misnoegd en verdrietig van de jagt te huis. Hij had een' vervaarlijken beer aangetroffen, en met een geweerschot gewond. De beer week naar de beek, die brui-

sende en gezwollen was. BEATTE sprong hem na, en viel hem van achteren met zijn jagtmes aan. Bij elken stoot keerde de beer zich razend naar hem om, en toonde hem op eene schrikbarende wijze zijne witte rijen tanden. BEATTE, die een' vasten voet in de beek had, was in staat, hem met zijn geweer van zich af te houden, en zoodra de beer verder zwom, hem na te plassen en zijn best te doen, om hem de pezen der achterpooten te doorsnijden. De beer echter had het geluk zich tusschen de struiken te bergen, en BEATTE moest de jagt opgeven.

Indien nu dit zijn avontuur al geen wildbraad opleverde, lokte het echter, rondom het avondvuur, verscheidene anekdoten uit, betrekkelijk de beerenjagt, en waarin vooral de grijze beer eene rol speelde. Dit vreesselijke en woeste dier maakt een geliefkoosd onderwerp van jagershistoriën uit, zoowel onder rooden als blanken, en zijne geduchte klaauwen worden rondom den hals van een' Indaanschen dappere gedragen, als een zegeteeken, dat nog eervoller is dan een vijandelijk schedelvel. Men ontmoet dezen beer thans zelden beneden de opperprairiën en de bosschen, die het rotsgebergte omgorden. Andere beeren zijn geducht, wanneer ze gewond en gesard worden, maar houden zelden van vechten, wanneer ze het kunnen ontsnappen. De grijze of schimmelbeer alleen, onder al de dieren van onze westersche woestenijen, is dikwijls zelf de aanvaller. Zijne verbazende grootte en sterkte maken hem

tot een' geduchten tegenstander, en hij is daarenboven zoo taai van leven, dat de jager hem niet zelden vruchteloos wond op wond met geweer en jagtmes toebrengt.

Eene der anekdoten, bij deze gelegenheid verhaald, leverde eene tafereel op van de toevallen en ongemakken, waaraan onze zwervers op de grenzen vaak ten prooi zijn. Een jager, die een hert vervolgde, viel in een dier diepe gaten, welke door stilstaande wateren, na zware regenbuijen, op de prairiën worden gevormd, en onder den naam van putgaten bekend zijn. Tot zijne ontzetting kwam hij, op den bodem, in aanraking met een' vervaarlijken grijzen beer. Het monster greep hem aan; er volgde een doodelijke strijd, waarin de arme jager droevig gescheurd en gebeten werd, en een' gebroken arm en been kreeg, maar er nogtans in slaagde, om zijn' ruigharigen vijand te dooden. Verscheidene dagen lang bleef hij op den bodem van het gat, te zeer verminkt zijnde, om zich te kunnen roeren, en voedde zich met het raauwe vleesch van den beer; hij hield intusschen zijne wonden open, opdat ze trapsgewijze en voor goed mogten worden geheeld. Eindelijk was hij in staat, om tot aan den rand van het gat te klimmen, en zoo er uit en op de opene prairie te geraken. Met groote moeite kroop hij naar eene groef, door eene, toen nagenoeg drooge, rivier gemaakt. Hier deed hij eene verkwikkelijke teug water op, en sukkelde toen verder van poel tot poel, waaruit hij kleine

vischjes en kikvorschen tot zijn levensonderhoud ving.

Op zekeren dag zag hij een' wolf, op de nabijliggende prairie, een hert vervolgen en dooden. Hij kroop terstond weg van de groef, verdreef den wolf, leide zich naast het doode hert neder, en bleef daar zoo lang, totdat hij verscheidene hartige maaltijden had gedaan, welke hem zeer versterkten.

Naar de groef teruggekeerd zijnde, volgde hij den loop van de beek, totdat ze een aanzienlijke stroom werd. Dezen dreef hij af, totdat hij bij deszelfs uitwatering in de *Missisippi* kwam. Juist aan den mond des strooms vond hij een' vorkswijze uitloopenden boom, welken hij niet zonder moeite te water bragt, zich schrijlings er op plaatste, en zich zoo aan den loop der magtige rivier overgaf. Op die wijze dreef hij voort, tot onder het fort te *Council-Bluffs*. Gelukkig kwam hij daar over dag aan; anders zou hij dien eenzamen post onbemerkt zijn voorbijgedreven en in de woestenij der wateren omgekomen. Men ontdekte hem van het fort, zond hem eene boot te hulp, en hij werd meer dood dan levend aan wal gebragt, waar hij weldra van zijne wonden herstelde, doch levenslang verminkt bleef.

Onze knecht Beatte was door zijn gevecht met den beer kracht- en moedeloos geworden. Zijn dompelen in de beek, tevens met de nieuwe

verandering van weêr, hadden hem rheumatische pijnen in de leden veroorzaakt, waaraan hij onderhevig was. Ofschoon gewoonlijk een onverschrokken man zijnde, die tegen alle ongemakken gehard was, zat hij nu treurig en peinzende bij het vuur. Hoewel nog jong, sterk gebouwd en van een schijnbaar ijzeren gestel, was hij toch, naar zijn eigen zeggen, niet veel meer dan een wrak. Hij was inderdaad een levend gedenkteeken van de ongemakken, welke zij, die de grenzen bewonen, moeten verduren. Hij ontblootte zijn' linkerarm, die geheel zamengetrokken en krom was van een' vroegeren aanval der jicht, eene ziekte, waarmede de Indianen dikwijls geplaagd zijn; want hun blootstaan aan de wisselvalligheden der elementen brengt geenszins die volkomene gehardheid en ongevoeligheid voor de verandering der jaargetijden te weeg, welke velen zich inbeelden. Hij droeg de likteekenen van onderscheidene wonden en kneuzingen, welke hij deels op de jagt, deels in den Indiaanschen krijg, had ontvangen. Zijn regterarm was door een' val van het paard gebroken geweest; ook zijn linkerbeen had op een' anderen tijd, door een' dergelijken val, hetzelfde lot ondergaan.

» Ik ben geheel *gebroken*, en deug tot niets meer," zeide hij; » 't scheelt mij niet, wat er verder van mij wordt. Maar toch," voegde hij een poosje daarna er bij, » zou er een duchtige

arm toe noodig zijn, om mij op den grond te krijgen."

Ik ontlokte hem verscheidene bijzonderheden, hemzelven betreffende, en waardoor hij in mijne achting rees. Zijne woonplaats lag aan de *Neosho*, in een Osage-gehucht, onder het geestelijk oppertoezigt staande eens achtenswaardigen zendelings van de oevers van den *Hudson*, REQUA genaamd, die de wilden in de kunst van den landbouw poogde te onderwijzen en hen tot akkerlieden en veehoeders te vormen. Ik had dit landbouwkundige zendelingschap van REQUA kortelings op mijn toertje langs de grenzen bezocht, en hetzelve beschouwd, als meer werkelijk nut aan de arme Indianen belovende, dan een der bloot biddende en preêkende zendelingschappen langs de grenzen.

In deze buurtschap had PIERRE BEATTE zijne kleine boerderij, zijne Indiaansche vrouw en zijne donkerkleurige kinderen, en hielp den Heer REQUA in deszelfs pogingen, om den Osagischen stam te beschaven en welvarender te maken. BEATTE was in de Katholijke religie opgevoed, en onbuigzaam in zijn geloof; hij kon niet bidden met den Heer REQUA, zeide hij, maar wel met hem werken, en hij deed grooten ijver blijken voor het welzijn zijner wilde nabestaanden en buren. Inderdaad, ofschoon zijn vader een Franschman was geweest en hij zelf onder de blanken grootgebragt, kon men wel

merken, dat hij een Indiaan in zijn hart was. Wanneer hij van de beleedigingen en verongelijkingen sprak, welke de arme Indianen in hunne betrekkingen met de ruwe grenskolonisten te lijden hadden, — wanneer hij den ellendigen toestand van den stam der Osagen beschreef, wier getal zoo verminderd, wier moed zoo ter neêrgeslagen was, en die bijna van bestaan waren beroofd in het land, waar zij eens zulk eene heldhaftige rol speelden, — kon ik zijne aderen zien zwellen, en de verontwaardiging in zijne trekken lezen; maar hij wist, als Indiaan, zijn gevoel te beteugelen en, als 't ware, in zijnen boezem terug te drijven.

Hij aarzelde niet te verhalen, dat hij, bij zekere gelegenheid, zijne Osagische nabestaanden had vergezeld bij de vervolging en tuchtiging van eenen hoop blanken, die hen grievend hadden beleedigd, en ik merkte, dat Beatte zich in het gevecht, dat er plaats had gehad, als een echte Indiaan had gedragen. Hij was meer dan eens met zijne Osagische nabestaanden ten krijg tegen de Pawnies uitgetrokken, en sprak van eene schermutseling, die juist op de grenzen van dit jagtterrein was voorgevallen, en waarin verscheidene Pawnies waren gedood. Wij moesten op ons togtje de plaats voorbijgaan, zeide hij, en konden de beenderen en schedels der verslagenen er nog onbegraven zien liggen.

De chirurgijn van den troep, die bij ons ge-

sprek tegenwoordig was, stak de ooren op, toen hij dit hoorde vertellen. Hij deed zoo wat aan de schedelleer, en bood BEATTE eene fraaije belooning aan, zoo hij hem een der schedels wilde bezorgen.

BEATTE zag hem een oogenblik met eene ernstige verwondering aan. » Neen," zeide hij eindelijk, » dat 's te erg. Mijn hart is sterk genoeg; ik *durf* wel iemand dooden, maar *laat liefst de dooden rusten!*" Hij voegde er bij, dat hij, eens met een gezelschap blanken op reis zijnde, in dezelfde tent met een' doctor had geslapen, en gemerkt, dat deze een' Pawnieschedel onder zijne bagaadje had; daarop had hij terstond den geneesheer verlaten. » Hij zocht mij met mooije woordjes te doen blijven," vervolgde BEATTE; » maar ik zeide: » Neen, wij moeten scheiden; zulk gezelschap begeer ik niet." "

Onder zijne tijdelijke moedeloosheid gaf BEATTE zich over aan die bijgeloovige voorteekenen, waaraan de Indianen zoo veel hechten. Hij had een poosje, met het gezigt op de hand geleund, in 't vuur zitten te staren. Ik merkte, dat zijne gedachten huiswaarts zwierven, naar zijne nederige woning, aan den oever van den *Neosho*; hij was er van verzekerd, zeide hij, iemand der zijnen, bij zijne terugkomst, ziek of dood te zullen vinden. Zijn linkeroog had sedert twee dagen trekkingen en scheuten gehad; een voorteeken van eenig ongeluk van dien aard.

Uit zulke nietige omstandigheden vormen zich die

anders zoo krachtige mannen voorteekenen, welke hunne zielen ontroeren. Het minste teeken van eenigzins buitengewonen aard is genoegzaam, om een' jager of krijgsman zijnen weg te doen verlaten, of zijn gemoed met schrik voor ophanden zijnde rampen te vervullen. Het is deze neiging tot bijgeloof, zoo algemeen onder de eenzame en wilde zwervers in de woestijnen, welke zulk een' magtigen invloed aan den profeet en droomer verschaft.

De Osagen, waaronder BEATTE een groot gedeelte van zijn leven had doorgebragt, hebben hunne bijgeloovige begrippen en gewoonten bijna in derzelver oorspronkelijke kracht bewaard. Zij gelooven alle aan het bestaan der ziel, na derzelver afscheiding van het ligchaam, en dat ze al hare aardsche gewoonten en neigingen behoudt. In een hunner dorpen, nabij BEATTE's woning, verloor een der krijgshoofden zijn eenig kind, een schoon en zeer jong meisje. Al haar speelgoed werd met haar begraven. Haar geliefkoosd hitje werd ook gedood, en nevens haar in het graf gelegd, opdat zij het in het land der geesten mogt kunnen berijden.

Ik laat hierop eene kleine historie volgen, welke ik op mijne reis door het vaderland van BEATTE heb hooren verhalen, en waaruit het bijgeloof zijner Osagische nabestaanden ten duidelijkste blijkt. Eene talrijke bende Osagen had eenigen tijd aan de oevers eener schoone rivier, de *Nick-a-nanse* genaamd, gekampeerd; onder dezelve be-

vond zich een jong jager, een der dapperste en knapste van den stam, die een Osagisch meisje stond te trouwen, waaraan men, om hare schoonheid, den naam van *Bloem der Prairiën* gaf. De jonge jager liet haar voor eenigen tijd bij hare bloedverwanten in het kamp, en begaf zich naar *St. Louis*, om zijnen op de jagt gemaakten buit te verkoopen, en sieraden voor zijne bruid aan te schaffen.

Na eene afwezigheid van eenige weken, keerde hij naar de oevers der *Nick-a-nanse* terug: maar het kamp was er niet meer. Alleen de staken der hutten, en de asch der vuren toonden de plaats er van aan.

Op eenen afstand zag hij eene vrouwelijke gedaante, in eene weenende houding, op den kant der rivier zitten. Hij liep toe, om haar te omhelzen; maar zij wendde zich treurig van hem af. Hij vreesde, dat er een ongeluk met het kamp was gebeurd.

» Waar is ons volk?" riep hij uit.

» Naar de oevers der *Wagruska* gegaan."

» En wat doet gij hier alleen?"

» Op u wachten."

» Laten wij ons dan haasten, om ons bij ons volk aan de oevers der *Wagruska* te vervoegen."

Hij gaf haar zijn pak te dragen, en wandelde vooruit, naar Indiaansch gebruik.

Zij kwamen op eene plaats, waar men in de verte den rook van het kamp tusschen het geboomte van den oever kon zien oprijzen.

Het meisje ging aan den voet van een' boom zitten. » Het voegt niet, dat wij te zamen terugkeeren," zeide zij; » ik zal hier wachten."

De jonge jager ging alleen naar het kamp, en werd door zijne betrekkingen met een treurig gelaat ontvangen.

» Welk ongeluk is er gebeurd," zeide hij, » dat gijlieden zoo droevig zijt?"

Niemand antwoordde.

Hij wendde zich naar zijne liefste zuster, en verzocht haar, zijne bruid te gaan halen en in het kamp te brengen.

» Helaas!" riep zij uit: » hoe zal ik haar gaan halen? zij is, weinige dagen geleden, gestorven."

De nabestaanden van het jonge meisje omringden hem nu, al weenende en kermende; maar hij weigerde het ontzettende berigt te gelooven. » Pas een oogenblik geleden," zeide hij, » verliet ik haar in leven en gezondheid. Kom met mij; ik zal u bij haar brengen."

Hij ging vooruit naar den boom, waar zij was gaan zitten; maar zij was er niet meer, en zijn pak lag op den grond. De noodlottige waarheid doorboorde hem het hart; hij viel dood ter aarde.

Ik deel dit kleine geval nagenoeg in dezelfde bewoordingen mede, waarin het mij, op eenen avond, bij een kampementsvuur, aan de oevers dier spookrivier zelve gezeten, verhaald werd.

ACHTENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Eene geheime expeditie. — List, om herten te vangen. — Betooverde kogels. — Vertrek.

Den volgenden morgen voegden zich de wachters bij ons, die in het vorige kamp waren gebleven, om de vermiste paarden te zoeken. Zij waren derzelver spoor door dik en dun en over rivieren heen gevolgd, totdat zij ze eindelijk op den rand eener prairie vonden grazen. Hunne koppen waren naar het fort gerigt, en het bleek dat ze al peuzelende huiswaarts wilden keeren, zonder zich om de onbeperkte vrijheid der prairie te bekommeren, die zoo plotseling voor hen open lag.

Tegen den middag klaarde het weêr op, en ik nam een geheimzinnig gesprek waar, tusschen onze kleurlingen en Toontje. Het gevolg daarvan was, dat zij ons verzochten, den laatstgemelden voor eenige uren vrij van dienst te laten, en hem te vergunnen, zijne makkers op eenen

togt van belang te vergezellen. Wij bragten daartegen in, dat Toon te zeer gehavend was door pijnen en smarten, om zoo iets te wagen; maar hij was als dol naar die geheimzinnige onderneming, en scheen, zoodra hij verlof bekomen had, van geene pijn meer te weten.

Binnen weinig tijds was het trio uitgerust en opgezeten, met geweren over de schouders, doeken om het hoofd, en alle blijken, dat zij een uitstapje van belang voorhadden. Terwijl zij de verschillende legplaatsen van het kamp voorbij reden, kon de zwetsende kleine Franschman zich niet onthouden om regts en links te pronken met de groote dingen, die hij stond te verrigten, ofschoon de steeds zwijgende Beatte, die vooruit reed, nu en dan zijn paard deed stilhouden, en met een gelaat van misnoegen hem zijne snapachtigheid scheen te verwijten; maar het viel moeijelijk, Toontje in dat opzigt Indiaansche manieren te leeren.

Verscheidene jagers gingen ook op goed fortuin uit, en de oude Ryan, het hoofd der scherpschutters, kwam reeds vroeg in den namiddag, met buit beladen, terug; hij had een' hertebok en twee vette reeën geschoten. Ik naderde eene groep wachters, die zich rondom hem hadden geschaard, terwijl hij zijn wild neêrwierp, en merkte, dat zij redekavelden over het nut eener list, van welke men zich somtijds op de hertenjagt bedient. Men bootst, namelijk, op een klein instrument, eene *blaet* genaamd, het geschrei van

het herteveulen of kalf na, en lokt daardoor de ree tot binnen schots. Er zijn blaeten van verschillende soort, ingerigt naar stil of winderig weder, en naar den ouderdom van het jonge hert. Het arme dier, door dien valschen toon bedrogen, nadert, in den angst voor zijne jongen, den jager dikwijls tot op zeer kleinen afstand. » Ik blaette eens eene ree," zeide een jonge jager, » totdat ze op geen twintig ellen afstands van mij was gekomen, en een zeker schot bood. Ik lag driemaal mijn geweer aan, maar had den moed niet om te schieten; want het arme beest keek mij zoo droefgeestig aan, dat het mijn hart trof. Ik dacht aan mijne moeder, en hoe angstig zij voor mij als kind bezorgd was; daarom joeg ik de hinde door een' jagersroep op de vlugt, en zag haar weldra niet meer."

» En daar deedt gij wél aan," zei de eerlijke oude Ryan; » ik voor mij heb mij met dat blaeten op herten nooit kunnen inlaten. Ik heb mij bij jagers bevonden, die zulke blaetinstrumenten hadden, en ik heb gemaakt, dat zij ze wegwierpen. 't Is een schurkestreek, voordeel te doen met de liefde eener moeder voor hare jongen."

Tegen den avond kwamen onze drie luidjes van hunne geheimzinnige expeditie terug. Toontje's tong gaf hunne aannadering te kennen, lang voordat men ze nog zien kon; want hij schreeuwde zoo sterk, als zijne longen maar toelieten, en maakte de nieuwgierigheid van het geheele kamp gaande. De trage gang hunner paarden, waarvan

de damp afvloog, bewees, dat er duchtig gereden was; en toen zij nader kwamen, zagen wij, dat ze rondom met vleesch behangen waren, gelijk een slagerswinkel. Werkelijk hadden ze ook eene onmetelijke prairie afgeloopen, die met kudden buffels bedekt was. Dit had BEATTE, een paar dagen te voren, in zijn gesprek met de Osagen vernomen, maar dat nieuws zorgvuldig voor de boschwachters verzwegen, opdat hij en zijne kameraden het eerste kansje op buit mogten hebben. Zij hadden zich vergenoegd met er vier te dooden, hoewel zij, indien men TOONTJE wilde gelooven, en meer dan twintig hadden kunnen vellen.

Deze tijding en het buffelvleesch, ten bewijze er van te huis gebragt, verspreidde eene overgroote vreugde door het kamp, en elkeen vlaste op eene buffeljagt in de prairiën. De kleine Franschman was op nieuw het orakel van het kamp, en de toehoorders verdrongen zich rondom hem bij het vuur. Meer dan ooit pochte hij nu op zijn vast schot. Dat hij in 't begin van onzen marsch zoo ongelukkig was geweest, schreef hij aan *kwaad fortuin*, zoo niet aan *tooverij* toe, en ziende, dat men met een schijnbaar geloof naar hem luisterde, verhaalde hij, tot een voorbeeld, het volgend gevalletje, dat hem, naar hij betuigde, zelf overkomen was, maar dat hij, naar mijn gevoelen, onder zijne nabestaanden, de Osagen, had opgedaan.

Hij was dan eens, omtrent veertien jaren oud

zijnde, op de jagt, en zag een wit hert uit eene groef komen. Hij kroop er heen, om het onder het schot te krijgen, toen hij nog een ander hert en nog een ander voor den dag zag komen, totdat er zeven waren, alle zoo wit als sneeuw. Digt genoeg er bij gekropen zijnde, kipte hij er een uit, en schoot er op, maar zonder te raken, terwijl het hert volstrekt niet schuw werd. Hij laadde en vuurde op nieuw, en miste weêr. Zoo bleef hij aan 't vuren en aan 't misschieten, totdat zijn kruid en kogels op waren, en de herten hadden geene enkele wond bekomen. Hij keerde naar huis, en schold zichzelven uit voor een' lomp' schieter, maar werd door een' ouden Osage vertroost, welke zeide: » Die witte herten zijn betooverd, en kunnen slechts door kogels van eene buitengewone soort worden gedood."

De oude Indiaan goot verscheidene kogels voor Toontje, maar zonder dat deze er bij mogt zijn, en zonder hem de ingrediënten en mystieke plegtigheden te willen doen kennen.

Met deze kogels voorzien, ging Toontje nog eens op de witte herten af, en had het geluk om ze te vinden. Hij nam eerst de proef met gewone kogels, maar schoot, gelijk te voren, mis. Een tooverkogel echter velde terstond een' fraaijen hertebok. Daarop verdween het overschot der kudde oogenblikkelijk, en werd nooit weder gezien.

De vroege ochtend van den volgenden dag (29

October) was donker en mistig, maar tegen acht ure brak de zon door, en bescheen het woud; nu gaf de waldhoren het sein, om ons tot den afmarsch gereed te maken, en er greep een vrolijk gewoel en getier plaats. Sommigen liepen en schreeuwden hun best achter de paarden; anderen kwamen op het bloote paard aangereden, en dreven de paarden hunner makkers voor zich uit. Eenigen trokken de natte dekens, waaronder zij gescholen hadden, van de staken af; anderen pakten en belaadden de transportpaarden met allen mogelijken spoed; nog anderen eindelijk losten hunne nat gewordene geweren, en voorzagen ze van eene versche lading, om tot de jagt gereed te zijn.

Tegen tien ure gingen wij op marsch. Ik talmde in de achterhoede van den troep, terwijl dezelve het modderige riviertje doorwaadde, en door den doolhof van het woud defileerde. Ik had er gewoonlijk mijn vermaak in, te wachten, totdat de laatste man tusschen het geboomte verdween, en het verre horengeschal mijn oor niet meer trof, ten einde de wildernis op nieuw in stilte en eenzaamheid gedompeld te kunnen zien. Thans kreeg het verlaten tooneel van ons woelig kampement een akelig en somber aanzien. Het omringende woud was op vele plaatsen tot een moeras getrapt; neêrgevelde en gedeeltelijk stukgekapte boomen, bloote tentstaken, smeulende vuren, met groote stukken wild- en buffelvleesch, aan houten spitten gestoken en door het mes van hongerige ja-

gers gehakt en gekorven; rondom de verstrooide vellen, horens en beenderen van buffels en herten, met ongekookte ribstukken en ongeplukte kalkoenen, achtergelaten met de verspillende zorgeloosheid van jonge jagers, die vooreerst geen gebrek aan wild hebben te vreezen. Intusschen was een groote zwerm havikken of gieren, op prachtig uitgespreide vleugels, reeds hoog in de lucht boven het kamp vergaderd, en gereed om er op neêr te dalen, zoodra het geheel verlaten zou zijn.

NEGENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

De groote Prairie. — Buffeljagt.

Na ongeveer twee uren zuidwaarts te zijn gegaan, geraakten wij, tegen den middag, het akelige *Kruisbosch* uit, en zagen, tot onze overgroote vreugde, de *Groote Prairie*, die zich regts en links vóór ons uitstrekte. Wij konden duidelijk den kronkelenden loop waarnemen der groote *Canadische rivier* en van verschillende kleinere stroomen, aan de groene strepen der wouden, die derzelver oevers bedekken. Het was een groot en schoon landschap. Het gevoel wordt steeds opgewekt, wanneer men die eindelooze en vruchtbare woestenijen gadeslaat; maar bij mij werd het dubbel getroffen, nu wij dat verwenschte bosch eindelijk achter ons hadden.

Van eene hoogte toonde Beatte ons de plaats, waar hij en zijne makkers de buffels hadden geveld, en wij ontdekten verscheidene, zich in de

verte bewegende, zwarte voorwerpen, welke hij zeide, dat tot de kudde behoorden. De kapitein besloot, naar eene met geboomte bezette lage vallei te marscheren, van welke wij een goed kwartieruurs verwijderd waren, en daar een paar dagen te kamperen, ten einde eene geregelde buffeljagt te kunnen maken, en levensmiddelen op te doen. Terwijl de troep, langs de helling des heuvels, naar het kampterrein voorttrok, stelde Beatte aan mijne dischgenooten en mij voor, ons onder zijn geleide te plaatsen, belovende ons op eene goede wildplaats te zullen brengen. Wij verlieten dus de marschlinie, en wendden ons naar de prairie, eene kleine vallei doorgaande, en vervolgens eene geringe hoogte beklimmende, van welker top wij, op een goed kwartier afstands, een' hoop wilde paarden ontdekten. Beatte kreeg er terstond lust in, en dacht aan geen buffeljagen meer. Hij zat op zijn sterk, half wild paard, met eene *lariat* aan den zadelknop, en reed op de paarden af, terwijl wij op de hoogte zijne manoeuvres met verlangen bleven gadeslaan. Hij trok partij van eene digte rij boomen, achter welke hij, zachtjes en onbemerkt, vlak bij hen kwam. Zoodra ze hem zagen, had er eene snelle vlugt plaats. Wij zagen hem langs den gezigteinder jagen, gelijk een kaper, die een koopvaardijschip vervolgt; eindelijk daalde hij eene hoogte af, eene ondiepe vallei in, en wij zagen hem een oogenblik daarna, op den tegenoverliggenden heuvel, digt achter een der paar-

den. Hij was het spoedig op zijde, en scheen zijnen buit den strik te willen omwerpen; maar zij verdwenen beiden op nieuw, beneden den heuvel, en wij zagen er niets meer van. Wij vernamen later van hem, dat hij een groot en sterk paard in den strik had gekregen, maar het niet had kunnen houden, en zijne *lariat* er bij was kwijt geraakt.

Terwijl wij zijne terugkomst verbeidden, zagen wij twee buffelstieren eene helling afkomen, en naar een' stroom toe stappen, welke zich door eene met boomen bezette groef heenslingerde. De jonge Graaf en ik poogden hen, onder bedekking der boomen, te naderen. Zij ontdekten ons, toen wij nog drie- of vierhonderd ellen van hen af waren, wendden zich om, en vlugtten de hoogte op. Wij spoorden onze rossen de groef over, en maakten jagt. De vervaarlijke zwaarte van kop en schouders maakt, dat de buffel met moeite bergopwaarts gaat, maar ook des te sneller benedenwaarts. Wij hadden thans het voordeel, de vlugtelingen allengs te kunnen bereiken, ofschoon het moeijelijk was, onze paarden er digt bij te doen komen, dewijl zij reeds voor den reuk der buffels bang zijn. De Graaf, die een geladen geweer met dubbelen loop had, gaf vuur, maar miste. Nu namen de buffels een' anderen koers, en renden hals over kop den heuvel af. Daar zij zich naar verschillende kanten verspreidden, kozen wij er elk een', en scheidden dus van elkander. Ik

had een koppel oude pistolen met koperen loopen, welke men mij op *Fort-Gibson* had geleend. Pistolen zijn van groote dienst bij het buffeljagen, dewijl de jager tot digt bij het dier kan oprijden, en in galop vuur geven, terwijl de lange zware geweren, op de grenzen in gebruik, voor een' ruiter moeijelijk te behandelen en ongeschikt tot eenen juisten mik zijn. Mijn doel was dus, den buffel op pistoolschots-afstand te naderen; dit was echter geene gemakkelijke zaak. Ik bereed een vlug en uitmuntend paard, dat vurig ter jagt was, en het vervolgde dier spoedig inhaalde, maar, zoodra het den buffel bijna op zijde was gekomen, fluks er van afhield, de ooren schuw vooruitstak, en alle teekenen van afkeer vertoonden. Geen wonder! van alle dieren gelijkt een buffel, door den jager in 't naauw gebragt zijnde, het meeste naar den baarlijken droes. Zijne korte zwarte horens krommen zich van uit een vervaarlijken ruigen bos haar, zijne oogen glimmen als kolen vuur, zijn muil staat open, zijne droge tong is halvemaansgewijze opgetrokken, zijn staart staat in de hoogte, en de kwastige punt er van zwiert in de lucht; hij is een volmaakt beeld van gemengde woede en schrik.

Met moeite spoorde ik mijn paard genoegzaam nabij het beest, om vuur te kunnen geven. Maar, helaas! beide pistolen kitsten. De sloten dezer oudgediende wapens waren ongelukkig zoo versleten, dat, onder het galopperen, het kruid uit de pannen was geschud. Bij het weigeren

van de laatste pistool, was ik den buffel digt op het lijf, toen hij, in zijne wanhoop, zich met een plotselijk geloei naar mij wendde, en op mij aanvloog. Mijn paard draaide rond als op eene spil, deed een' stuipachtigen spong, en, daar ik met voorgehouden pistool over zijne eene zijde had geleund, wierp het mij, bijna voor de hoeven des buffels, af. Drie of vier sprongen van het paard bragten ons buiten het bereik des vijands, die zich slechts in wanhopige zelfverdediging naar ons toegewend had, en spoedig weder de vlugt koos. Zoodra ik mijn beangstigd paard tot bedaren brengen en nieuw kruid op de pan doen kon, rende ik nogmaals den buffel na, die zijnen loop had vertraagd, om adem te scheppen. Toen hij mij zag naderen, pakte hij zich op nieuw weg, en rende, zoo goed het gaan wilde, al waggelend door struiken en groeven heen, terwijl hij, in zijnen donderenden galop, verscheidene herten en wolven uit hunne schuilplaatsen opjoeg en hals over kop, ter regter en linkerzijde van ons, over de wildernis deed vlugten.

Een jagtgalop door de prairiën is op verre na zulk eene kleinigheid niet, als zij zich wel zouden verbeelden, die zich slechts eene opene en effene vlakte voorstellen. 't Is waar, de prairiën der *jagtgronden* zijn niet zoo zeer met dooreengegroeide planten en lang gras bedekt, als de lagere prairiën, en men treedt er doorgaans slechts over kort buffelgras; maar zij bestaan uit berg en dal, en zijn vaak op de effenste plaatsen van

diepe kloven en groeven doorsneden, welke, na regenvlagen met water gevuld, voor den jager zeer gevaarlijk zijn, en hem dikwijls in vollen ren tot stilstand of tot het wagen van lijf en leden dwingen. Daarenboven zijn de vlakten nog ondermijnd door allerlei holen van dieren, waar het paard onverwacht kan inzakken, en zijnen ruiter met zich medeslepen. De kortelings gevallen regen had eenige gedeelten der prairie, waar de grond hard was, met eene laag water overtogen, waardoor het paard moest heenplassen. Op andere plaatsen waren tallooze ondiepe holten, van acht of tien voet breed, door de buffels gemaakt, die zich, gelijk varkens, in zand en slijk wentelen. Deze holten, met water gevuld, waren helder als spiegels, zoodat het paard er gestadig over heen sprong, of ter zijde uitweek. Wij waren daarenboven aan een gedeelte der prairie gekomen, waar de grond klippig en gescheurd was: hier waren steile en gevaarlijke diepten, waaraan de buffel, die blindelings hals over kop voortjoeg, zich niet stoorde. Eene dezer steilten, waarvan de brokkelige rand een mengsel van klei en steen was, half afgetuimeld, half afgesprongen zijnde, vervolgde de buffel zijnen onvermoeiden loop over de beneden liggende vlakte, terwijl ik, van verdere vervolging afziende, hem stilletjes van den klippigen rand der diepte natuurde, totdat eene groef hem aan mijn gezigt onttrok.

Er bleef mij verder niets over, dan mijn paard

om te wenden, en mijne makkers op te zoeken. Maar — nieuwe zwarigheden! de drift van de jagt had mij te ver gevoerd, en ik bevond mij nu in eene wildernis, waar men niets rondom zich zag, dan een naakt en golvend land, zonder kenbare trekken, zonder het minste merk, om den weg te helpen vinden; juist alsof men zich, zonder kompas, in volle zee bevond. Het was donker weêr, zoodat ik mij niet naar de zon kon rigten. Mijn eenig hulpmiddel was, het vorige spoor van mijn paard te houden, ofschoon zich dit vaak op het dorre gras verloor. Er ligt voor iemand, die er niet aan gewoon is, iets onbeschrijflijk ontmoedigends in de eenzaamheid eener prairie. Een eenzaam woud is niet half zoo akelig: *daar* wordt het gezigt door boomen beperkt, en kan de verbeelding zich een vrolijker tafereel aan gene zijde van hetzelve scheppen; maar *hier* heeft men een onmetelijk landschap rondom zich, zonder een teeken van menschelijk bestaan. Wij bevonden ons, als in eene verlatene wereld. Ik gevoelde dit bijzonder, toen de drift der jagt bij mij verkoeld was, en mijn paard langzaam de tooneelen mijner vruchtelooze galoppade weder betrad. De stilte der woestijn werd nu èn dan afgebroken door het gekrijsch van een' troep pelikanen, die als spoken nabij een' ondiepen poel voortwaggelden, of door het treurig gekras van een' raaf in de lucht, terwijl enkele reizen een schelmachtige wolf vóór mij wegsprong, en, op een' veiligen afstand gekomen,

bleef zitten huilen en klagen, op een' toon, die de eenzaamheid gansch niet vervrolijkte. Eene poos zoo voortgereden zijnde, ontdekte ik van verre, op eenen heuvel, een' man te paard, dien ik weldra voor den Graaf herkende. Hij had even weinig fortuin gehad, als ik. Kort daarna kwam ook onze respectabele kameraad, de virtuoos, bij ons; hij had, met zijn' bril op den neus, twee- of driemaal van zijn paard misgeschoten.

Wij besloten, het kamp niet op te zoeken, vóór en aleer wij nog ééne poging hadden gedaan. Terwijl wij onze oogen over de omliggende woestijn lieten rondgaan, ontdekten wij, op ruim een half uur afstands, eene kudde buffels, die verstrooid en gerust nabij eene bosschaadje graasde. Er was slechts weinig verbeeldingskracht noodig, om die wilde dieren in even zoo veel tam vee te herscheppen, dat nabij de palen eener gemeente weidde, en zich eene stille pachthoeve te midden van dat geboomte voor te stellen.

Wij besloten nu de kudde om te rijden, en, door ons aan de andere zijde er van te vertoonen, ze dien kant uit te jagen, waar wij wisten, dat ons kampement liggen moest; anders zou de vervolging ons zoo ver hebben kunnen voeren, dat wij onmogelijk vóór het aanbreken van den nacht konden terugkeeren. Wij namen dus eenen wijden omweg, reden zachtjes en omzigtig voort, en hielden nu en dan stil, wanneer wij een of ander dier van de kudde zich met grazen zagen ophouden. De wind kwam gelukkig

van hunnen kant; anders zouden zij ons geroken en de vlugt genomen hebben. Op die wijze gelukte het ons, de kudde om te rijden, zonder ze te storen. Zij bestond uit omtrent veertig stuks, buffels, koeijen en kalveren. Wij scheidden ons een weinig van elkander, en naderden langzaam op een parallele linie, hopende allengs nabij de dieren te komen, zonder dat ze onraad merkten. Zij begonnen echter zachtjes heen te gaan, bij elken stap of twee stilstaande om te grazen, toen plotseling een buffel, die, zonder dat wij hem zagen, zijn middagslaapje onder eene groep boomen aan onze linkerzijde had gehouden, opsprong en zich naar zijne makkers spoedde. Wij bevonden ons nog op een' aanmerkelijken afstand; maar de dieren waren schuw geworden. Wij verhaastten onze schreden; zij vielen in den galop, en nu ging het er op los.

Daar de grond vlak was, maakten zij een' snellen voortgang, elkander op eene linie volgende, terwijl twee of drie stieren de achterhoede uitmaakten, van welke er een, die verbazend groot was, en een' respectabelen, door de zon verbranden baard en toupet had, de patriarch der kudde en een oudvorst der prairie scheen te zijn.

Er ligt eene mengeling van het schrikbarende en het komieke in het voorkomen dezer vervaarlijke dieren, wanneer zij, met eene op en neder gaande beweging van hun plompen kop en schouders, hunne zware massa vooruitstuwen; hun

staart staat dan overeind, gelijk die van hansworst in eene pantomime, terwijl het topje in een' fieren doch koddigen stijl rondzwaait, en hunne oogen flikkeren op eene giftige wijze, met eene uitdrukking van schrik en woede.

Ik bleef hun eenigen tijd op zijde, zonder ze binnen pistoolschot te kunnen krijgen; want mijn paard was door den aanval van den buffel, op de vorige jagt, nog banger voor die dieren geworden. Eindelijk gelukte het mij toch; maar nogmaals lieten de pistolen mij in den steek, en kitsten. Mijne makkers, wier paarden minder vlug en meer afgejaagd waren, konden de kudde niet inhalen. Eindelijk maakte de Heer L***, die de achterste van de linie was, van de laatste gelegenheid gebruik, en deed een goed schot met zijn dubbel jagtgeweer. Hij trof een' buffel juist boven de ribben, verbrijzelde zijne ruggegraat, en deed hem vallen. Hij hield stil en steeg af, om zijne prooi de rest te geven, en ik leende zijn geweer, waarin nog eene lading was, van hem, zette mijn paard in vollen ren, en haalde nogmaals de kudde in, die donderend voortsnelde, door den Graaf vervolgd. Met mijn nieuw wapen, behoefde ik mijn paard niet zoo digt bij de buffels te brengen; ik was des te spoediger in de gelegenheid, om er een uit te kiezen, dien ik ook door een gelukkig schot neérvelde. De kogel had een levensdeel getroffen; hij kon zich niet roeren van de plaats, waar hij gevallen was, maar lag daar in doodsangst te worstelen, terwijl

het overschot der kudde hals over kop bleef voortloopen.

Ik steeg af, en naderde mijn slagtoffer. Geen verhard jager zijnde, kreeg ik medelijden met het arme beest, dat, bloedende en zich wringende, aan mijne voeten lag. Zijne grootte zelfs, die mij te voren zoo belust had gemaakt, vermeerderde nu mijne aandoening van berouw. Ik verbeeldde mij, smarten te hebben veroorzaakt, naar gelang der lijvigheid van mijn slagtoffer, als ware hier veel meer leven vernield, dan bij een dier van mindere grootte het geval zou geweest zijn.

Mijn naberouw werd nog sterker, dewijl het arme dier zulk een' langen doodstrijd leed. Het had eene doodelijke wond bekomen, maar de dood kon zich nog lang doen wachten. Ik kon het zoo niet laten liggen, om, terwijl er nog leven in was, stuksgewijze door de wolven, die reeds zijn bloed hadden geroken, en al huilende op een' afstand mijn vertrek beloerden, en door de raven, die akelig boven mijn hoofd in de lucht krasten en rondfladderden, te worden verscheurd. Het werd eene daad van genade, den buffel uit zijne ellende te bevrijden, door hem af te maken. Ik deed dus kruid op de pan van eene pistool, en trad digt bij hem. Aldus in koelen bloede eene wond toe te brengen, was — ik gevoelde het — geheel iets anders, dan in de hitte der jagt vuur te geven. Ik lei dus vlak achter het schouderblad aan, en — mijne pistool wei-

gerde ditmaal geene dienst. De kogel moet door het hart zijn gegaan; want het dier kreeg ééne enkele stuiptrekkende trilling, en stierf.

Terwijl ik al peinzende stilstond, en mijn paard nevens mij graasde, kwam mijn jagtgezel, de virtuoos, aangetreden, die, als een knap en in alles bedreven man, terstond, naar echt jagersgebruik, den buffel de tong uit den bek sneed en aan mij overhandigde, om ze als zegeteeken mede naar het kamp te nemen.

DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Een kameraad vermist. — Wij zoeken het kamp op. — De commissaris, het wild paard en de buffel. — Wolven-serenade.

Wij werden nu ongerust over den jongen Graaf, die, met zijne gewone drift en onstuimigheid, op zijn afgemat paard, de kudde had nagezet, met voornemen om niet terug te keeren, zonder ook een' buffel te hebben geveld. Hij had de dieren links en regts vervolgd, en nu en dan er op ingeschoten, totdat eindelijk ruiter en buffels in de verte niet meer kenbaar waren, en door hoogten en struiken geheel en al aan het gezigt werden onttrokken.

Het werd avond, terwijl wij beraadslaagden, wat ons te doen stond. Wilden wij hem volgen, dan zou het gewis donker zijn, alvorens wij hem aantroffen, voorondersteld, dat wij niet geheel van het spoor raakten. Moeijelijk zou het dan wezen, onzen eigenen terugweg naar het kamp

te vinden, hetgeen nu reeds eene bedenkelijke zaak was. Wij besloten dus zoo spoedig mogelijk den aftogt te blazen, en onze kleurlingen, benevens eenige oude jagers, die den weg op de prairiën beter kenden, op ontdekking van onzen reisgenoot uit te zenden. Wij sloegen derhalve den weg in, die, naar wij meenden, kampwaarts leidde. Onze moede rossen konden naauwelijks meer dan stapvoets gaan. Duisternis begon ons allerwege te omringen, zoodat wij allengskens de omstreken niet meer konden onderscheiden; wij poogden te vergeefs verscheidene landstreken te herkennen, die wij des morgens hadden waargenomen. Het voorkomen der prairiën is overal zoo gelijkvormig, dat slechts het oog van een' Indiaan, of van een' ervaren jager, den weg weet te vinden. Het werd eindelijk nacht. Wij hoopten in de verte het geflikker der kampvuren te zien; wij luisterden, of wij het geluid der halsbellen van de paarden niet hoorden. Eens of tweemaal verbeeldden wij het ons; maar het was mis. Er was niets te hooren, dan een eentoonig concert van insekten, het nare gehuil van den een' of anderen wolf, en het suizen van den nachtwind. Wij begonnen er reeds aan te denken, om maar voor dien nacht halt te maken, en ergens onder geboomte te bivouakkeren. Wij hadden het noodige om vuur te slaan; aan brandhout ontbrak het niet, en de tongen onzer buffels konden ons tot een souper dienen.

Juist, toen wij dachten af te stijgen, hoorden

wij een schot vallen, en kort daarop een stoot op den horen, tot sein voor de opkomende nachtwacht. Fluks draafden wij op dat geluid af, en ontdekten weldra de kampvuren, die in de verte tusschen het digte geboomte van eenen slibgrond flikkerden.

Het kamp ingetreden zijnde, aanschouwden wij een tooneel van ruwe vrolijkheid, een regt jagersfeest. Alles was dien dag op buit uitgeweest. Acht buffels waren er geveld; overal flikkerden vuren; alle handen hadden het drok met gebradene ribstukken, gaargerooste mergpijpen, en het sappige bultstuk, zoo vermaard onder de lekkerbekken der prairiën. Wij waren regt blijde, aan dat stevige maal te bunnen deelnemen; want wij waren sedert den morgen te paard geweest, zonder iets te nuttigen.

Wat onzen achtbaren vriend den commissaris betrof, welken wij dien morgen in het kamp hadden gelaten, wij vonden hem, geheel afgetobt door een gelukkig jagtpartijtje, in een' hoek der tent liggen.

Het bleek, dat onze kleurling Beatte, in zijn' ijver om den commissaris in de gelegenheid te stellen, deszelfs jagtlust te voldoen en zich te onderscheiden, hem zijn half wild paard had doen bestijgen en een' vervaarlijken buffelstier vervolgen, die reeds door de jagers was aan 't loopen gebragt. Het paard, even onversaagd als zijn eigenaar, en gelijk deze een halve duivel zijnde, zag en rook naauwelijks den buffel —

eene voor hem gewone jagt — of het vloog als dol, met zijnen vrij onwilligen ruiter, door dik en dun, berg op en berg af, het gehorende dier achterna, en drong, het bereikt hebbende, wel verre van vrees te betoonen, er op in, de commissaris mogt er meê tevreden zijn of niet. Wat zou deze doen? het gold hier zijn' persoon; hij loste beide loopen van zijn geweer op den vijand, en trof hem wel, maar niet doodelijk, zoodat de buffel zich, vol razernij, naar zijn' vervolger keerde. Het paard, daarop gedresseerd, deed een' zijsprong. De buffel schoot het na. De achtenswaardige commissaris, terdege in het naauw gebragt, trok zijne eenige pistool uit den holster, vuurde, trof den buffel vlak in de borst, en deed hem ter aarde tuimelen.

De commissaris keerde naar het kamp terug, en hoorde zijne heldendaad door ieder prijzen; maar hij had er zijn bekomst van, want de man was half geledebraakt. Hij had eene ware *parforce*-jagt gemaakt, en was, tegen wil en dank, overwinnaar geweest. Doof voor alle komplimenten en gelukwenschingen, en slechts weinig appetijt gevoelende voor het hem opgedischte jagersmaal, week hij spoedig in de tent, waar hij zijne afgematte leden uitstrekte, en verklaarde, dat hij voor geen geld van de wereld dat Indiaansche paard, 't welk den duivel in het lijf had, meer wilde bestijgen, en genoeg van de buffeljagt had voor de rest van zijn leven.

Het was nu te donker, om den jongen Graaf

te doen opzoeken. Men schoot echter van tijd tot tijd een geweer af en blies op den horen, om hem den weg naar het kamp aan te duiden, indien hij bij geval zoo nabij mogt zijn, dat hij die seinen konde hooren; maar de nacht verstreek, en hij kwam niet. Er scheen geene ster, om hem te geleiden, en wij begrepen, dat hij, waar hij ook wezen mogt, in de duisternis zijne wandeling zou staken, en tot het aanbreken van den dag bivouakkeren.

De nacht was mistig en guur. Een groot aantal wolven, door den reuk der nabij het kamp gedoode buffels gelokt, hield een jammerlijk huilend concert van klaagliederen op onderscheidene wijzen. Niets is akeliger dan het gehuil der wolven, in het holle van den nacht, op eene prairie. Daarbij voegde zich voor ons de gedachte aan onzen vermisten reisgezel, die, zoo jong en onervaren, alleen, aan de hagchelijkste ontmoetingen was blootgesteld. Wij hoopten echter, dat hij, in den ochtend, den weg naar het kamp wel zou vinden, als wanneer al de gebeurtenissen van den nacht hem slechts eene herinnering zouden opleveren, die zijne zucht naar avonturen op eene aangename wijze moest streelen.

EENENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Jagt op een' vermisten reisgezel.

De ochtend brak aan, en er gingen een paar uren voorbij, zonder de minste tijding van den Graaf. Wij begonnen ongerust te worden, dat hij, van geen kompas voorzien zijnde, van den weg mogt afdwalen, en eene verkeerde rigting kiezen; op die wijze worden somtijds jagers dagen lang vermist. Daarbij kwam, dat hij van geene levensmiddelen voorzien was, als een onervaren jager op geen' buit behoefde te rekenen, en gevaar liep van den eenen of anderen op den loer liggenden of rondzwervenden hoop wilden in handen te vallen.

Zoodra ons volk dus had ontbeten, riepen wij vrijwilligers tot eenen kruistogt op, om den jongen Graaf te zoeken. Een dozijn wachters, wél opgezeten en met geweren gewapend, was aldra

tot die expeditie gereed; onze kleurlingen, Beatte en Antoine, toonden zich volijverig, zoowel als onze kleine Franschman. De Heer L*** en ik stelden ons dus aan het hoofd, om den weg te wijzen naar de plaats, waar wij ons op de jagt van den Graaf hadden gescheiden, en wij gingen, de prairie over, op marsch. Na een goed half uur rijdens kwamen wij bij de plek, waar de twee buffels lagen, die wij hadden gedood. Een legioen roofzieke wolven smulde er reeds aan. Toen zij ons zagen naderen, dropen zij met den grootsten tegenzin af, en bleven, terwijl ze ons met nijdige en verwoede blikken aanstaarden, op eenen veiligen afstand wachten totdat wij vertrokken zouden zijn, om hun maal te hervatten.

Zoodra ik Beatte en Antoine ter plaatse had gebragt, waar de jonge Graaf alleen de jagt begonnen had, was het even alsof er honden op zijn spoor waren gebragt. Zij wisten terstond den loop van zijn paard onder het getrappel der buffels te ontdekken, en volgden dat spoor stapvoets, bijna een half uur ver in eene regte linie, naauwkeurig toeziende, totdat zij een punt bereikten, waar de kudde zich verdeeld en naar onderscheidene kanten op de weide verspreid had. Hier week het spoor der paardenhoeven van den koers af, en liep zoo verward dooreen, dat onze kleurlingen er mede verlegen raakten. Terwijl wij allen stilhielden en wachtten, dat zij zich bepaalden, liet Beatte plotseling eenen korten Indiaanschen kreet hooren, en wees naar een' heuvel in

de verte. Oplettend toeziende, ontdekten wij een' ruiter op deszelfs top. » 't Is de Graaf!" riep Beatte, en vloog in galop er heen, door ons allen gevolgd. Maar weldra hield hij zijn paard aan, want eene tweede figuur te paard vertoonde zich op den heuvel, en dit veranderde het geval, daar de Graaf alleen was afgereden, en er niemand anders uit het kamp werd vermist. Zoo een dezer ruiters werkelijk de Graaf was, moest de ander een Indiaan zijn, en wel waarschijnlijk een Pawnie; welligt waren beide Indianen, spionnen van eene of andere strooppartij, die in den omtrek verborgen lag. Terwijl wij in haast deze gissingen maakten, verdwenen de ruiters aan gene zijde des heuvels uit ons gezigt. Een der wachters was van gevoelen, dat er misschien eene zwervende partij Pawnies achter den heuvel lag, en dat de Graaf wel in hunne handen zou kunnen zijn gevallen. Dit denkbeeld had eene elektrieke uitwerking op den kleinen troep. In een oogenblik was ieder paard in vollen ren, de kleurlingen vooruit; de jonge wachters verhieven onder 't rijden wilde vreugdekreten op de gedachte, dat zij eene kloppartij met de Indianen zouden hebben. Een galop, op halsbreken af, bragt ons den heuvel om, en tevens onze vergissing aan 't licht. In eene groef vonden wij de twee ruiters bij eenen door hen gevelden buffel staan, en herkenden hen dadelijk voor wachters. Het kwam nu uit, dat dezen, een weinig vóór ons, ongemerkt het kamp hadden verlaten, en

regtstreeks hier waren gekomen, terwijl wij eenen omweg door de prairie hadden gemaakt.

Na dit tusschenspel, waardoor de geestdrift van ons gezelschap merkelijk verkoelde, keerden wij langzaam naar de weide terug; maar het duurde eene poos, voordat onze kleurlingen op nieuw het spoor van den Graaf konden vinden. Dit hun eindelijk gelukt zijnde, volgden zij het in al deszelfs verwarde rigtingen, tot op eene plek, waar het niet meer met buffelgetrappel vermengd was, maar alleen en afzonderlijk hier en daar de prairie doorkruiste, doch altijd in eene van het kamp afgewende rigting. Hier had de Graaf, naar het bleek, de vervolging der buffels opgegeven en getracht den weg naar het kamp te vinden, maar was door de duisternis daarin belet, en volkomen op een' dwaalweg geraakt.

Bij al dit onderzoek deden onze kleurlingen die snelheid van oog blijken, waarmede Indianen, gelijk men weet, een spoor kunnen ontdekken en volgen. Beatte vooral snuffelde als een daarop afgerigte hond. Somtijds reed hij op een drafje voorwaarts, de oogen digt voor den kop zijns paards op den grond gevestigd, en ontdekte duidelijk teekenen op het gras, die voor mij onzigtbaar waren, wanneer ik mijn oog er niet vlak bij had; dan weder hield hij de teugels aan, en deed zijn paard een' zachten stap aannemen, terwijl hij daar, waar mijn oog niets ontdekte, oplettend den grond gadesloeg; hij steeg alsdan af,

leidde zijn paard bij den toom, en trad omzigtig stap voor stap voort, het gezigt naar den grond gekeerd en het minste teeken gadeslaande. Op eenige plaatsen, waar de grond hard en het gras verdord was, verloor hij het spoor geheel, en wendde zich regts en links, voor- en achterwaarts, om het te zoeken. Gelukte dit niet, dan onderzocht hij de kanten der nabijliggende riviertjes of den zandgrond der groeven, om ergens een spoor van den Graaf te ontdekken; slaagde hij daarin, zoo steeg hij weêr te paard, en hernam zijnen koers. Eindelijk kwamen wij na het doortrekken eener rivier, in welker brokkelige oeverkanten de hoeven van het paard diep waren ingedrukt, op eene hooge dorre prairie, waar onze kleurlingen geheel van hunne streek geraakten. Geen voetstap was hier, hoe men ook zocht, te ontdekken, en Beatte, eindelijk stilhoudende, schudde zwaarmoedig het hoofd.

Juist op dat oogenblik sprong eene kleine kudde herten, uit eene nabijliggende groef opgejaagd, ons voorbij. Beatte steeg schielijk af, leide zijn geweer aan, en schoot; een der herten werd ligt gewond, doch zonder te vallen. De knal van het geweer werd onmiddellijk door een lang *hallo*, dat zich op eenigen afstand deêd hooren, gevolgd. Wij zagen rond, maar ontdekten niets. Een nieuw geroep volgde, en eindelijk zagen wij uit den zoom van een bosch een' ruiter naar ons toe komen, welken wij met een' oogopslag voor den jongen Graaf herkenden. Wij hieven allen

een vreugdegejuich aan, en vlogen hem in galop te gemoet. Het was eene regt aangename ontmoeting voor beide partijen; want wij hadden allen den grootsten angst voor hem gevoeld, uit hoofde zijner jeugd en weinige ondervinding, en wat hem betrof, hoe groot een liefhebber van het avontuurlijke hij ook mogt wezen, scheen hij zeer verblijd zich weder onder zijne vrienden te bevinden.

Gelijk wij gedacht hadden, was hij den vorigen avond geheel van zijnen weg afgedwaald, en had tot den donker rondgezworven. Toen besloot hij te bivouakkeren; maar ofschoon de nacht gansch niet warm was, vreesde hij vuur aan te maken, om niet door Indianen te worden bespeurd. Hij kniebandde zijn paard met zijn' zakdoek, en liet het zoo op den rand der prairie grazen, klom in een' boom, maakte zijn' zadel vast op de vorksgewijze staande takken, plaatste zich met zijn' rug tegen den stam, en hield zich gereed, om een' naren en angstigen nacht door te brengen, en van tijd tot tijd op eene wolvenmuzijk te worden onthaald. Het liep hem aangenaam buiten de gis. De vermoeijenis van dien dag voerde hem weldra in de armen van een' diepen slaap; hij droomde genoegelijk van zijns vaders huis in *Zwitserland*, en werd niet wakker voordat het reeds volkomen dag was.

Nu verliet hij zijne rustplaats, steeg te paard, en reed naar den naakten top eens heuvels, waar hij het uitzigt had op eene ongebaande wildernis,

doch niet verre van zich af de groote *Canadische rivier* zag, die zich tusschen boomrijke oevers kronkelde. Het gezigt dezer rivier troostte hem door het denkbeeld, dat, zoo hij het geluk niet had het kamp te vinden of door zijne kameraden te worden opgespoord, hij den loop des strooms kon volgen, die hem ontwijfelbaar naar den een of anderen grenspost of naar een Indiaansch gehucht moest geleiden. En zoo liep onze avontuurlijke buffeljagt dan eindelijk af.

TWEEËNDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Eene republiek van prairiehonden.

Van onze expeditie tot opsporing van den Graaf in het kamp teruggekeerd zijnde, vernamen wij, dat er een groot *dorp*, gelijk men het noemt, van prairiehonden op den gladden top van een' heuvel, een kwartieruurs van het kamp, was ontdekt geworden. Laat in den namiddag ging ik met een' makker hetzelve bezoeken. De prairiehond is een klein dier van het konijnenslag, en omtrent even groot; hij is van een' vluggen, levendigen, prikkelbaren en eenigzins onbesuisden aard. Hij is zeer gezellig, en leeft in talrijke vereenigingen of gemeenten, die somtijds onderscheidene morgen lands beslaan, maar uit de tallooze voetstappen de gestadige beweging en den rusteloozen aard der bewoners genoegzaam doen kennen. Zij schijnen het inderdaad altijd even drok te hebben, en zijn den geheelen dag op de

been, ginds en herwaarts loopende, alsof ze elkander in hunne holen een bezoek gaven; zij houden vergaderingen in de opene lucht, en dansen en springen te zamen in de koele avonden, wanneer er regen gevallen is. Somtijds brengen zij den halven nacht in vrolijkheid te zamen door, en keffen en blaffen op zachte toonen, gelijk jonge wolven; maar zoodra ze het minste alarm hooren, verdwijnen ze fluks in hunne cellen, en het dorp blijft stil en verlaten. Wanneer ze verrast worden, en geen middel hebben om te ontsnappen, nemen ze eene vechtershouding aan, en hunne blikken toonen eene koddige mengeling van magtelooze gramschap en stoutheid.

De prairiehonden zijn echter de eenige ingezetenen dezer dorpen niet. Uilen en ratelslangen wonen, naar men zegt, in hun midden; maar of zij zulks als genoodigde gasten, dan wel als lastige indringers doen, is eene zaak, die nog niet uitgemaakt is. De uilen zijn van een bijzonder slag, vlugger van oogen, langer van pooten en sneller van vlugt dan gewone soorten, en vliegen op helderlichten dag uit. Sommigen zeggen, dat ze alleen de verlatene verblijven der prairiehonden bewonen, waaruit deze laatsten wegens den dood van een of ander lid der familie vertrokken zijn; want deze zonderlinge kleine honden schijnen zoo gevoelig van aard te zijn, dat ze in geen huis kunnen blijven, waarin ze een' vriend hebben verloren. Anderen verzekeren, dat de uil de functie van huisbewaarder bij den prairiehond

waarneemt, ja zelfs, dat hij, als nagenoeg dezelfde stem hebbende, het jonge goed leert blaffen, en als een huisonderwijzer wordt gebruikt.

Wat de ratelslang betreft, zoo kan niemand zeggen, wat zij in de belangwekkende huishouding dezer dorpelingen uitvoert. Er zijn er, die willen, dat zij eene bloote schuimloopster en afzetster is, en de eerlijke doch ligtgeloovige prairiehonden leelijk van de huig ligt; één ding is zeker, namelijk dat men haar nu en dan ontdekt heeft, met eene jonge telg der familie in haren bek, zoodat zij zich in 't geniep beter te goed doet, dan men van eene paddenvreetster zou verwachten.

Alles, wat ik van den maatschappelijken en politieken toestand dier kleine dieren had hooren verhalen, deed mij met groote belangstelling het dorp naderen. Ten ongelukke was het dien zelfden dag door eenige wachters bezocht geweest, die zelfs een paar burgers hadden doodgeschoten. De geheele gemeente was dus grimmig boos; het scheen, dat men buitenposten had uitgezet; en toen wij naderden, meenden wij de piketten te zien inrukken, om alarm te maken, waarop de omzigtige burgers, die aan den ingang hunner woningen gezeten waren, elk met een kort *hoe-woe* in hun hol weken, en bij het afklimmen hunne hielen in de lucht staken, alsof ze eene buiteling maakten.

Wij wandelden het geheele dorp door, dat eene uitgestrektheid van wel dertig morgen gronds

besloeg. Er was geen enkele inwoner te zien. Er waren tallooze holen, elk met een klein aardhoopje er naast, dat onder het graven door het kleine dier was uitgeworpen. Deze holen waren ledig, zoo ver wij met de laadstokken onzer geweren konden voelen; ook konden wij geen' enkelen hond, uil of ratelslang voor den dag doen komen. Wij verwijderden ons in stilte tot op een' kleinen afstand, gingen op den grond liggen, en wachtten eene lange poos onbewegelijk. Allengs stak hier en daar in de buurt een voorzigtige oude burger langzaam het puntje van zijn' neus uit, maar trok het terstond weêr terug. Anderen, verder af, kwamen geheel te voorschijn, maar maakten, zoodra ze ons bespeurden, een' luchtsprong, en doken weêr in hunne holen. Eindelijk werden de inwoners van het verstafgelegene gedeelte des dorps door de aanhoudende stilte aangemoedigd, om uit te gaan, en zich op een drafje naar eenig ander hol te begeven, waar denkelijk een nabestaande of snapzieke kennis woonde, om daar over de voorvallen van den dag te politiseren. Anderen, nog stouter, verzamelden zich bij kleine groepen in de straten en op de publieke plaâtsen, om over den hoon, het gemeenebest aangedaan, en den gruwelijken moord hunner medeburgers te redekavelen. Wij rezen van den grond op, en naderden zachtjes, om eene kleine verkenning te doen; maar een fijn *hoewoewoef* ging van mond tot mond. Alles vloog in een oogenblik uiteen. Over-

al zagen wij hielen in de hoogste steken, en fluks was de geheele burgerschaar in den grond verdwenen.

De avondschemering maakte een einde aan onze waarnemingen; maar nog laat in den nacht, na onze terugkomst in het kamp, konden wij een flaauw geschrei uit het dorp hooren, alsof de inwoners, in eene algemeene vergadering, den val van een of ander groot personaadje in hun gemeenebest betreurden.

DRIEËNDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Raadpleging in het kamp. — Redenen om huiswaarts te keeren. — Paarden vermist. — Wij scheiden van de kompagnie boschwachters. — Moeras. — Nachtelijk kamptooneel. — De uil, verkondiger van den dageraad.

Terwijl men het ontbijt gereed maakte, werd er een raad belegd omtrent onze aanstaande bewegingen. Er hadden zich, sedert een' dag of twee, blijken van ontevredenheid onder de boschwachters geopenbaard, die, grootendeels het prairieleven ongewoon, deszelfs ontberingen zoo min als de discipline van het kamp konden verdragen. Het gemis van brood hadden zij bitter gevoeld, en waren het gestadige trekken moede; ook was inderdaad het nieuwtje van de expeditie af. Zij hadden op hert, beer, eland, buffel en wild paard jagt gemaakt, en geen verder doel van eenig belang voor oogen. Elk wenschte dus huiswaarts te keeren.

Gewigtige redenen noopten den kapitein en verdere officieren, om tot den terugmarsch te besluiten. Onze paarden waren bekaf gereden, en jammerlijk afgevallen door het gebrek aan goed voeder, en door het vastbinden, dat men hen 's nachts deed, uit vrees voor de roofzucht der Indianen. Daarbij schenen de laatste regenvlagen de voedende kracht van het weinige overgebleven gras te hebben weggespoeld, en sedert ons kamperen in den storm waren onze paarden snel aan vleesch en sterkte afgenomen. De grootstmogelijke zorg kan niet verhoeden, dat paarden, die aan haver of ander graan en aan de geregelde en ruime voeding van den stal gewoon zijn, op eenen togt over de prairiën pit en bruikbaarheid verliezen. Tot alle expeditiën, gelijk de onze, verdienen de forsche Indiaansche paarden, die gewoonlijk van het wilde ras afstammen, de voorkeur: deze zijn tegen alle ontberingen en vermoeijenissen bestand, en worden dik en vet bij het gras en wilde kruid, dat zij in de vlakten vinden.

Daarenboven hadden onze manschappen hunne paarden al te veel gevergd, door gestadig achter het wild te galopperen, dat wij, op marsch zijnde, ontmoetten. In plaats van ze zoo af te jagen, hadden zij beter gedaan, hunne krachten en moed meer te sparen. Op eene reis, gelijk de onze, behoorde men de paarden zoo veel mogelijk slechts in den stap te doen gaan, en den

eenen dag door den anderen niet meer dan drie tot vier uren te marscheren.

Wij hadden gehoopt, dat wij, spoed makende, de vlakten zouden bereiken, welke de *Roode Rivier* omzoomen, en in dit jaargetijde overvloed van jong riet, een uitmuntend voedsel voor het vee, opleveren. De tijd was ook daar, dat de Indianen gewoon zijn de prairiën in brand te steken; het gras was overal, waar wij doortrokken, zoodanig uitgedroogd, dat het vuur zich in zulk een geval sterk verspreiden moest, en van dag tot dag vermeerderde het gevaar, dat de prairiën tusschen ons en het fort door de eene of andere terugkeerende partij Osagen zouden worden in brand gestoken en ons eene verzengde woestenij voor het overige van de reis overlaten. In één woord, wij hadden onzen togt te laat in het jaar begonnen, of in de eerste dagen van den marsch te veel getalmd, om onze aanvankelijk voorgenomene reis te voleindigen, en liepen groot gevaar, om, zoo wij verder trokken, onze meeste paarden te verliezen, en, om van andere ongemakken te zwijgen, genoodzaakt te zijn, te voet terug te keeren. Er werd dus besloten, niet verder te gaan, maar onzen koers zuidwaarts te nemen, en met den meesten spoed weêr naar *Fort-Gibson* te marscheren.

Zoodra dit besluit eenmaal genomen was, trachtte elk om 't zeerst de uitvoering er van te doen verhaasten. Er werden echter verscheidene

paarden vermist, onder anderen die van den kapitein en den chirurgijn. Men had manschappen uitgezonden, om er naar te zoeken; maar de morgen verstreek, zonder eenige tijding dienaangaande. Ons gezelschap intusschen gereed zijnde, om op weg te gaan, besloot de commissaris, om met zijn vroeger eskorte van een' luitenant en veertien boschwachters vooruit te trekken, en aan den kapitein over te laten, om naar goedvinden met het hoofddetachement volgen. Te tien ure reden wij dan af, onder het geleide van Beatte, die dit gedeelte van het land als jager had bezocht, en den naasten weg naar het garnizoen kende. Wij reden eene wijl langs de prairiën, terwijl wij steeds zuidwaarts aanhielden; gedurende onzen rid zagen wij een aantal verschillende dieren, herten, witte en zwarte wolven, buffels en wilde paarden. Op de laatste maakten onze kleurlingen en Toontje vruchteloos jagt, en vermoeiden daardoor hunne reeds afgejaagde paarden slechts nog meer. Het is ook inderdaad een zeldzaam geval, wanneer men, op deze soort van vliegende jagt, andere paarden vangt, dan de zwakste en traagste van den hoop, terwijl de jager er ligt zijn eigen paard bij opoffert, en in alle geval een goed paard er aan moet wagen, om een slecht te vangen. Toontje, die een regte duivel te paard was, en er voor bekend stond, dat hij ieder paard, 't welk hij bereed, in den grond bedierf, slaagde er bij deze gelegenheid uitnemend in, om den sterken schimmel,

waarop wij hem bij den aanvang der reis gepakt hadden, lam te rijden, en bijna tot alle verdere dienst onbekwaam te maken.

Na eenige mijlen te hebben afgelegd, verlieten wij de prairie, en wendden ons oostwaarts langs een pad, 't welk Beatte zeide, dat, eenigen tijd geleden, door Osagische krijgslieden gebaand was. Dit pad leidde ons door eene ruwe, met digte bosschaadjen en struiken bedekte landstreek, door welke diepe groeven en heldere beken, de bronnen der *Kleine Rivier*, heen liepen. Omstreeks drie uren kampeerden wij bij eenige waterplassen in eene kleine vlakte, hebbende nagenoeg vijf uren wegs afgelegd. Wij hadden mondbehoeften uit ons vorige kamp medegebragt, en deden een' hartigen maaltijd met gestoofd buffelvleesch, gebraden wild, pannekoeken in beerevet gebakken, en tot drank het afkooksel eener soort van duizendguldenkruid, dat wij op onzen ganschen weg hadden aangetroffen, en bijna zoo goed als koffij smaakte. Onze koffij, die, zoo lang zij duurde, bij ieder maal was voorgediend, — want dit is de gewoonte in het westen — was ook waarlijk geen drank, om er op te snoeven. Zij werd in eene braadpan geroosterd, zonder dat men veel zorg daaraan besteedde, vervolgens in een' lederen zak met een' ronden steen fijngeklopt, en in ons voornaamst, ja bijna eenig keukengereedschap, de veldketel, in beekwater gekookt, hetwelk in de prairiën de kleur van den grond draagt, en steeds deeltjes van denzelven in eenen staat van ont-

binding bevat. Wij hadden werkelijk, op onze reis, de hoedanigheid van elk dezer soorten van grond geproefd, en de teugen waters, die wij gebruikt hadden, zouden in verscheidenheid van kleur, zoo al niet van geur, met de tincturen in een' apothekerswinkel hebben kunnen wedijveren. Helder, zuiver water is iets, dat men, althans in dit jaargetijde, zelden op de prairiën vindt.

Onze maaltijd geëindigd zijnde, werden er schildwachten rondom ons kampje uitgezet; daarna spreidden wij onze vellen en dekens onder het thans bijna bladerlooze geboomte, en sliepen gerust tot aan den morgen.

De dag brak heerlijk aan. Op nieuw weêrgalmde het kamp van vrolijke stemmen; elk dacht er met genoegen aan, dat hij weldra in het Fort zou terug zijn, en zich op brood en groenten kunnen vergasten. Zelfs onze gewoonlijk zoo zwaarmoedige bediende Beatte scheen daarover verheugd, en ik hoorde hem, terwijl hij de paarden tot den marsch binnen bragt, een allerakeligst Indiaansch liedje door den neus zingen. Al die opgeruimdheid werd echter spoedig verdreven door de vermoeijenissen van onzen togt, welke door dezelfde ruwe, bergachtige en met struiken overdekte landstreek liep, als gisteren. In den loop van den morgen bereikten wij de vallei der *Kleine Rivier*, waar dezé zich door een breed bed van aangespoelden grond kronkelde. Nu was zij buiten de oevers getreden, en overstroom-

de een groot deel der vallei. De zwarigheid was, den stroom te onderscheiden van de groote waterplassen, die hij gevormd had, en eene waadplaats er door te vinden; want hij was over 't geheel diep en modderig, met steile, brokkelige oeverkanten. Onder 't geleide van BEATTE zwierven wij dus eene wijl langs de oevers dezer kronkelende rivier, in een' schijnbaren doolhof van moerassen, bosschaadjes en ondergeloopen land. Somwijlen hadden onze moede rossen de grootste moeite, om door het water, dat tot aan de stijgbeugels reikte en op den grond met wortels en kruipende planten bezet was, heen te komen; somwijlen ook moesten wij ons eenen weg banen door digte doornstruiken en wijnranken, welke ons bijna uit den zadel ligtten. Op zekere plaats zonk een der pakpaarden in den modder, viel op zijne zijde, en kon slechts met de grootste moeite worden opgeholpen. Waar de grond kaal was, of zich eene zandbank bevond, zagen wij tallooze sporen van beeren, wolven, buffels, wilde paarden, kalkoenen en watervogels, waaruit bleek, welk eene overvloedige jagt dit oord opleverde; ons volk was echter het jagen moede, en zag nu die teekenen, welke hen in 't begin van onzen togt dol van verlangen zouden hebben gemaakt, met onverschillige oogen aan. Zij hadden nu slechts één wensch, namelijk, spoedig in het garnizoen terug te zijn.

Eindelijk gelukte het ons, eene ondiepte te vinden, waar wij allen de *Kleine Rivier* doortrok-

ken, met water en modder tot aan onze zadelsingels; vervolgens hielden wij anderhalf uur stil, om de natte bagaadje over te krijgen en aan de paarden tijd te geven om uit te rusten.

Wij marscheerden nu eerst door eene fraaije weide, met olmen en katoenheesters omzet, en hadden vervolgens op nieuw eenen verdrietigen weg door lastige ruigte en over aardhoopen; wij troffen groeven aan van roode klei, die somtijds zoo steil waren, dat de paarden hunne pooten bijeenzetteden, en zich zoo naar beneden lieten glijden, waarna zij als katten weêr tegen den anderen kant opklouterden. Hier en daar vonden wij tusschen de struiken zwarte doorn- en braambeziën, en de drift, waarmede onze manschappen de marschlinie verlieten, om die armzalige vruchten te verzamelen, toonden, hoezeer zij, na zoo langen tijd enkel dierlijk voedsel te hebben gebruikt, naar spijzen uit het plantenrijk hunkerden.

Omstreeks half vier ure kampeerden wij nabij eene beek op eene weide, waar onze half uitgehongerde paarden een weinig gras vonden. Daar Beatte heden eene vette ree en een van ons gezelschap een' fraaijen kalkoen gedood had, hadden wij geen gebrek aan mondbehoeften.

Het was een verrukkelijke herfstavond. De horizont vertoonde, na zonsondergang, een helder appelgroen, dat eerst in een fraai rood en vervolgens in een donker purperblaauw overging. Eene enkele smalle wolkstreep van een mahonij-

kleur, met eenen rand van amber en goud, zweefde in het westen, en juist onder dezelve schitterde de avondster met de heldere zuiverheid van den diamant. Daarbij hadden wij een avondconcert van insekten van allerlei soort, in één' enkelen, eenvoudigen en eenigzins melankolieken toon zamensmeltende, waardoor ik steeds ondervonden heb, dat het gemoed gestreeld en tot zachte rust gestemd wordt.

De nacht was even heerlijk. De moede boschwachters zonken, na een kort en mompelend onderhoud rondom hunne vuren, aldra in de armen van den slaap. De maan scheen flaauw in haar laatste kwartier, en na haar verdwijnen blonk er een helder sterrelicht met schietende meteoren. Hoogst genoegelijk is het, om, wanneer men dus op de prairiën bivouakkeert, zich neêr te vlijen, en de sterren aan te staren; het is alsof men ze van het dek eens schips in zee beschouwde. Men gevoelt in zulke eenzame nachten die verwantschap met deze schoone lichtbollen, welke de Oostersche herders, onder het hoeden hunner kudden bij nacht, tot sterrekundigen maakte. Hoe dikwijls heb ik mij, bij het aanschouwen van haren zachten en weldadigen glans, de woorden van Job herinnerd: » Kunt gij den geheimen invloed van het zevengesternte aan banden leggen, of de strengen van den Orion losmaken?" Ik weet niet hoe het kwam, maar ik gevoelde mij dezen nacht meer dan gewoonlijk getroffen door de plegtige heerlijkheid van het firmament, en het

scheen mij toe, dat ik, aldus onder het opene uitspansels des hemels liggende, tevens met de zuivere onbesmette lucht, vrolijkheid van geest en verkwikkelijke zielrust inademde. Beurtelings sliep en waakte ik; en wanneer ik sliep, deelden mijne droomen in de gelukkige stemming mijner wakende gepeinzen.

Tegen den morgen kwam een der schildwachten, de oudste man van den troep, bij mij zitten; hij was moede en slaperig, en wachtte met ongeduld op de aflossing.

Ik merkte, dat hij ook naar boven had gestaard, maar met andere gewaarwordingen. » Bedriegen de sterren me niet," zeide hij, » dan zal 'tgaauw dag zijn."

» Dat zal wel waar wezen," zeide Beatte, die kort bij ons lag; » ik heb daar zoo even een' uil gehoord."

» Schreeuwt de uil dan, wanneer de dag op het aanbreken is?" vroeg ik.

» Wel ja, Mijnheer! juist als de haan kraait."

Dit was eene nuttige, mij nog niet bekende, gewoonte van den vogel der wijsheid. Noch de sterren, noch hij, stelden hunne geloovigen te leur. Eene flaauwe lichtstreep werd dra in het oosten zigtbaar.

VIERENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Het oude Creekkamp. — Schaarschheid van levensmiddelen. — Slecht weder. — Moeijelijke marsch. — Jagersbrug.

De landstreek, door welke wij dezen morgen (2 November) trokken, had een veel aangenamer voorkomen en was vrij wat minder belemmerend voor den marsch, dan die van den vorigen dag.

Te elf ure kwamen wij uit op eene uitgestrekte prairie, en zagen op omstreeks twee uren afstands aan onze linkerhand eene lange streep groen woud, den loop van den noordelijken arm der *Arkansas* aanduidende. Op den rand der prairie, binnen eene ruime omperking van fraaije boomen, die eene kleine beek overschaduwden, waren de sporen aanwezig van een oud jagerskamp der Creeken. Op de basten der boomen stonden ruwe schetsen van jagers en wape-

nen met houtskool gekrabbeld, te gelijk met onderscheidene teekens en hieroglyphen, welke onze kleurlingen uitleiden als kennisgevingen, dat de jagers uit dit kampement huiswaarts waren gekeerd.

Op dezen schoonen kampementsgrond hielden wij onze middaghalt. Terwijl wij onder de boomen uitrustten, hoorden wij niet verre van ons een hoerageroep, en zie, daar kwam de kapitein met de kompagnie boschwachters, welke wij twee dagen te voren hadden achtergelaten, uit het geboomte aanzetten; de vrienden trokken de beek door, en werden in het kamp hartelijk verwelkomd. De kapitein en de doctor waren ongelukkig geweest in het zoeken hunner paarden, en moesten het grootste gedeelte van den tijd te voet gaan; echter hadden zij meer dan gewonen spoed gemaakt.

Wij begonnen gezamenlijk onzen marsch tegen een ure, hielden oostwaarts aan, en naderden de *Noord-Vork* in eene schuinsche rigting. Het was laat voordat wij eene goede legerplaats vonden; de beddingen der rivieren waren droog, en de prairiën waren op onderscheidene plaatsen door Indiaansche jagersbenden afgezengd geworden; eindelijk vonden wij water op eenen kleinen slibgrond, waar tevens vrij goed voeder voor de paarden was.

Den volgenden morgen was er in het oosten weêrlicht aan de lucht, vergezeld van doffe donderslagen; wolken betrokken den horizont. Beat-

te voorspelde regen en noordewind. Gedurende onzen marsch kwam een zwerm kraanvogels, van het noorden af, over onze hoofden heen gevlogen. » Daar komt de wind!" zeide Beatte, en werkelijk begon het bijna oogenblikkelijk uit dien hoek te waaijen en bij tusschenpoozen te regenen. Omstreeks half tien doorwaadden wij den noordelijken arm der Canadische rivier, en kampeerden tegen één ure, om onzen jagers tijd te geven tot een jagtpartijtje in de buurt; er heerschte ook werkelijk eene groote schaarschheid van levensmiddelen in het kamp, vermits zij ten gevolge hunner gewone zorgeloosheid, waarvan ik reeds vroeger gesproken heb, weder geheele ladingen buffelvleesch in het kamp op de groote prairie hadden gelaten, en nu uit hoofde van den geforceerden marsch, welken zij sedert dien tijd hadden moeten doen, en die hun geen tijd tot jagen had vergund, gebrek en honger moesten lijden. Sommigen hadden sedert den vorigen ochtend niet gegeten. Niets zou hen, toen zij in den overvloed van het buffelkamp gastereerden, hebben kunnen doen gelooven, dat zij zoo spoedig op die wijze zouden moeten vasten.

De jagers keerden met bijzonder weinig buit terug. Het wild was door Indiaansche jagtpartijen, die vóór ons hier geweest waren, verdreven geworden. Geen hert had zich laten zien; tien of twaalf wilde kalkoenen waren er geschoten, en dat was alles. De manschappen begonnen kalkoenen en zelfs prairiehennen met hunne

aandacht te verwaardigen, ofschoon zij te voren gemeend hadden, dat zulk tuig geen geweerschot verdiende.

De nacht was koud, winderig en regenachtig; maar wij stookten lustig. Er kwam een zwerm wilde ganzen met luid gekakel over ons kamp gevlogen; een teeken, dat de winter naderde.

Wij zetteden den volgenden morgen reeds vroeg in eene noordoostelijke rigting onzen togt voort, en geraakten op het spoor eener partij Creek-Indianen, waardoor onze arme paarden in staat waren, met meer gemak te gaan. Een fraai veld opende zich voor ons. Van eene kleine hoogte zagen wij neêr op uitgestrekte prairiën, met dreven en bosschaadjes op eene fraaije wijze bezet, en door eene lange linie van heuvelen begrensd. Alles droeg de rijke, zachte kleuren van den herfst. Wild was er ook genoeg. Een schoone hertebok sprong aan onze regterzijde tusschen het groen op, en koos ijlings de vlugt; maar een jong wachter, Childers genaamd, die te voet was, leide zijn geweer aan, joeg het springende hert een' kogel door den hals, en deed het voorover tuimelen. Nog een hertebok en eene ree, benevens verscheidene kalkoenen, werden er gedood, voordat wij onzen marsch staakten, zoodat de hongerige magen van onze luidjes op nieuw werden gestild.

Omstreeks drie uren kwamen wij, na eenen geforceerden en voor onze paarden werkelijk al te langen marsch van vijf uren, op eene met boo-

men omperkte vlakte. Het hoofd der linie had reeds een' geruimen tijd gekampeerd, toen de achterblijvers nog bij twee en drie te gelijk aanaankwamen; een onzer pakpaarden, benevens een hitje van BEATTE, waren van vermoeidheid neêrgevallen, en men had ze moeten achterlaten. Vele andere paarden zagen er zoo lam en zwak uit, dat men twijfelde, of ze het wel tot aan het Fort zouden goedmaken.

Des nachts viel er een zware regen, en de ochtend brak omwolkt en treurig aan. Evenwel heerschte er iets van de oude vrolijkheid in het kamp. De wachters hadden goed gesoupeerd, en schepten nieuwen moed, wanneer zij aan hunne ophanden zijnde terugkomst in 't garnizoen dachten. Alvorens op marsch te gaan, kwam BEATTE met zijn hitje bij ons, dat hij met veel moeite naar het kamp had gebragt. Het pakpaard echter was geheel verlamd, en men had het moeten laten, waar het lag. Ook had de wilde merrie, uit krachteloosheid, haar veulen geworpen, en was in geenen toestand om verder te gaan. Zij en de hit werden dus in het kamp gelaten, waar ze, water en een' goeden weidegrond hebbende, welligt in het leven konden blijven, en later worden opgezocht en naar het fort gebragt.

Wij vertrokken tegen acht ure, en hadden eenen zwaren en vermoeijenden marsch, beurtelings over ruwe heuvels en *rollende* prairiën. De regen had den grond glibberig en moerassig gemaakt,

zoodat men geen vasten voet zetten kon. Eenige der wachters stegen af, dewijl hunne paarden de kracht niet meer hadden, om hen te dragen. Wij maakten halt in den loop van den morgen, en de paarden konden van matheid niet grazen. Verscheidene gingen liggen, en waren niet zonder moeite weder op te krijgen. Onze troep had een regt treurig aanzien, zoo als hij daar langzaam voortsukkelde in eene gebrokene en verstrooide linie, die zich meer dan een uur ver over heuvel en dal uitstrekte. Sommige manschappen waren te paard, anderen te voet; zij marscheerden, op groote afstanden van elkander, bij groepen van drieën of vieren, terwijl eenige verre achterblijvers den trein sloten. Omstreeks vier ure hielden wij voor dien nacht stil in een groot woud, aan de zijde eener smalle, maar diepe rivier, de *Kleine Noord Vork* of *Diepe Kreek* genaamd. Het was laat, alvorens de meesten van den troep binnen het kamp waren aangekomen; vele paarden had men moeten achterlaten. Daar de rivier te diep was, om te doorwaden, wachtten wij tot den volgenden dag, om middelen tot den overtogt te beramen; maar onze kleurlingen zwommen des avonds met de paarden van ons gezelschap naar de overzijde, waar meer gras stond, terwijl de rivier blijkbaar aan het rijzen was. Het was een koude en droevige nacht; de wind floot scherp door het woud, en deed de drooge bladeren alom verstuiven. Wij stookten groote vuren van boomstammen, en daardoor werd eenige

troost, zoo al niet opgeruimdheid, onder ons verspreid.

Den volgenden morgen werd er eene algemeene vergunning gegeven, om tot twaalf ure te jagen, daar het kamp zonder mondbehoefte was. Wilde kalkoenen waren er in overvloed rondom ons kamp, en vele werden 's jagers buit. Intusschen maakte men toebereidselen, om de rivier, die verscheidene voeten gedurende den nacht was gewassen, over te trekken, en men besloot boomen te vellen, om als bruggen te dienen. De kapitein en de doctor, benevens een paar andere grooten uit het kamp, onderzochten, als deskundigen, met een ervaren oog de boomen, die op den oeverkant groeiden, en kipten er eindelijk twee van de grootste en bestgeschikte uit. Met kracht werd de bijl er bij de wortels ingedreven op eene wijze, dat ze regt over de rivier moesten vallen. Daar ze echter niet tot den overkant toe reikten, moesten eenige manschappen daarheen zwemmen, en boomen aan de andere zijde vellen, om er meê zamen te komen. Het gelukte dezen, een vrij gevaarlijk soort van voetpad over den diepen en snellen stroom te maken, tot overbrengst der bagaadje; maar wij moesten ons stap voor stap voorthelpen over de stammen en voornaamste takken der boomen, die gedeeltelijk onder water staken, zoodat wij tot ons middel toe moesten baden. De meeste paarden werden vervolgens al zwemmende overgezet; maar eenige er van waren te zwak om zich in den

stroom te wagen, en over 't geheel buiten staat om verder te gaan.

Er werden dus twaalf man in het kamp gelaten, om op deze paarden te passen, totdat ze door rust en goed voeder de noodige krachten tot de reis zouden hebben bekomen, en de kapitein verbond zich, om, dadelijk na onze komst in het fort, eenen voorraad van meel en andere benoodigdheden aan de manschappen te zenden.

VIJFENDERTIGSTE HOOFDSTUK.

Uitzien naar land. — Moeijelijk reizen en hongerig rusten. — Eene grenshoeve. — Aankomst in het garnizoen.

Kort na één ure hervatteden wij onzen moeijelijken togt, die het overige van den dag en den geheelen volgenden over steenachtige heuvels en door uitgestrekte prairiën liep, welke door den laatsten regen week en slijkerig waren geworden, en door beken werden doorsneden, die tot stroomen waren aangegroeid. Onze arme paarden waren zoo zwak, dat wij ze naauwelijks de diepe groeven en bruisende stroomen konden overkrijgen. Onder het gaan op de slijkerige vlakten gleden en waggelden zij bij iederen stap, en de meesten onzer waren genoodzaakt af te stijgen en den weg grootendeels te voet af te leggen. Honger begon onder den troep te heerschen; elkeen zag er angstig en neêrslagtig uit, en scheen

elke mijl te tellen, die wij reeds afgelegd en nog vóór ons hadden. Bij het overgaan van een' heuvel, klom Beatte in een' hoogen boom, en zag van daar, als een zeeman uit de mars, rond. Hij kwam met goede tijding naar beneden. Links had hij eene woudstreep gezien, die zich dwars over de landstreek uitstrekte, en welke hij wist, dat de boschrijke oever der *Arkansas* was, en in de verte had hij zekere landmerken bespeurd, waaruit hij opmaakte, dat wij niet meer dan veertig mijlen van het fort konden verwijderd zijn. Geen geroep van » land! land!" kan den door stormen geteisterden zeeman meer welkom zijn, dan ons dit heugelijk nieuws was.

Inderdaad zagen wij, kort daarna, op eenen afstand rook uit het geboomte opgaan. Wij vooronderstelden, dat die van eene jagtpartij van Creek- of Osage-Indianen in de nabijheid van het fort kwam, en verheugden ons regt, de woonplaats van menschen te naderen. Wij hoopten en vertrouwden nu, dat wij weldra bij de grensgehuchten van Creek-Indianen zouden komen, welke langs den zoom der onbewoonde wildernis verspreid liggen; en onze hongerige wachters sukkelden met nieuwen moed voorwaarts, reeds bij voorraad smullende aan de lekkernijen der boerderij, en ieder artikel van een' goeden maaltijd opnoemende, totdat hunne monden door de voorstelling van al die hersenschimmige feesten begonnen te wateren.

Een hongerige nacht volgde echter op een' las-

tigen dag. Wij kampeerden op den oever van de *Arkansas*, tusschen de ruïnen eener statige dreef, welke door een' zwaren rukwind was neêrgeveld, en meer andere sporen van zijn' vernielenden loop in het woud had nagelaten, waar zware boomen, aan splinters en met de wortels in de hoogte, alle in dezelfde rigting verspreid lagen, gelijk dunne riethalmen, die door den voet des jagers vertrapt zijn.

Hier was dus brandhout in overvloed, zonder dat wij de bijl noodig hadden. Wij hadden weldra verbazende vuren, die den geheelen omtrek verlichtten, tegen de koude aangelegd; maar helaas! wij hadden niets te koken of te braden. De schaarschheid in het kamp bereikte bijna den trap van hongersnood. Gelukkig hij, die nog een klein stukje vleesch of zelfs maar de half afgeklovene beenderen van een vroeger maal bezat! Wat ons betreft, wij waren gelukkiger aan onzen disch dan onze buren; want een van ons volk had een' kalkoen geschoten. Wij hadden echter geen brood, om er bij te eten, geen zout om het smakelijk te maken. Het beest werd in water gekookt; dit werd als soep opgedischt, en nu konden wij elk stukje van den kalkoen over den leêgen zoutzak wrijven, of er mogelijk nog een zoutdeeltje was blijven aanzitten, om de lafheid van het vleesch weg te nemen.

De nacht was vinnig koud; het heldere maanlicht scheen op de ijskristallen, die alles rondom

ons bedekten; het water bevroor naast de vellen, op welke wij bivouakkeerden, en 's morgens vond ik de deken, waarin ik gewikkeld was, met ijzel overdekt; evenwel had ik nooit beter geslapen.

Na eene schaduw van ontbijt, bestaande uit kalkoenbeenderen en een kop koffij zonder suiker, pakten wij ons reeds vroeg weg; want honger jaagt iemand op reis als met de zweep voort. De prairiën waren ééne enkele ijskorst, die het hooge gras bedekte, en in de zon flikkerde. Wij zagen groote zwermen prairiehennen, die van den eenen tak op den anderen fladderden, of schaarsgewijze op de naakte takken zaten, en wachtten, dat de zon de vorst van gras en kruiden zou doen verdwijnen. Onze wachters haalden voor zulk gering wild niet meer den neus op, maar verlieten hunne gelederen, om eene prairiehen te vervolgen, met dezelfde drift, waarmede zij vroeger een hert najaagden.

Een ieder haastte zich nu om vooruit te komen, ten einde vóór den nacht eene menschelijke woning te kunnen bereiken. De arme paarden moesten meer doen dan zij konden; maar het scheen, dat de hoop van weldra rust en voedsel in overvloed te zullen vinden, ook hen aanspoorde. Echter scheen de afstand zich meer dan ooit te verlengen; en de blaauwe heuvels, die men ons als landmerken aan den gezigteinder had gewezen, schenen, naar gelang wij naderden, achteruit te wijken. Iederen stap werd een moei-

jelijke arbeid; vaak viel er een ellendig paard magteloos neêr, werd door zijn eigenaar met geweld tot aan den voet van de eene of andere rivier gedreven, waar welligt nog een beetje gras stond, en daar aan zijn lot overgelaten. Onder de paarden, die men zoo op weg achterliet, was ook een der handpaarden van den Graaf, een eerst jagtros, dat bij het vervolgen van wilde paarden altijd was vooraan geweest. Men besloot evenwel, terstond na de aankomst in het fort, manschappen met graan af te zenden, om zoodanige paarden, als nog in leven mogten zijn, af te halen.

In den loop van den morgen ontmoetten wij sporen van Indianen, zich naar verschillende kanten kruisende; een bewijs, dat wij ons in de nabijheid van menschelijke woningen moesten bevinden. Eindelijk zagen wij, bij het doortrekken van eene rij geboomte, twee of drie blokhuizen, onder hooge boomen bij den zoom eener prairie opgeslagen, en door Creek-Indianen bewoond, die kleine boerderijen daarbij hadden liggen. Al waren het prachtige *villa's* geweest, met al de weelde der beschaving prijkende, wij zouden ze met geen grooter vermaak hebben aanschouwd en begroet.

Eenige wachters reden er naar toe, om voedsel te vragen; de meeste echter vervolgden hunnen weg, om naar de woning van een' blanken planter te zoeken, die, naar men ons onderrigt had, niet ver van daar was. De troep verdween wel

dra tusschen het geboomte, en ik volgde langzaam deszelfs spoor; want mijn eenmaal zoo vlug en edel ros bezweek bijna onder mij, en kon zich slechts met moeite voortslepen; en toch was ik zelf te afgemat en uitgeput, om het dier te sparen.

Zoo kropen wij dan langzaam voort, totdat, bij het draaijen om eene digte groep boomen, eene grensboerderij zich plotseling aan mijn oog vertoonde. Het was eene lage woning van ruwe planken; maar mij scheen het een waar luilekkerland. Hier was een stal, eene welvoorziene schuur en korenzolder, terwijl legioenen knorrende zwijnen, snaterende kalkoenen, kakelende hennen en fier daarheen stappende hanen op en bij de binnenplaats rondzwierven.

Mijn afgereden en uitgehongerd paard ligte, bij die welbekende teekenen en geluiden, den kop op, en spitste de ooren. Het kwam mij voor, dat ik eene soort van droogen lach uit zijn binnenste hoorde opkomen; hij sloeg met den staart, en repte zich naar eene krib, die met gouden maïsaren gevuld was; ik had eenige moeite, om hem voor een oogenblik zijn' koers te doen veranderen, en mij tot aan de huisdeur te brengen.

Een enkele blik binnen 's huis was voldoende, om elk gastronomisch gevoel op te wekken. Daar zat de kapitein der boschwachters met zijne officieren rondom eene tafel met drie pooten, gekroond met een' grooten stoomenden schotel ge-

kookt vleesch met rapen. Ik sprong dadelijk van het paard, liet het dier zijn gang gaan naar de krib, en trad dit paleis van overvloed binnen. Eene dikke goedaardige Negerin ontving mij aan de deur; zij was de vrouw des huizes, de wederhelft van den blanken man, die afwezig was. Ik begroette haar, als de eene of andere zwarte toovergodin der wildernis, die plotseling een feestmaal uit den grond had doen rijzen; en een feestmaal was het inderdaad. In een' wip ligtte zij een' grooten ijzeren pot, die met de vermaarde vleeschpotten van *Egypte* had kunnen wedijveren, van het vuur. Zij zette een' bruinen aarden schotel op den grond, hield den lijvigen ketel er een weinig schuins over heen, en daar kwamen de stukken rundvleesch aanrollen, terwijl een regiment rapen ze achterna sprong en eene rijke kaskade van saus het geheel overstroomde. Dit overhandigde zij mij met een' ivoren lach, die zich van haar eene oor naar het andere uitstrekte, en met verzoek om verschooning voor het geringe maal en het eenvoudige aardewerk, waarin het werd opgedischt. Gering maal! eenvoudig aardewerk! gekookt vleesch met rapen, en een aarden schotel, om uit te eten! verschooning te vragen voor zulk een' maaltijd aan een uitgehongerd man uit de prairiën! En dan zulke heerlijke boterhammen! Bij St. Apicius, welk eene smulpartij!

De woede van den honger gestild zijnde, begon ik aan mijn paard te denken, maar bevond dat het behoorlijk zorg voor zichzelf had gedragen,

en nog drok aan 't knabbelen was. De kapitein bleef met zijn detachement dien nacht in de welvoorziene boerderij; maar mijne aanvankelijke reisgenooten verlangden zoo spoedig mogelijk de Osage-factorij te bereiken.

Na een klein half uur rijdens kwamen wij aan den oever der *Arkansas*. Hier vonden wij eene boot en eenige Creek-Indianen, die ons hielpen, om onze paarden en bagaadje over den stroom te krijgen. Ik vreesde, dat de arme dieren geene kracht genoeg meer zouden hebben, om tegen den stroom op te werken; maar eene portie Indiaansch koren had hun nieuwen moed en nieuw leven geschonken, en men kon bemerken, dat zij reeds de nabijheid van hunnen stal speurden, waar rust en overvloed hen verbeidden. Zij leiden zelfs vrijwillig op een handgalop een goed gedeelte der zeven mijlen af, die wij door de bosschen te maken hadden, en 't was nog vroeg in den avond, toen wij de factorij aan den oever der *Verdigris* bereikten, van waar wij, omstreeks eene maand geleden, onzen togt hadden aangevangen.

Hier bragten wij den nacht in goede kwartieren door, ofschoon wij, sedert weken, zoodanig aan het slapen in de opene lucht gewoon waren, dat eene beslotene kamer ons in 't eerst lastig viel.

Den volgenden morgen keerde ik, in 't gezelschap van mijnen achtenswaardigen reisgenoot, den commissaris, naar *Fort Gibson* terug, waar

304200
L.10.
6507-A
80

wij, ter dege door de reis toegetakeld en verweerd, maar toch frisch en gezond, aankwamen.

En zoo liep mijn uitstapje naar de jagtgronden der Pawnies af.

LIBRARY OF CONGRESS
0 014 136 272 0